

BIBLIATANULMÁNYOK

Ellen G. White

AZ ÍGÉRET: ISTEN ÖRÖK SZÖVETSÉGE

Idézetek a Bibliatanulmányokhoz

2021. április, május, június

*Szemelvények a Prófétaság Lelke írásaiból
a naponkénti tanulmányozáshoz*

Fordította: Bartha Sándor

© 2021 Viața și Sănătate Kiadó

A magyar nyelvű kiadás minden joga fenntartva.

A kiadvány eredeti címe:

E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons

A magyar kiadás koordinátora: Szász Ernő

Fordította: Bartha Sándor

Korrektúra és tördelés: Czinkota Andrásné

Megjegyzés:

Az idézetek után az eredeti kiadás oldalszámait tüntettük fel.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD HARMON

Az ígélet : Isten örök szövetsége : Idézetek a Biblia-tanulmányokhoz : 2021. április, május, június / Ellen G. White;

Fordította: Bartha Sandor

Pantelimon : Viața și Sănătate, 2021

ISBN 978-606-911-970-9

I. Bartha, Sándor (trad.)

TARTALOM

1. Mi történt?	5
2. Szövetségi bevezetés	14
3. „Örök időkre”	23
4. Örök szövetség	31
5. Az ígéret gyermekei	39
6. Ábrahám utódai	47
7. Szövetségkötés a Sínainál	55
8. Szövetségi törvény	63
9. A szövetség jele	72
10. Új szövetség	80
11. Szentély az új szövetségben	88
12. Szövetségi hit	96
13. Az új szövetség szellemében élni	104

1.

MI TÖRTÉNT?

Március 27., szombat délután

Miután a föld teremtése a rajta lévő állatokkal együtt befejeződött, az Atya és Fiú végrehajtotta tervét, amelyet Sátán bukása előtt hoztak, hogy embert teremtsenek az Ő képmásukra. A földet és a rajta levő összes élőlényt együtt teremtették. Isten így szólt Fiához: „Teremtsünk embert a mi képünkre.” Amikor Ádám kikerült Teremtője kezéből, arányos testalkattal bírt. Kétszer olyan magas volt, mint a mostani emberek, tökéletes volt. Arcvonásai szépek és harmonikusak, arcszíne sem fehér, sem sápadt nem volt, hanem az egészség és üdeség tükröződött rajta. Éva alacsonyabb volt Ádámnál, a válláig ért. Tökéletes alakú és nagyon szép volt. – *A megváltás története*, 20. o.

Ádámot minden körülvette, amit a szíve megkívánt. Minden szükségletéről gondoskodtak. A dicső Édenben semmi jele nem volt sem a bűnnek, sem az elmúlásnak. Isten angyalai közvetlenül és szeretettel beszélgettek a szent párral. A boldog énekesmadarak Alkotójuknak dalolták a dicséret szabad, örömteli énekét. A békés vadállatok boldog ártatlanságban játszottak Ádám és Éva körül, engedelmességgel szavuknak. Ádám érett férfikorban volt, mint a Teremtő munkájának legnemesebbje. Egyetlen árnyék sem vetődött az emberpár és a Teremtő közé. Alkotójukat úgy ismerték meg, mint jóságos Atyjukat, és gondolataikat mindenben Isten akaratához alakították. Ádám jellemében az Úr jelleme tükröződött vissza. Dicsőségét az egész természet kinyilvánította. – *Boldog otthon*, 26. o.

Isten törvénye – jellegénél fogva – változhatatlan: Alkotója akaratát és jellemét nyilatkoztatja ki. A Mindenható szeretet, és törvénye is szeretet. A törvény két nagy elve: az Úr iránti szeretet és az ember iránti szeretet. [...]

Kezdetben Isten az embert a maga képmására teremtette. Az ember tökéletes összhangban élt a természettel és a menny törvényével. Az igazságosság elvei szívébe voltak írva. A bűn azonban elidegenítette Alkotójától. Már nem tükrözte az Atya képmását. Szíve harcban állt az Úr törvényének elveivel. „A test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.” (Róm 8:7) De „úgy szeretete Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta”, hogy az ember megbékülhessen Istennel, és Krisztus érdemei által újra összhangba kerüljön Alkotójával. Az emberi szívnek az Úr kegyelme által kell megújulnia; felülről kell új életet kapnia. Ez a változás: az újjászületés, amely nélkül – mondja Jézus – az ember „nem láthatja az Isten országát”. – *A nagy küzdelem*, 467. o.

Március 28., vasárnap – Végig teknősök...

A legértelmesebb emberek sem képesek megérteni az Úrnak a természetben látható, fölfedett titkait. A Biblia számos kérdést vet fel, melyekre a legnagyobb tudósok sem tudnak megfelelni. Az Úr nem is azért tette fel ezeket a kérdéseket, hogy felelni tudjunk rájuk, hanem hogy felhívják a figyelmünket Isten mélységes titkaira; hogy megtanítanak értelmünk korlátolt voltára, arra, hogy mindennapi környezetünkben sok minden fölülmúlja véges értelmünket, és hogy képtelenek vagyunk az Ő bölcsességét és szándékait kifürkészni. Isten bölcsessége kikutathatatlan.

A kételkedők nem hajlandók hinni Istenben, mert véges eszükkel képtelenek megérteni a végtelen hatalmat, mellyel az Úr kinyilatkoztatta magát az embereknek. Mégis inkább abból kell elismernünk Őt, amit nem tár fel magából, mint abból, amit korlátolt felfogásunk felnyithat. Isten a mennyei kinyilatkoztatásokban is, a természetben is adott titkokat az embernek, hogy megtanítsa őt hinni. Ennek így is kell lennie. Örökké kutathatunk, örökké tanulhatunk, azon túl mégis megmarad nekünk a végtelenség. – *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 261. o.

Ádám abban a hatalmas előjogban részesült, hogy közvetlen kapcsolata lehetett a Teremtővel. Ha hűséges marad Istenhez, örökre megmaradhatott volna ebben az állapotában. Végtelen korszakokon át sajátíthatta volna el az ismeret új kincseit, a boldogság hús forrásait fedezhette volna fel, és mélyebben megérthette volna az Atya böl-

cességét, hatalmát és szeretetét. Egyre inkább eleget tehetett volna a teremtéskor kapott rendeltetésének, és egyre tisztábban és hűségesebben tükrözte volna vissza Teremtője dicsőségét.

Engedetlensége által azonban mindezt elveszítette. Az isteni képmást beszennyezte a bűnt, sőt, szinte teljesen ki is törölte az emberből. Testi ereje meggyengült, értelmi képességei csökkentek, és lelki látása ködössé vált. Az ember a halál alattvalója lett. Az emberi faj azonban nem lett sorsára hagyva. A végtelen szeretet és irgalom elrendelte a megváltási tervet, és kilátásba helyezett egy próbaidőt számára. Lehetővé tette a Teremtő képmásának helyreállítását az emberben, visszahelyezését a teremtéskori tökéletességének állapotába, és kilátásba helyezte testi, értelmi és lelki fejlődésének a támogatását, hogy betölthesse a teremtésekor szem előtt tartott mennyei rendeltetést. Ez volt a megváltási terv, és ezt a magasztost célt szolgálja a nevelés is.

Legyen legfőbb célunk ebben az életben, de a legnagyobb örömünk is, hogy dicsőséget szerezzünk Krisztusnak, váljunk hozzá hasonlóvá, és munkálkodjunk együtt vele. – *The Faith I Live By*, 166. o.

Az ember által létrehozott filozófia egész rendszere zűrzavarhoz és szégyenhez vezetett, amikor nem ismerte el Istent, és elfordult tiszteletétől. Szörnyű dolog elveszíteni az Úrba vetett hitet. A gazdagság nem jelenthet nagy áldást az olyan nemzet vagy egyén számára, mely elveszítette az Isten Igéjébe vetett valamikori hitét. Semmi nem lehet igazán nagyszerű, ha nem viseli magán az örökkévalóság jegyeit. [...]

Akiket Isten Lelke betölt, meg fogják tanulni a feltétel nélküli bizalom leckéjét. Ha az írott Ige lesz tanácsadójuk és vezetőjük, akkor a tudomány a segítségükre lehet Isten jobb megértésében, és nem fognak önelégülten, bolond módjára gondolkodni róla. – *Szemelvények Ellen G. White írásából*, III köt., 310. o.

Március 29., hétfő – Az alkotó képmása (1Móz 1:27)

Az ember teremtésekor egy személyes Isten cselekvőereje nyilatkozott meg. Amikor az Úr a saját képére megteremtette az embert, teste formája és egész felépítése tökéletes volt. Éppen csak élet nem volt benne. S akkor a személyes Isten, akinek élete van önmagában, ebbe a testbe belelehelte az élet lehetétét, és az ember élő, értelmes lénygé lett.

Az emberi szervezet minden része működésbe lépett. Szíve, ütő- és vivőerei, nyelve, keze, lába, érzékszervei, értelmi képességei mind elkezdtek a munkájukat, és Ő mindennek törvényt szabott. Az ember élő lélekké vált. A személyes Isten Krisztus, az Ige által teremtette az embert; és felruházta őt értelemmel és erővel. [...]

Az Úr azt akarta, hogy az ember – a teremtés koronája – minden alacsonyabb rendű lényt megelőzően fejezze ki az Ő gondolatát, és nyilatkoztassa ki dicsőségét. Az embernek azonban nem szabad istenítenie önmagát. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 415. o.

Ádám az Éden királya lett. Minden, Isten által teremtett élőlény felett hatalmat kapott. Az Úr olyan értelemmel áldotta meg Ádámot és Évát, amelyben a többi teremtményt nem részesítette. Ádámot jogszerű uralkodóvá tette teremtő kezének munkái felett.

A Mindenható képmására és dicsőségére (1Kor 11:7) teremtett ember adományai nem voltak méltatlanok magasztos rendeltetéséhez... Minden szellemi és lelki képességük a Teremtő dicsőségét tükrözte vissza. Miután magasztos szellemi és lelki ajándékokat nyertek, az Úr Ádámot és Évát csak kevéssel tette kisebbé az angyaloknál (Zsid 2:7). – *Isten csodálatos kegyelme*, 40. o.

Az egész természet arra rendeltetett, hogy bemutassa Isten műveit. Ádám és Éva édeni otthona tele volt az Úrról szóló ismeretekkel és mennyei tanításokkal. Figyelmes fülük jól ismerte a bölcsesség hangját. Ez a bölcsesség beszélt hozzájuk a látásukon keresztül is, és ezt fogadta be szívéjük, hiszen magával Istennel beszélhettek. – *Counsels to Parents, Teaches and Students*, 186. o.

A Megváltó példázatában szereplő elveszett drakhma, bár pizokban és szemétkben hevert, ezüstből volt. Tulajdonosa kereste, mert értékes volt. Ehhez hasonlóan minden ember, bármilyen mélyre vitte is a bűn, drága Isten szemében. Ahogy az érmén az uralkodó hatalom képe és neve látható, úgy viselte az ember is a teremtéskor az Atya képét és nevét. A bűn hatására eltorzultan és homályosan bár, de e felirat nyomai ott maradtak minden lélekben. Az Úr helyre akarja állítani a lelket és visszahelyezni rá saját képmását – igazságban és szentségben. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 163. o.

Március 30., kedd – Isten és az ember együtt (1Móz 1:28–29)

Isten, aki az embert teremtette, és tudja, mire van szüksége, megszabta Ádám táplálékát. Így szólt: „Ímé, néktek adok minden maghozó fűvet... minden fát, amelyen maghozó gyümölcs van; az legyen néktek eledelül.” (1Móz 1:29) Az Édenből kirekesztett embernek, akinek a bűn miatt megátkozott földet művelve kellett a kenyerét megkeresnie, Isten megengedte, hogy egye „a mezőnek fűvét” is (1Móz 3:18).

Gabonából, gyümölcsből és zöldségféléből áll az az étrend, amelyet a Teremtő választott a számunkra. Ezek az ételek a lehető legegyszerűbb és legtermészetesebb módon elkészítve a legegészségesebbek és legtáplálóbbak; olyan erőt és szívósságot és szellemi frissességet biztosítanak, ami a bonyolultabb táplálékokból nem nyerhető. – *A nagy Orvos lányomán*, 295–296. o.

Ha ma az emberek egyszerű szokásokhoz tartanak magukat, összhangban élnének a természet törvényeivel, mint Ádám és Éva kezdetben, bőségesen lehetne gondoskodni az emberi család szükségleteiről. Kevesebb volna az elképzelt igény, és több lehetőség lenne Isten útjain munkálkodni. Az önzés, a természetellenes ízlés élvezete azonban bűnt és nyomorúságot hozott a világra egyrészt a bőség, másrészt a szükség miatt. – *Jézus élete*, 367. o.

Minden kapott áldásra felelnünk kell a minden jó adomány szerzőjének. A keresztény gyakran tekintse át a múltját, idézze fel hálával Isten csodálatos szabadításait – hogyan támogatta őt a próbában; utakat nyitott meg előtte, amikor minden sötétnek és félelmetesnek tűnt; felüdítette, amikor majdnem elalélt. Lássá meg mindenben a mennyei angyalok gondoskodását. E megszámlálhatatlanul sok áldást tapasztalva alázatos és hálás szívvel kérdezze meg: „Mivel fizessenek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért?” (Zsolt 116:12)

Időnket, képességeinket, javainkat szánjuk oda szent áldozatként neki, aki ezeket az áldásokat a gondjainkra bízta. Valahányszor rendkívüli szabadítását tapasztaljuk, vagy új és váratlan segítséget nyújt, ismerjük fel Isten jóságát. Ne csak szavakkal adjunk hálát, hanem Jákóbbhoz hasonlóan ügyére szánt ajándékokkal és adományokkal is. Mivel állandóan kapunk áldást Istentől, nekünk is állandóan kell adnunk. – *Pátriárkák és próféták*, 187. o.

Az Úr munkatársaivá kell válnunk! Ő adja nekünk a földet és a kincseket, de nekünk kell azokat alkalmassá tenni a használatra és a kényelmünkre. Ő ad növekedést a fáknak, de nekünk kell gerendákat készítenünk, és nekünk kell felépítenünk a házakat. Ő elrejtette a földbe az aranyat és az ezüstöt, a vasat és a szenet, azért lehet nehéz munkával azokat megszerezni.

Mutassátok be, hogy mialatt Isten a teremtője és kormányzója minden dolognak, olyan hatalommal ajándékozott meg bennünket, amely részben hasonló az övéhez. Egy bizonyos fokú uralmat adott nekünk a természet erői felett. Amiképpen az Úr a káoszból előhívta a földet a maga szépségében, ugyanúgy mi is tudunk rendet és szépséget varázsolni a zűrzavarból. – *Előtted az élet*, 214–215. o.

Március 31., szerda – A fánál

A kert közepén, közel az élet fájához állt a jó és gonosz tudásának fája. Isten ezt a fát arra szánta, hogy iránta való engedelmségük, hitük és szeretetük záloga legyen. Az Úr megparancsolta öszüléinknek, hogy ne egyenek róla és ne érintsék meg, hogy meg ne haljanak. Megmondta nekik, hogy egy kivételével a kert minden fájáról ehetnek bátran, ha azonban arról a fáról esznek, biztosan meghalnak.

Mikor az Úr Ádámot és Évát a szép kertbe helyezte, mindenük megvolt a boldogságukhoz, amit csak kívántak. Isten azonban mindentudó bölcsességében úgy döntött, hogy kipróbálja a hitüket, mielőtt örök biztonságot ad nekik. Mindketten a menny kegyében voltak, beszélgettek egymással. A gonoszt mégsem helyezte el elérhető közelségükből. Sátán engedélyt kapott, hogy megkísértse őket. Ha kiállják a próbát, az Atya és a mennyei angyalok kegyében részesülnek. – *A megváltás története*, 24. o.

Amikor Isten megalkotta az embert, úrrá tette a föld és minden élő teremtmény felett. Ameddig Ádám hű volt hozzá, az egész természet uralkodott. De amikor fellázadt a menny törvénye ellen, az alsóbbrendű teremtmények meg az ő uralma ellen lázadtak fel. Az Úr nagy irgalmában így mutatta meg az embernek, hogy milyen szent a törvénye, és azt akarta, hogy saját tapasztalatából tanulja meg, milyen veszélyes annak a legkisebb mértékben is a mellőzése. [...]

Az ősszüleinknek adott figyelmeztetés, „amely napon eszel arról, bizony meghalsz” (1Móz 2:17), nem azt jelentette, hogy azon a napon kell meghalniuk, amelyen esznek a tiltott gyümölcsből: hanem azon a napon Isten kimondja a visszavonhatatlan ítéletet. Az engedelmség feltételével ígérte meg a halhatatlanságot. A törvényszegéssel eljátszszak az örök életet, és azon a napon halálra lesznek ítélve. – *Pátriárkák és próféták*, 59–60. o.

Az ember kapcsolata Istennel a Szentlélek munkája révén újul meg. Az Atya kijelentette: „Istenük lesznek, ők pedig az én népemé lesznek. Felkínálom nekik a szeretetemet és a megbocsátásomat, és örömet árasztok rájuk. Ők az én drága kincsemé lesznek, mivel őket választottam ki magamnak, és általuk dicsőítetik meg az én nevem.”

Az Atya szeretetet tanúsít az emberek között lakozó választott népe iránt. Őket Jézus Krisztus váltotta meg vére árán, és mivel viszonzák az Ő szeretetét, az engedelmes gyermekek üdvösségében részesülnek Isten csodálatos kegyelme révén. Az Örökkévaló kiárasztja rájuk kegyelmét és végtelen szeretetét. Aki megalázza magát, mint egy kisgyerek, aki befogadja Isten Igéjét, és gyermeki egyszerűséggel, valamint őszinteséggel engedelmeskedik neki, az ott lesz az Úr választottai között. – *Our High Calling*, 77. o.

Április 1., csütörtök – A kapcsolat megtörése

Amikor Isten Ádámot és Évát a gyönyörű Paradicsomkertbe helyezte, Sátán tervet szőtt a kiirtásukra. Az örvendő emberpárt sohasem lehetett volna megfosztani boldogságától, ha Isten parancsának engedelmeskednek. Az ördög csak akkor keríthette volna hatalmába őket, ha először engedetlenek a menny iránt, és így elveszítik az Úr kegyét. Ezért tervet kellett kovácsolni arra, hogy az első emberpárt Isten iránti engedetlenségre csábítsa, hogy az ember ily módon az Atya haragját kivívja. Így aztán bizonyosan Sátánnak és angyalainak közvetlenebb befolyása alá kerülnek. Elhatározták hát, hogy a kísértő más alakot ölt, és érdeklődést tanúsít az ember iránt. [...]

Az ördög Évánál kezdte meg munkáját, hogy engedetlenségre bírja. Éva elsősorban azzal hibázott, hogy eltávolodott férjétől; azután azzal, hogy a tiltott fa körül időzött; harmadszor pedig, hogy meghallgatta

a kísértő szavait, és kételkedni merészelt Isten kijelentésében: „Amely napon eszel abból, halálnak halálával halsz meg.” Úgy gondolta, hogy az Úr talán mégsem azt gondolta, amit mondott, majd kinyújtotta a kezét, vett a gyümölcsből, és evett. A tiltott gyümölcs a szemnek tetsző és jóízű volt. Keserű féltékenységgel gondolta végig, hogy Isten megvonta tőlük azt, ami valóban javukra lenne, és a férjének is felajánlotta a gyümölcsöt, ezáltal megkísértette őt. – *Tapasztalatok és látomások*, 146–147. o.

Miután Ádám és Éva ettek a tiltott gyümölcsből, szégyen és rémület uralkodott el rajtuk. Eleinte csak az aggasztotta őket, hogyan men-tegessék majd Isten előtt a bűnüket, és meneküljenek meg a rettegett halálos ítélettől. Amikor az Úr kérdőre vonta őket, Ádám felelt neki elő-ször. Részben Istenre, részben élettársára hárította a bűnt: „Az asszony adott a fáról, akit mellém rendeltél, azért ettem.” (1Móz 1:12) [...] A kimosakodás lelkülete a hazugság atyjában fogant meg, és azóta is minduntalan felszínre tör Ádám összes fiában és lányában. Nem Isten Lelke ihleti az efféle bűnvallomásokat, ezért nem kedvesek az Úr előtt. Az igazi megtérés arra készíti az embert, hogy maga viselje büntuda-tát, és kimosakodás és álszenteskedés nélkül beismerje a bűnét. [...]

Az alázatos, megtört szív a valódi megtérés által lecsillapodva, megnyugodva már valamelyest értékelni tudja Isten szeretetét és a Golgota keresztjét. Ahogyan a fiú bevallja a bűnét szerető apjának, úgy a valódi bűnbánattartó is elmondja összes vétkét Istennek. Meg van írva: „Ha megvalljuk bűneinket, Ő hűséges és igazságos, megbocsátja bűneinket, és megtisztít minden gonozságtól.” (1Jn 1:9) – *Bizonyságtételek*, V. köt., 637, 641. o.

Minden pillanatban Isten irgalma vesz körül téged, és arra készítet, hogy gondolkozz el, honnan is származnak a kapott áldások. Engedd, hogy hálára ébresszenek Isten értékes áldásai. Fel sem tudod mérni a kapott ajándékokat és a menny szüntelenül feléd áradó szeretetét, mivel olyan nagy a számuk, mint az esőcseppeknek. Irgalmának felhője nyugszik fölötted, és kész rád árasztani cseppjeit. Ha értékelni fogod az üdvösség ajándékát, akkor észreveszed majd Jézus nap mint nap meg-újuló oltalmát és szeretetét, és azt, hogy a békesség útján vezet téged. – *Sons and Daughters of God*, 340. o.

Április 2., péntek - További tanulmányozásra

- *Előtted az élet:* „A tudomány és a Biblia” című fejezet.
- *Pátriárkák és próféták:* „A megváltás terve” című fejezet.

2.

SZÖVETSÉGI BEVEZETÉS

Április 3., szombat délután

Sem szolgálatunkból, sem javainkból nem szabad semmit visszatartanunk, ha eleget kívánunk tenni az Istennel kötött szövetségünk feltételeinek... Az Atya valamennyi parancsának az a célja, hogy feltárja kötelezettségeinket nemcsak az Úr, hanem embertársaink iránt is. A világ történelmének ebben a késői időszakában ne engedjük meg, hogy szívünk önzősége miatt megkérdőjelezzük vagy elvitassuk Isten jogát a követelményei iránt. Másként kegyelmének gazdag áldásaitól fosztjuk meg magunkat. Szívünk, lelkünk és értelmünk legyen egy a Mindenható akaratóval. Ha ezt megtesszük, akkor az Úr által megalapított szövetség, amelyet Ő maga tett kötelező érvényűvé, gyönyörű lesz a számunkra... Elég nekünk az a tudat, hogy Isten azt mondta: a rendelkezései és törvényei iránti engedelmség népe életét és jólétét eredményezi.

Isten szövetségi áldásai kölcsönösek... Az Úr elfogadja azokat, akik készséggel munkálkodnak nevének dicsőségére, akik bálványimádó és hitehagyó világunkban felmagasztalják Őt. Ezt mondja a Biblia a parancsolattartó népről: „Feljebbvalóvá tegyen téged minden nemzetnél, amelyet teremtett, dicséretben, névben és dicsőségben, és hogy szent népévé lehess az Úrnak, a te Istenednek, amint megmondta azt.” (5Móz 26:19) – *Isten csodálatos kegyelme*, 150. o.

Az ember mindent elnyer, ha engedelmeskedik a szövetségéhez hű Istennek. Az Úr a maga tulajdonságait ruházza az emberre, képesítve őt az irgalmasság és szánakozás gyakorlására. Isten szövetsége biztósít minket az Úr változhatatlan jelleméről. Akik azt állítják, hogy hisznek Istenben, mégis miért változékonyak és megbízhatatlanok? Mert nem szolgálnak szívből, mint akik a menny tetszésére és dicsőségére elkötelezettek. Nem elegendő csak általános fogalommal rendelkezünk Isten követelményeiről. Tisztában kell lennünk azzal, mik az Úr követelményei, és mi a mi kötelezettségünk. Isten szövetségének fel-

tétele: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erődből és teljes elmédből; felebarátodat pedig, mint magadat.” Ezek az élet feltételei: „Ezt cselekedd, mondta Krisztus, és élsz.” – *A Te Igéd igazság*, VII. köt., 932. o.

Szövetségéhez hű Istenünk a nyájas pásztor gyöngédségével és gondoskodásával a királyok Királyának hatalmát egyesíti. Útját semmi el nem torlaszolhatja. Hatalma korlátlan, és ez szavatolja, hogy biztosan beváltja népének tett ígéreteit. Minden akadályt el tud távolítani munkája útjából. Minden nehézséget el tud hárítani, hogy megmeneküljenek, akik szolgálják Őt, és tiszteletben tartják eszközeit. Jósága és szeretete végtelen; szövetségét meg nem változtatja. [...]

A legsötétebb napokon, amikor minden ijesztőnek tűnik, ne féljete. Bízatok Istenben. Akaratát véghez viszi, mindent jól tesz népe javára. Napról napra megújul azok ereje, akik szeretik és szolgálják Őt. Rendelkezésükre bocsátja értelmét, hogy miközben szándékát megvalósítják, ne tévedjenek. – *Bizonyágtételek*, VIII. köt., 10. o.

Április 4., vasárnap – Szövetségi alapok

Isten gyermekeinek olyan embereknek kell lenniük, akik teljes lényükkel és szívükkel Őt szolgálják, de nem várnak elismerést, mert tudatában vannak ünnepélyes fogadalmuknak, mely szerint vállalták, hogy az Úrnak és csakis az Úrnak fognak szolgálni. [...]

„És semmi elátkozott nem lesz többé; és az Istennek és a Báránynak királyiszéke benne lesz; és Ő szolgálja nekik, és látják az Ő orcáját; és az Ő neve homlokukon lesz.” (Jel 22:3–4)

Kik ezek az emberek? Ők alkotják Isten népét, mivel földi életükkel hűséget tanúsítottak iránta. Megtartották Isten parancsolatait és Jézus, a Megváltó, a keresztre szegezett Krisztus hitét. – *Our High Calling*, 345. o.

Krisztus elhagyta az el nem bukott világokat és a mennyei angyalok társaságát, mert nem nézhette tétlenül, hogy az emberiség elszakad tőle. Levetette királyi koronáját és palástját, és bár Ő volt a menny Fejedelme és Ura, magára öltötte az emberi fertőt, és lejött az átokkal telt földre, hogy megkeresse az elveszett drágakincset, az engedetlensége miatt elbukott embert.

A kincsre mocsokban talált rá. Az önzés megkeményíti az ember szívét, ezért kerül Sátán uralma alá. Jézus azonban kiemeli a lelket a sötétségből a világosságra, hogy így a megmentett lélek dicsőséget szerezzen neki, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el bennünket. Lehetőségünk van szövetségre lépni Istennel, megbocsátást nyerni és békét találni. Az Üdvözítő megtalálja az elveszett emberiséget, és drágakőként helyezi a koronájára.

Ő még a legbűnösebb és legelesettebb embernek is reménységet nyújt. Így szól: „Aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem.” (Jn 6:37) Amikor egy lélek megtalálja a Megváltót, az Úr úgy örül, mint a szántóvető, aki drágakincset talált. Kegyelme által addig munkálkodik a megtérő lélekben, míg Isten országa számára el nem készül a szépen csiszolt drágakő. – *That I May Know Him*, 84. o.

Minden nap oda kell szentelned magad Istennek, meg kell újítanod a szövetséget vele, hogy örökre az övé lehess. Sose hagyatkozz mulandó érzelmekre, hanem lábadat helyezd Isten biztos ígéreteire, és mondd: „Uram, te szóltál, és én hiszek az ígéretedben.” Ilyen a bölcs hit.

Felkavaró érzések kerítenek majd hatalmukba, látva, hogy némelyek szembefordulnak a krisztusi elvekkkel. Nehézségek érnek, és a hited megpróbáltatlik, de arra bátorítalak, hogy csak Jézusra nézz, és semminek se engedj, hogy megkeményítse a szívedet, vagy a hitetlenség sötét árnyait hozza rád. Ne engedj, hogy bármi is eltántorítson a hittől. Úgy élj, mintha szüntelenül Isten előtt állnál. Úgy beszélj Jézushoz, mint egy barátához. Ő kész megsegíteni a legnagyobb próbában is, és melletted áll a legsúlyosabb helyzetben. – *Our High Calling*, 124. o.

Április 5., hétfő – Szövetség Noéval

Több mint száz évvel az özönvíz előtt Isten angyalt küldött a hűséges Noéhoz, és tudatta vele, hogy többé nem kegyelmez a megromlott emberiségnek. De nem akarta őket tudatlanságban hagyni szándéka felől. Ki akarta tanítani Noét, hogy hűséges prédikátorrá tegye, aki figyelmezteti a világot a közelgő pusztulására, hogy a föld lakóinak nincs mentségük. Megbízta Noét, hogy prédikáljon a népnek, és egy bárkát kellett készítenie az Úr utasítása szerint saját magának és családjának megmentésére. De nemcsak prédikálnia kellett, hanem

a bárka építésének példája által mindenkit meg kellett győznie, hogy elhiggyék, amit hirdet. – *A megváltás története*, 62. o.

Noé hűségesen követte Isten utasításait. A bárka minden részletében úgy készült el, ahogy az Úr parancsolta, és élelmet tárolt embernek és állatnak. [...]

Isten megparancsolta Noénak „Menj be te és egész házad népe a bárkába: mert téged láttalak igaznak előttem ebben a nemzedékben.” (1Móz 7:1) A világ elvetette a pátriárka figyelmeztetését, de befolyása és intése áldást hozott a saját családjára. Lelkiismeretességének és becsületességének jutalmaként a Mindenható megmentette vele együtt családjának minden tagját. Micsoda bátorítás ez a hűséges szülőknek! – *Pátriárkák és próféták*, 97–98. o.

Az Úr mindig figyelmeztette az embereket az eljövendő ítéletre. Azok, akik bíztak Krisztus nekik időben adott üzenetében, hitük szerint cselekedtek életük folyamán, és engedelmeskedtek parancsolatainak, azok megmenekültek azoktól az ítéletektől, amelyek az engedetlenekekre és a hitetlenekre sújtottak le. Istennek ezt az üzenetét kapta meg Noé: „Menj be te és egész házad népe a bárkába: mert téged láttalak igaznak előttem ebben a nemzedékben.” (1Móz 7:1) Noé engedelmeskedett, és Isten megmentette őt. Lóthoz a mennynek az az üzenete érkezett: „Keljetek fel, menjete ki e helyből, mert elveszti az Úr e várost.” (1Móz 19:14) Lót a mennyei hírnökök vezetése alá helyezte magát, és Isten megőrizte őt. Így Krisztus tanítványai is megkapták a figyelmeztetést Jeruzsálem lerombolásáról. Azok, akik felfigyeltek az eljövendő pusztulás jeleire, és elmenekültek a városból, elkerülték a megsemmisülést. Ehhez hasonlóan Isten most minket is figyelmeztet Jézus második eljövetelére és arra a megsemmisítő pusztulásra, amely a világra sújt le. Azok, akik figyelembe veszik a menny intését, megmenekülnek. – *Jézus élete*, 634. o.

Az igaz hit igényli, majd megragadja a megígért áldásokat, még mielőtt azok megvalósulnának vagy érezhetőek volnának. Hittel küldjük imáinkat a mennyei szentek szentjébe; hittel ragadjuk meg a megígért áldásokat, és tartjuk magunkénak. Higgyük, hogy el is nyerjük az áldásokat, mert hittel már megragadtuk azokat, és azok már e szöveg

értelmében a tulajdonukat képezik: „Mindaz, amit imáitokban kértetek, ha hiszitek, hogy elnyeritek azokat, megadatik néktek.” Itt hitre, egyszerű hitre van szükség, mellyel elhisszük, hogy az áldásokat elnyerjük, még mielőtt láthatnánk azokat. [...] Ha a sötétség sűrű felhői tornyosulnak gondolatvilágunk felett, akkor ütött annak órája, hogy élő hittel törjük át a sötétséget, és szórjuk szét a felhőket. Az igaz hit azokon az ígéreteken nyugszik, melyek Isten szavában foglaltaknak, és csak azok tarthatnak arra igényt, kik feltétel nélkül engedelmeskednek az Úrnak. – *Tapasztalatok és látomások*, 72. o.

Április 6., kedd – Szövetség Ábrámmal

Mégis Isten választotta ki Izraelt. Ő hívta el, hogy megőrizze törvényének ismeretét az emberek között, valamint azokat a szimbólumokat és jövendöléseket, amelyek az Üdvözítőre mutattak. Az Úr azt akarta, hogy ez a nép az üdvösség kútfeje legyen a világ számára. Ami Ábrahám volt vándorlásai földjén, ami József volt Egyiptomban, és Dániel Babilónia királyi udvarában, azzá kellett volna válnia a zsidó népnek is a nemzetek között. Az Atyát kellett volna kinyilatkoztatniuk az embereknek.

Amikor Isten elhívta Ábrahámot, így szólt hozzá: „Megáldalak téged, [...] és áldás lesz, [...] és megáldatnak tebenned a föld minden nemzetségei.” (1Móz 12:2–3) Ezt a tanítást ismételte meg az Úr a próféták által is. Izraelt közben háború és fogság pusztította, mégis nekik szólt az ígélet: „És a Jákóbnak maradéka olyan lesz a sok nép között, mint az Úrtól való harmat, mint a zápor a fűnek, mely nem emberben reménykedik, és nem bízik embernek fiaiban.” (Mik 5:7) – *Jézus élete*, 27. o.

A Krisztus és Sátán közötti küzdelem csatatere – a föld, ahol a megváltás terve megvalósult – a világegyetem tankönyve. Mivel Ábrahám korábban kételkedett Isten ígéreteiben, Sátán azzal vádolta az angyalok és az Úr előtt, hogy nem teljesítette a szövetség feltételeit, és ezért méltatlan annak áldásaira. Az Atya az egész menny előtt bizonyítani akarta szolgálja hűségét: be akarta mutatni, hogy nem fogadhat el kevesebbet, csak a tökéletes engedelmességet, és jobban fel akarta tárni előttük a megváltás tervét. [...]

A próba sokkal keményebb volt, mint ami elé Isten Ádámot állította. Az őszüleinkek szóló tiltó parancs iránti engedelmisség nem

járt szenvedéssel, de az Ábrahámnak szóló parancs a legfájdalmasabb áldozatot követelte. Az egész menny csodálkozva és csodálattal figyelte a pátriárka rendíthetetlen engedelmisségét. Az egész menny ujjongott Ábrahám hűsége láttán. Sátán vádja hamisnak bizonyult. Isten kijelentette szolgájának: „Most már tudom, hogy istenfélő vagy” (az ördög vádjai ellenére), „és nem kedveltél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek énérettem” (1Móz 22:12). Az Úr szövetsége, amelyet más világok értelmes lényei előtt esküvel erősített meg Ábrahámnak, azt tanúsította, hogy az engedelmisség jutalmat kap. – *Pátriárkák és próféták*, 154–155. o.

Amikor Isten kiválasztotta Ábrahámot igazságának képviselőjeként, elvitte országából, rokonai közül, és elkülönítette őt. Saját képére akarta alakítani és saját terve szerint tanítani Ábrahámot. A világ tanítóira nem volt szükség. Meg kellett tanulnia, hogyan parancsolja meg gyermekeinek és háza népének, hogy igazságot és törvényt cselekedjenek, és őrizzék meg az Úr útját. Erre a munkára hív el bennünket Isten. Meg akarja tanítani nekünk, hogyan vezessük családunkat, hogyan irányítsuk gyermekeinket, és hogyan parancsoljuk meg háznépünknek, hogy őrizzük meg az Úr útját. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 409. o.

Április 7., szerda – A Mózesrel kötött szövetség

Némelyek közülük gondosan tanították gyermekeiket Isten törvényére, azonban az izraeliták közül sokan annyi bálványimádást láttak, hogy összezavarták a menny törvényének alapelveit. Az istenfélők lelki gyötrelmükben az Úrhoz kiáltottak, hogy törje le fogságuk igáját, és hozza ki őket rabságuk földjéről, hogy szabadon szolgálhassák Őt. Isten meghallotta kiáltásukat, és elhívta Mózeset eszközül népének megszabadítására. – *A megváltás története*, 147. o.

Nem csak az Üdvözítő adventje alkalmával, hanem a bűneset és a megváltás utáni korszakokban is Krisztusban békéltette meg Isten önmagával a világot (2Kor 5:19). Jézus volt az alapja és a középpontja az áldozati rendszernek a pátriárkák korszakában csakúgy, mint a zsidók idejében. [...] Isten Fia volt az, aki ősszüleinknek a megváltás ígéretét adta. Ő volt az, aki a pátriárkáknak kijelentette magát. Ádám, Noé, Ábrahám, Izsák, Jákób és Mózes megértette az evangéliumot.

Az üdvösséget ők az ember helyettese és kezese útján keresték. Az ősidők szent emberei közösségben voltak azzal az Üdvözítővel, aki eljövendő volt hozzánk emberi testben. Sőt, néhányan közülük szemtől szemben beszélgettek Krisztussal és a mennyei angyalokkal.

Jézus nemcsak a pusztában volt a héberek vezetője – Ő volt az az angyal, aki Jahve nevét viselte, és aki felhőoszlopba burkolva járt a nép előtt –, de Ő volt az is, aki Izraelnek a törvényt adta. A Sínai-hegy félelmetes dicsősége közepette Krisztus az egész nép hallatára kijelentette Atyja Tízparancsolatát. Ő volt az, aki a kőtáblákba vésett törvényt odaadta Mózesnek. – *Pátriárkák és próféták*, 366. o.

„Most azért, ha figyelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; mert enyém az egész föld.” (2Móz 19:5)

Az ígéret nemcsak Izraelnek adatott, hanem mindazoknak is, akik engedelmisséget tanúsítanak Isten Igéje iránt... Mert hű az Úr, aki elhívott az Ő Fiával való közösségre. Amikor férfiak és nők együttmunkálkodnak Istennel a rájuk bízott feladatok elvégzésében, akkor erőt erő után nyerve haladnak előre. Akik gyermeki hittel bíznak abban, hogy Isten nem ejt hibát, és meg fogja erősíteni őket Krisztusban, azoknak az Úr ugyanazt mondja, mint hajdanán Izraelnek: „Mert az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te; téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki minden nép közül e föld színén.” (5Móz 7:6)

Isten kész vezetni azokat, akik engednek a vezetésének. Szeretne mindannyiunkat megtanítani a meg nem szűnő bizalom, a töretlen hit és a feltétel nélküli engedelmisség leckéjére. Így szól hozzánk: „Én vagyok az Úr, a te Istened. Járj velem, és én világhírséget árasztok a te utadra.” – *Our High Calling*, 24. o.

Április 8., csütörtök – Új szövetség (Jer 31:31–33)

Az örök élet elnyerésének feltétele – a teljes engedelmisség – az új szövetségben is ugyanaz, mint a régi szövetségben. A gőgös és fennhéjázó természet miatt számos olyan bűn volt, amelyre vonatkozóan a törvény – a régi szövetségben – nem tette lehetővé bármiféle engesztelő áldozat bemutatását. Az új és jobb szövetségben azonban Krisztus azok helyett is eleget tett a törvény előírásainak, akik azt áthágyják, ha hit által elfogadják Őt Megváltójuknak. Kegyelemben és megbocsátásban

részesülnek mindazok, akik Jézus elé járulva és az Ő érdemeire hagyatkozva akarnak a bűntől megszabadulni. Az új szövetségben Krisztus vére által tisztulunk meg a bűntől. A bűnös semmiképp sem tud engesztelést szerezni bármilyen bűnre is. Viszont Isten megígérte a Fia által felkínált ingyen ajándékot, az erőt, de ezt az ígéretet csak az az ember értékeli, aki felismeri bűnösségét, és tehetetlen lelkét átadja Krisztusnak, a bűnöket megbocsátó Megváltónak. Jézus az Ő tökéletes, „szent és igaz és jó” (Róm 7:12) törvényét, Isten jellemének törvényét helyezi a szívébe. – *That I May Know Him*, 299. o.

A Biblia a Krisztus és egyháza közötti szent és állandó viszony jellegét a házasság kötelékéhez hasonlítja. Az Úr ünnepélyes szövetséggel kötötte népét magához. Azt ígérte, hogy Istenük lesz, ők pedig megfogadták, hogy Istenéi lesznek, és csakis az övéi. Az Úr kijelenti: „Eljegyezlek téged magamnak örökre, és pedig igazsággal és ítélettel, kegyelemmel és irgalommal jegyezlek el.” (Hós 2:18) – *A nagy küzdelem*, 381. o.

Az adventistáknak komolyan fel kell készülniük, ha meg akarnak állni a rájuk váró próbákban. Ha az utolsó napok kísértései és nehézségei között hűségesek akarnak maradni Istenhez, akkor alázatos szívvel keressék az Urat, hogy bölcsességhez jussanak, amivel ellenállhatnak az ördög ámtításainak.

Elménkben szüntelenül ébren kell tartanunk Urunk közeli eljövételének ünnepélyes gondolatát, és az esemény fényében meg kell értenünk a ránk háruló személyes munkát. A Szentlélek segítségével le kell győznünk saját gonosz hajlamainkat és vágyainkat, és ki kell úznunk az életünkből minden olyan elemet, ami keresztényellenes magatartásra vall. Csak így készíthetjük fel szívünket Isten áldásainak befogadására, mert Ő kész a kegyelmét ajándékba adni és bennünket összhangba hozni Jézus hitével. [...]

Ezekben az időkben Isten hűséges gyermekei élő bizonyágtételként járjanak, hogy a gonosz világ is megláthassa, hogy van egy nép, amely félreteszi saját vágyait, és a menny akaratát igyekszik cselekedni, és a nép szívébe és életébe van beírva az Úr törvénye. Erőtéljes kísértések és nehéz próbák elé nézünk. Az Isten parancsolatait megtartó népnek fel kell készülnie a próba idejére, mélyebb tapasztalatokat kell szereznie Istennel, és gyakorlati ismereteket kell elsajátítania Krisztus

feddhetetlenségével kapcsolatban. Nemcsak a hitetlenekhez, hanem az egyház tagjaihoz is szól az intelem: „Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok Őt segítségül, amíg közel van.” (Ésa 55:6) – *In Heavenly Places*, 347. o.

Április 9., péntek – További tanulmányozásra

– *Pátriárkák és próféták: „Ábrahám Kánaánban”* című fejezet.

3.

„ÖRÖK IDŐKRE”

Április 10., szombat délután

A földi történelem minden idejében voltak Istennek emberei, akik meg tudták ragadni a kínálkozó alkalmakat. Nekik mondta az Úr: „Ti vagytok az én tanúim.” Mindig voltak istenfélő emberek, akik a fény sugarakat, melyek az útjukat megvilágították, készségesen megragadták, és Isten Igéjét szólták az embertársaiknak. Énoh, Noé, Mózes, Dániel és a sok pátriárka és próféta mind az igazság prédikátora volt. Nem voltak csalhatatlanok, hanem gyenge, tévelygő emberek, azonban az Úr munkálkodott általuk, mivel odaszentelték magukat az Ő szolgálatára. – *Az evangélium szolgálói*, 13. o.

A világ a gyermekkorát élte, de a gonoszság annyira elmélyült és elterjedt, hogy Isten nem tűrhette már tovább, és ezt mondta: „Eltörölöm az embert, akit teremtettem, a földnek színéről.” (1Móz 6:7) Kijelentette, hogy Lelke nem fogja örökre éltetni a gonosz emberiséget. Ha bűneikkel tovább szennyezik a világot és gazdag kincseit, eltörli őket a teremtettségéből, és elpusztítja azokat a dolgokat, amelyekkel olyan nagy örömmel áldotta meg őket. [...]

„Hit által tisztelte Istent Noé, mikor megintetvén a még nem látott dolgok felől, háza népe megtartására bárkát készített, amely által károztatta e világot, és a hitből való igazságnak örökösévé lett.” (Zsid 11:7) Mialatt Noé hirdette intő üzenetét a világnak, cselekedeteivel tanúsította az őszinteségét. Hite így tökéletesedett és lett nyilvánvalóvá. Példát adott a világnak arra, hogy miként kell hinni abban, amit Isten mond. Mindent, amije volt, a bárkába fektette. Amikor elkezdte építeni azt a hatalmas hajót a szárazföldön, tömegek jöttek mindenfelől, hogy megnézzék ezt a furcsa dolgot, és meghallgassák e különös prédikátor komoly, lelkes szavait. A bárkán ejtett minden kalapácsütés egy-egy bizonyágtevés volt az embereknek. – *Pátriárkák és próféták*, 92, 95. o.

A világ ma sem kedvez jobban a keresztény jellem fejlődésének, mint Noé napjaiban. Az emberek gonoszsága olyan messzeható volt akkoriban, hogy Isten így szólt: „Eltörlöm az embert, akit teremtettem, a földnek színéről, az embert, a barmot, a csúszómászó állatokat, és az ég madarait; mert bánom, hogy azokat teremtettem. De Noé kegyelmet talált az Úr előtt... Noé igaz, tökéletes férfiú volt a vele egykorúak között Istennel járt Noé.” (1Móz 6:7–9) Igen, elkorcsosult korának romlása ellenére Noé örömet tudott szerezni Teremtőjének.

A föld történelmének utolsó napjaiban, a bűn és a romlás korában élünk, és nekünk is úgy kell járnunk, hogy Isten örömét lelje bennünk! Dicsérjük azt, „aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket” (1Pt 2:9)! Közvetlenül megfeszítése előtt mondott imájában Krisztus így szólt: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” (Jn 17:15) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 90. o.

Április 11., vasárnap – A bűn alapelve (1Móz 6:5)

Isten kegyelme híjával az emberek szeretnek rosszat tenni. A sötétben járnak, és nincs önuralmuk. Szabad folyást engednek szenvedélyeiknek és étvágyaiknak, míg el nem veszítik összes jobb érzésüket, és csak állati szenvedélyek uralkodnak rajtuk. Ezeknek az embereknek éreznük kell a magasabb ellenőrző hatalmat, mely engedelmességre kényszeríti őket. Ha a kormányok nem gyakorolják hatalmukat, hogy megrémítsék a gonosztevőt, az állatok színvonalára süllyednek. A világ egyre romlottabbá válik. – *Bizonyságtételek*, I. köt., 362. o.

Az emberi értelem törvénye, hogy szemlélés által átváltozunk. Az ember nem múlhatja felül az igazságról, tisztaságról és szentségről alkotott fogalmait. Ha gondolatban soha nem emelkedik az emberi szint fölé, ha hitben nem tud elgondolkozni a végtelen bölcsességen és szereteten, akkor egyre lejjebb süllyed. A hamis istenek tisztelői istenségeiket emberi tulajdonságokkal és szenvedélyekkel ruházták fel, ezért őket tekintették jellembeli példaképüknek. Ennek következtében erkölcsük megromlott. „És látta az Úr, hogy megsokasult az ember gonoszsága a földön, és hogy szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz. [...] A föld pedig romlott volt Isten előtt, és megtelt a föld erőszakoskodással.” (1Móz 6:5, 11) Isten parancsolatokkal szabá-

lyozza az ember életét, de törvényét áthágták, és ennek mindenféle bűn lett a következménye. Az ember leplezetlenül és vakmerően vétkezett. A jogosságot a porba tiporták, és az elnyomottak kiáltása felhatolt az égig. – *Pátriárkák és próféták*, 91. o.

Vajon Isten kényszerít-e engedelmességre? Kényszeríti-e akaratókat? Nem, nem soha! Az Úr felruházott képességekkel, értelemmel, ésszel. Elküldte a mennyből egyszülött Fiát, hogy utat nyisson, hogy a halhatatlanságot számotokra hozzáférhetővé tegye. Milyen kifogásokat hozhattok fel Isten előtt gyengeségeitekért, tisztátalanságotokért, gonosz gondolataitokért és gonosztetteitekért? [...]

Ne gondoljátok, hogy Isten csodát fog művelni, hogy megmentse a gyenge lelkeket, akik bűnt melengetnek, bűnben élnek, vagy pedig, hogy természetfeletti elem költözik életükbe, kiemeli őket önmagukból, magasabb légkörbe, ahol aránylag könnyű lesz, nem kerül különös fáradtságba, különleges harcba, nem kerül énjük keresztre feszítésébe. Akik Sátán területén játszadoznak, és várják, hogy ez történjék értük, a gonosztevővel együtt pusztulnak el. Hirtelen jó rájuk a veszedelem, amelyből nem szabadulhatnak.

Isten gondoskodott arról, hogy az ember örök élettel bírhasson. Egyben gondoskodott utakról és módokról, hogy az ember e földi életben eleget tegyen a követelményeknek, nevezetesen, hogy szent életet éljen. Akik igazolják, hogy megragadták az eljövendő életet, ezt gyakorlati életükkel, jellemükkel bizonyítják, nevezetesen, hogy új életben járnak, tisztaságban és szentségben, mert kiélik a kinyilatkoztatásokat. – *Bizonyosságtételek a prédikátoroknak*, 452–453. o.

Április 12., hétfő – Noé (1Móz 6:9)

Noé sziklaszilárdan meg tudott állni a viharban. Törvénytelenység és erkölcsi romlás vette körül, de még ha le is nézték az embertársai, ő megőrizte szentségét és hűségét. Miközben a körülötte élő emberek megvetették Istent, és minden téren olyan tékozló életet éltek, ami erőszakhoz és csalásokhoz vezetett, a feddhetetlenség hú prédikátora figyelmeztette kortársait, hogy a bűneik miatt özönvíz fogja elpusztítani a földet. Felszólította őket, hogy térjenek meg, higgyenek, és meneküljenek a bárkába.

A prédikált üzenet Noé számára valóság volt. Noha a világ gúnyolódásaival szembesült, mégis az Úr eltökélt tanúja maradt. Alázata és feddhetetlensége fényt árasztott maga körül, ami éles ellentétben állt kortársai álnokságával és erőszakosságával. Szavait erő kísérte, mivel maga Isten beszélt szolgálja által az emberekhez. A mennyel való kapcsolata határtalan erővel ruházta fel őt... Micsoda egyszerű, gyermeki hite volt Noének a világ hitetlenségével szemben! – *Reflecting Christ*, 322. o.

Üzenetébe Noé nem keverte bele Sátán kedvesnek és kellemesnek tűnő álnokságait. Nem értett egyet számos kortársa állításával, hogy Isten túlságosan irgalmas ahhoz, hogy ilyen szörnyűsége vetemedjen. Sokan ugyanis azt hangoztatták, hogy az Úr majd a bűnösöknek újabb próbaidőt ad, Noé azonban nagyon figyelt arra, nehogy azt a következtetést vonják le a szavaiból, hogy az alkalmas időt figyelmen kívül hagyóknak adatik majd egy újabb lehetőség a megtérésre. Ismerte Isten hatalmát, és megértette, hogy a Mindenható véghez fogja vinni tervét. Istenfélelme nem szakította el az Úrtól, hanem még szorosabb kapcsolatba került a mennyel, és kész volt buzgó imában kiönteni lelkét az Úr előtt. – *Signs of the Times*, 1895. április 18.

Az ihletett író feladatának megfelelően elmondja, milyen bűnök győzték le Noét, Lótot, Mózeszt, Ábrahámot, Dávidot, Salamont, és azt is, hogy félelmetes próbája órájában még Illés erős lelke is el tudott csüggedni a kísértés súlya alatt. Pontosan följegyezték Jónás engedetlenségét és Izrael bálványimádását. A Szentlélek nem takargatja, hogy Péter megtagadta Krisztust, hogy Pál és Barnabás közt éles ellentét volt, sem a próféták és az apostolok gyöngeségeit és bukásait, hiszen Ő az, aki elvonja a fátylat az ember szívéről. Így ott olvashatjuk a hívők életét összes hibáikkal és ballépéseikkel, melyeket tanulságnak szánt a következő nemzedék számára. Ha teljesen gyarlóság nélkül valók lettek volna, emberfölöttiek is lettek volna. Ez esetben bűnös természetünk kétségbeesne, hogy elérje-e valaha a kitűnőségnek eme pontját. De mikor látjuk, hogyan küzdöttek, és hogyan estek el, majd hogy álltak fel és diadalmaskodtak Isten kegyelme által, akkor bátorságot merítünk belőle, és ez arra serkent bennünket, hogy mi is győzzük le az akadályokat, melyeket romlott természetünk hoz az utunkba. – *Bizonyságtételek*, IV. köt., 12. o.

Április 13., kedd – A Noéval kötött szövetség

Noé hite, kitartása és cselekedetei mondták ki az ítéletet a világ fölött. Ő nemcsak az akkori időre szóló igazságot prédikálta, hanem minden nap gyakorlatba is ültette az általa prédikáltakat. Még ha nem is emelte volna fel a szavát, és nem figyelmeztette volna embertársait, tettei és szent jelleme a gonosz és istentelen világ közepette akkor is az ítélet prédikációit jelentették volna a hitetlenek számára. Krisztus türelmével és szelídségével járt el, miközben folyamatosan kigúnyolták, gyalázták és megvetették. Gyakran imádkozott erőért és támogatásért, hogy eleget tehesen Isten rendelkezéseinek. Ez az erő ítélte el a hitetleneket. – *This Day With God*, 235. o.

A világ vakmerően áthágja Isten törvényét. Mivel az Atya régóta tőr, ők lábbal tiporják tekintélyét. Egymást kegyetlenkedésre, az Úr örökségének elnyomására biztatják. Így szólnak: „Mit tudhatná ezt az Isten, s van-e a Magasságosban értelem?” (Zsolt 73:11) Van azonban egy határ, amelyet nem léphetnek át, és már közel vannak a határhoz. Már most is majdnem túllépték Isten türelmének határvonalát, kegyelmének és irgalmának határát. Az Úr közbelép, hogy megvédje méltóságát, megszabadítsa népét, és visszaszorítsa a gonoszság áradatát.

Az emberek Noé korában semmibe vették Isten törvényét, és szinte már egyáltalán nem gondoltak a Teremtőre. Gonoszságuk olyan méreteket öltött, hogy az Úr elárasztotta a földet vízzel, és elsöpörte gonosz lakóit.

Az Úr minden korban megismertette munkamódszerét az emberekkel. A válság idején kinyilatkoztatta önmagát, és közbelépett, hogy megghiúsítsa Sátán terveit. Sokszor engedett meg válságot nemzettek, családok és egyének életében, hogy megtapasztalják gondviselését. Megmutatta, hogy van Isten Izraelben, aki fenntartja törvényét, és megvédi népét. – *Krisztus példázatai*, 177–178. o.

Ádám és Éva megteremtésük alkalmával tudomást szereztek Isten törvényéről, és megértették azt. A Mindenható megismertette velük, hogy a törvény milyen igényeket támaszt az emberrel szemben. Utasításait a szívükbe írta. Az ember bukásával a törvény nem változott meg. Az Úr azonban egy gyógyító rendszert hozott létre, hogy az embert visszatérítse az engedelmességhez. Megváltót ígért, és az áldo-

zati felajánlások előremutattak Krisztus halálára, amin a bűnázdozatok alapultak. [...]

Ádám megtanította utódainak a menny törvényét. Így a törvény apáról fiúra szállt át, és megismerhették azt az egymást követő nemzedékek. Azonban csak néhányan fogadták el Isten kegyelmes gondoskodását az ember megváltásáról, amit engedelmességükkel viszonzottak. A törvény megszegésével a világ olyan gonosz és romlott lett, hogy meg kellett tisztítani romlottságától az özönvízzel. Noé és családja megőrizték és megtartották a törvényt. A pátriárka megtanította leszármazotainak a Tízparancsolatot. – *Pátriárkák és próféták*, 363. o.

Április 14., szerda – A szivárvány jele

A szabadulás öröme Noéval nem feledtette el Istent, akinek gondviselő kegyelme őrizte meg őket. A bárka elhagyása után Noé első dolga az oltárépítés volt, és minden fajta tiszta állatból és madárból áldozatot mutatott be. Így fejezte ki a menny iránti háláját a szabadulásért és Krisztusban, a legnagyobb áldozatban való hitét. Az Úrnak tetszett az áldozat. Az áldás, ami ebből fakadt, nemcsak a pátriárkára és családjára terjedt ki, hanem a föld minden későbbi lakójára is. „És megérezte az Úr a kedves illatot, és mondta az Úr az Ő szívében: Nem átkozom meg többé a földet az emberért [...] Ennekutána míg a föld lesz, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nap és éjszaka meg nem szűnnek.” (1Móz 8:21–22) Ebből tanulhat minden ezután következő nemzedék is. Noé a kietlen földre lépett ki, de mielőtt magának házat készített volna, Istennek épített oltárt. Az állatállománya kicsi volt, és megőrzése nagy árat kívánt, de szívesen adott egy részt belőle az Úrnak annak elismeréséül, hogy minden az Úré. Így legyen nekünk is a legfőbb gondunk, hogy áldozatainkat önként adjuk Istennek. Irántunk való irgalmának és szeretetének minden megnyilatkozását hálásan kell elismernünk mind odaszentelésünkkel, mind ügyére adott ajándékainkkal. – *Pátriárkák és próféták*, 105. o.

Isten a bűnös ember iránt táplált végtelen irgalma folytán helyezte az égre az emberrel kötött szövetség jelét, a színpompás szivárványt. A szivárvány arra emlékeztet, hogy az Úr az embereket gonoszságuk miatt volt kénytelen elpusztítani özönvíz által. A terve az volt, hogy amikor a jövőző gyermeknemzedékek meglátják az égen átívelő szivár-

ványt, és a szüleiktől érdeklődnek felőle, akkor az idősebbek mesélik el, hogy a hajdani világ az emberek törvénytelenége miatt lett elpusztítva özönvíz által. Mondják el, hogy az ívelő szivárványt a magasságos Isten helyezte az égboltra annak bizonyítékeként, hogy többé sosem pusztítja el a földet vízzel.

Ez az égi jelkép erősítse meg mindannyiunkban az Úr iránti bizalmat, hiszen Ő mennyei irgalommal és jósággal fordul az emberhez. Bár az akkori világot kénytelen volt elpusztítani özönvíz által, azonban irgalma még ma is körülöleli a földet. Isten maga jelentette ki, hogy amikor felnéz a szivárványra, akkor Ő is emlékezni fog. Ez nem azt jelenti, hogy Ő meg tud feledkezni bármiről is, hanem csupán úgy kell értelmelnünk a kijelentést, mint emberi felfogóképességhez igazított igazságot. – *Spiritual Gifts*, III. köt., 74. o.

Isten Szava és ígérete hitünk egyetlen alapja. Isten Szavát igazságnak, élő, beszélő, neked szóló hangnak tartsd, és hűségesen engedelmeskedj minden kívánalmának. Az Atya hűséges, és az ígéretet Ő adta. A vezetők és tanítók erőfeszítései által akar dolgozni. Áldásaink a hitünk gyengeségei által korlátozottak. Isten nem vonakodik adni; Ő az erő birtokában van. Táplálnunk kell a szív szelídségét és szentségét. Gazdagok lehetünk az Úr szeretetének és kegyelmének naponkénti bizonyítékai által, melyek önmegtagadó erőfeszítéseinkben nyilvánulnak meg. Kérem szombatiskolánk munkásait, öltsek magukra Isten minden fegyverét, és Jézus Krisztus hű katonáiként mutassák meg a hűségüket. Ő minden munkát megjutalmaz, melyet a dicsőségére tettek. – *Tanácsok a szombatiskolai munkához*, 72. o.

Április 15., csütörtök – „Csak Noé maradt meg”

Noé kortársainak azért kellett elpusztulniuk, mert a rendelkezésükre álló százhusz év ellenére is szándékosan a törvénytelenég útját választották. Nem éltek az Isten által felkínált megtérési lehetőséggel.

A világ tűzzel történő elpusztítása előtt az emberiség még kap egy próbaidőt. Mindenkinek még egyszer alkalma adódik arra, hogy hűséget tanúsítson az Atya iránt, vagy elutasítsa Őt. Sátán azt akarja elhíttetni az emberekkel, hogy saját tervei alapján képes lesz megújítani a földet. Hívei reformátoroknak vallják magukat, de nem fognak sikerrel járni, mivel nem Krisztus tervei alapján cselekszenek. Hogyan lenné-

nek képesek mások életét megreformálni, ha a saját életüket sem tudták megváltoztatni?

Isten tanúiként üzenetet kell vinnünk az egész világnak. Az Úrnak még temérdek gyermeke van, aki sosem hallott a jelenvaló igazságról. A menny utolsó figyelmeztetését kell hirdetnünk. – *The Upward Look*, 88. o.

Isten követői, akiket egyházához küldött, Izrael elhívásának, sikereinek, kudarcainak, Isten kegyeibe való visszafogadásának, a szőlőskert Gazdájától való elfordulásának történetéről, valamint arról beszéltek, hogy a korszakokat átfogó tervet a maradék fogja megvalósítani, melynek életében minden szövetségi ígéret teljesebben fog. [...]

Izrael! Bízzál az Úrban! A szőlőskert Gazdája még most is gyűjti régóta várt drága gyümölcseit a nemzetek és népek közül! Nemsokára eljön övéihez; és azon a boldog napon végre megvalósul Izrael házával való terve. – *Próféták és királyok*, 22. o.

Tekintsetek a Kálvária keresztféjére, a mennyei Atya határtalan szeretetének és végtelen kegyelmének bizonyosságára! Bárcsak mindenki megbánná bűneit, és visszatérne első cselekedeteihez! Amikor a gyülekezetek ezt megteszik, mindenekfelett fogják szeretni Istent, felebarátaikat pedig úgy, mint önmagukat. [...] Az Úr népe Krisztusban lakozik, Jézus szeretete feltárul előttük, és egy Lélek eleveníti meg mindnyájuk szívét, megújítva őket a krisztusi képmásban és hasonlónak formálva lelküket. Az igaz szőlőtő élő vesszőiként mindnyájan egyesülnek Krisztussal, az élő fejjel. Krisztus lakik majd a szívekben, aki vezeti, vigasztalja és megszenteli őket, és a világ elé tárja Jézus követőinek egységét, bizonyágot téve ezzel a maradék egyház mennyei küldetéséről. A Megváltó egyházának egysége bizonyítani fogja, hogy Isten a világba küldte megszülött Fiát. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 385. o.

Április 16., péntek – További tanulmányozásra

- *A megváltás története*: „A vízözön” című fejezet.
- *Pátriárkák és proféták*: „Az özönvíz után” című fejezet.

4.

ÖRÖK SZÖVETSÉG

Április 17., szombat délután

Fájdalom töltötte be a mennyet, mikor tudatára ébredtek, hogy az ember elveszett, hogy a világ, amit Isten teremtett, halandókkal lesz tele, akiknek fájdalom, nyomor, betegség és halál lesz a sorsuk, és hogy a bűnösök számára nincs mentség. Ádám egész családjának meg kell halnia. Ezután láttam a szeretetteljes Jézust fájdalmas aggodalom kifejezésével az arcán. Láttam csakhamar, amint az Atyát övező sugárzó fényhez közeledett. [...] Mialatt Krisztus az Atyával beszélgetett, az angyalok aggodalma tetőfokára hágott. Háromszor zárta magába Jézust az Atyát övező fenséges fényár. Amikor harmadszor is visszatért az Atyától, mi is megpillanthattuk alakját. Arca nyugodt volt, minden aggodalomtól mentes, és olyan nyájasság és szelídség ömlött el rajta, melyet lehetetlen leírni. Majd tudatta az angyalok karával, hogy van mentség az elbukott ember számára, hogy Atyjához esedezett, és engedélyt kapott rá, hogy saját életét mutassa be engesztelő áldozatul az emberiségért, bűnüket hordja, és elszenvedje a halálos ítéletet. Így nyitott utat, melyen át az emberiség a múltban elkövetett bűneiért az Ő vérének érdemeiért bűnbocsánatot nyerhet, és engedelmissége által újra visszatérhet abba a kertbe, ahonnan kiűzetett. Akkor majd újra közeledhetnek az élet fájához, és ehetnek annak halhatatlanságot adó gyümölcséből, amelyhez minden jogukat elveszítették. – *Tapasztalatok és látomások*, 149. o.

Kicsiny világunk az egész mindenség tankönyve. Isten kegyelmének csodálatos terve, a megváltó szeretet titka az a tantárgy, amelybe „angyalok vágyakoznak betekinteni” (1Pt 1:12), és amelyet végtelen időközön át fognak kutatni. Mind a megváltottak, mind az el nem bukott lények számára Krisztus keresztye lesz az ismeret és a dicséret forrása. Meglátszik majd, hogy a Jézus arcán ragyogó dicsőség az önfeláldozó szeretet fénye. A Kálváriáról áradó világosságban látható meg, hogy az

önmegtagadó szeretet törvénye az élet törvénye a föld és a menny számára egyaránt; és hogy Isten szívében van a forrása annak a szeretetnek, amely „nem keresi a maga hasznát” (1Kor 13:5); és hogy a szelíd, alázatos Jézus a megközelíthetetlen világosságban lakó Atya jellemét mutatta be. – *Jézus élete*, 19. o.

Istenünk szavára hallgat a menny és a föld, és Ő pontosan tudja, mire van szükségünk. Mi csak rövid távolságot látunk be magunk előtt, de „nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt, mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szeme előtt, akiről mi beszélünk” (Zsid 4:13). Az Úr magasan trónol a föld nyugtalansága fölött. Isteni tekintete előtt nincs titok. Nagy és zavartalan örökkévalóságából rendeli el, amit jónak lát.

Az Atya tudta nélkül egyetlen veréb se hull a földre. Sátánt az Úr iránti gyűlölete arra vezeti, hogy az állatokat is pusztítsa. Csak Isten védő gondoskodása óvja meg a madarakat, hogy örömünkkel felvidíthassanak bennünket. Ő a verebekről sem feledkezik meg: „Ne féljetek azért; ti sok verebecskénél drágábbak vagytok.” (Mt 10:31) – *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 272–273. o.

Április 18., vasárnap – Jahve és az ábrahámi szövetség

Az özönvíz után az emberek elszaporodtak a földön, és a gonoszság is nőtt. A bálványimádás csaknem általánossá vált, és az Úr végül is magára hagyta a megrögzött törvényrontókat, hogy gonosz útjukat kövessék. Közben Sém leszármazottai közül Ábrahámot választotta ki. Őrá bízta a törvény megőrzését a jövő nemzedékek számára.

Abban a korban a bálványimádás gyors ütemben lopakodott be, és hadat viselt az igaz Isten imádása ellen. Ábrahám mégsem lett bálványimádó. Bár apja is az igaz és hamis istenimádat között ingadozott, és igazságismeretébe hamis elméletek és bálványimádó szokások vegyültek, Ábrahám távortartotta magát az elhajlástól. Nem szégyellte a hitét, és nem igyekezett titkolni a tényt, hogy Istent teszi bizalmává. Oltárt épített az Úrnak, és segítségül hívta az Úr nevét. [...]

Ha Ábrahám szövetsége alatt lehetetlen lenne megtartani Isten törvényét, mindannyian elvesznénk. Ábrahám szövetsége a kegyelem szövetsége volt. „Kegyelem által tartattatok meg.” (Jn 1:11–12. verseit idézi.) – *A Te Igéd igazság, I. köt.*, 1092. o.

A VAGYOK örökkévaló jelenlétet jelent. A múlt, a jelen, a jövő egy és ugyanaz Isten számára. Az Úr olyan valóságosan látja maga előtt az elmúlt történelem legtávolabbi eseményeit, mint mi az előttünk lepergő eseményeket. Nem tudjuk, mi vár ránk, és ha tudnánk, sem járulna hozzá örök javunkhoz. Isten így lehetőséget kínál nekünk, hogy gyakoroljuk hitünket, és a mindenható VAGYOK-ba vessük bizalmunkat. – *A Te Igéd igazság*, I. köt., 1099. o.

Isten így szól hozzánk: „Megáldalak téged... és áldás leszel.” (1Móz 12:2) [...]

Csodálatos, csodálatos szavak, szinte hihetetlenek! A világok Teremtője úgy szereti azokat, akik az Ő szolgálatára szentelik magukat, mint ahogy a Fiát szereti. Itt és most is ilyen nagyszerű mértékben árasztja ránk jóságát és kegyelmét. Nekünk adta a menny fényét és fenségét, és vele együtt nekünk adta a menny minden kincsét. Számos ígérete, amely az eljövendő életre szól, már ebben az életben pompás ajándékokban mutatkozik meg. Azt akarja, hogy kegyelmének tárgyaiként élvezzük mindazt, ami nemesíti, tökéletesíti és emelkedetté teszi jellemünket. Vár az alkalomra, amikor az ifjúságot felruházhatja felülről jövő erővel, hogy Krisztus vérfoltos zászlaja alá állhassanak; hogy úgy dolgozzanak, ahogy Ő dolgozott; hogy biztos ösvényre vezessenek lelküket; hogy sok ember lábát helyezték rá a korszakok Sziklájára.

Mindazok élvezhetik Isten segítségét és kegyelmét, állandó jelenlétét és megtartó erejét, akik igyekeznek a menny nevelési elgondolásával összhangban cselekedni. – *A nagy Orvos lábnymán*, 405. o.

Április 19., hétfő – 'Él Saddaj

Isten Ábrahámot választotta hírnökéül, hogy rajta keresztül világosságát közvetítse a világ számára. Az Úr szava nem a tetemes nyereség, a nagy megbecsülés és világi megtiszteltetés kecsegtető kilátásának elébe teregetésével jött hozzá. „Vonulj ki országodból, rokonságod köréből és atyád házából arra a földre, amelyet majd mutatok neked” szölt az isteni ígéret Ábrahámhoz. Az ósáta engedelmeskedett, és kivándorolt anélkül, hogy tudta volna, hova megy, hogy mint Isten világosság-hordozója, ő tartsa meg a köztudatban Isten nevét a földön. Elhagyta szülőföldjét, rokonságát és minden a szívének kedves kapcsolatot, mely korábbi életéhez fűzte, hogy zarándok és idegen legyen. [...]

Ábrahám feltétlen engedelmessége az egyik legszembeszökőbb példája a hitnek és Istenre támaszkodásnak a Szentírásban. Csupán a pusztá ígérettel a legparányibb külső bizonyíték nélkül – hogy leszármazottai örökölni fogják Kánaánt –követte az utat, ahova Isten vezette, teljesen és szívből eleget téve a feltételeknek, bizonyos lévén benne, hogy az Úr hűen teljesíti ígését. Az ősatya oda ment, ahol Isten kijelölte a kötelességét; egyetlen gondolattal telepedett le a bálványimádó nemzetek közé: „Isten szólt; engedelmeskedem a hangjának; Ő majd megvéd.” – *Bizonyágtételek*, IV. köt., 523–524. o.

Emberi bölcsességgel a világ nem képes megismerni Istent. A világ bölcsei tökéletlen ismeretet alkotnak róla az Ő alkotásaiból, mert balgaságukban a természetet és annak törvényeit a természet Ura fölé helyezik. Akinek az ismerete a természetből és nem annak elfogadásából ered, hogy az Atya Krisztusban megjelentette magát, azok csak tökéletlen ismeretet szerezhetnek a Mindenhatóról. Ez az ismeret pedig – ahelyett, hogy felemelő elgondolásokat nyújtana Istenről, és az Ő törvényének való engedelmességet eredményezné – bálványimádóvá teszi az embereket, akik így, bölcseknek vallván magukat, balgagokká lesznek.

Mielőtt bölcsökké válnak, először balgáknak kell lenniük saját szemükben azoknak, akik úgy vélik, hogy ismeretet szerezhetnek Istenről Jézuson kívül is, aki a Biblia szerint „az Ő valóságának képmása” (Zsid 3:1). Lehetetlen tökéletes ismeretet szerezni az Úrról a természetből, mivel az maga sem tökéletes. Tökéletlen voltában nem tudja bemutatni Istent, nem tudja feltárni az Ő erkölcsileg tökéletes jellemét. De Krisztus személyes Megváltóként jött el a világba, és egy személyes Istent mutatott be. Személyes Megváltónkként távozott a mennybe, és hasonlóképpen fog újra eljönni. Ő az Atya személyének képmása. „Mert őbenne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg.” (Kol 2:9) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 295. o.

Április 20., kedd – Ábrámból Ábrahám (1Móz 17:4–5)

A gyengeségekkel és hibákkal telt Jákóbból Istenben hívő ember és ima által isteni fejedelem lett. Sikerét hit által érte el. Az Úr mindenható, az ember azonban korlátolt...

Ki az közülünk, aki megüresítette magát a büszkeségtől és az önbecsüléstől? Ki az, aki az angyallal teljes erejéből megküzdő Jákóbbhoz hasonlóan kész ezt megtenni? A pátriárka minden erejét megfeszítette, mert azt gondolta, hogy egy hitetlen ellenséggel harcol, de az Úr egyetlen érintés által vetett véget a küzdelemnek. Ekkor Jákób rájött, hogy az Úrral harcolt. Lesújtottan kapaszkodott az angyal karjába, és könyörgött neki: „Áldj meg engem!” Az angyal azonban távozni akart: „Bocsáss el engem, mert feljött a hajnal.”

Most Jákóbon volt a sor, hogy feltételeket szabjon: „Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet. És mondta néki: Mi a te neved? És ő mondta: Jákób. Amaz pedig mondta: Nem Jákóbnak mondatik ezután a te neved, hanem Izraelnek; mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél. És megkérdezte Jákób, és mondta: Mondd meg, kérek, a te nevedet. Az pedig mondta: Ugyan miért kérded az én nevemet? És megáldotta őt ott. Nevezte azért Jákób annak a helynek nevét Peniélnek: mert láttam az Istent színről színre, és megszabadult az én lelkem.” (1Móz 32:26–30) – *This Day With God*, 104. o.

Azután Isten szövetséget kötött Ábrahámmal, és választott magának egy népet, hogy törvényének letéteményesei legyenek. Sátán csapdákat állított fel e nép elcsábítására és elpusztítására. Jákób fiait megkísértette azzal, hogy kössenek házasságot a pogányokkal, és imádják azok bálványait. József azonban hűséges maradt Istenhez, és hűsége állandó bizonyosság volt az igaz hit mellett. Ennek a fénynek az eloltásán munkálkodott Sátán József testvéreinek irigysége által, mikor eladták Józsefet rabszolgaként egy pogány országba. Isten pedig úgy irányította az eseményeket, hogy éppen ennek köszönhetően az Ő ismerete eljutott Egyiptom népéhez. Potifár házában – éppúgy, mint a börtönben – József olyan neveltetést és kiképzést kapott, amely Isten félelmével társulva felkészítette magas miniszterelnöki tisztsége betöltésére. A fáraó palotájából József befolyása érezhető lett az egész országban, és így Isten ismerete is elterjedt közel és távol, széltében és hosszában Egyiptom földjén. – *Pátriárkák és próféták*, 332. o.

Isten engedte meg, hogy Dániel és társai fogolyként Babilonba kerüljenek, mert így az idegen királlyal és az udvartartásával is megismerethették az egyedül igaz Istent, az ég és a föld Teremtőjét. Ő lépett

közbe, hogy Dániel elfogadást nyerjen az udvarmester előtt. A feddhetetlen magaviseletű Dániel félt az Urat. A körülötte élők sosem látták, hogy letért volna az igaz útról. Az udvarmesternek megtetszett Dániel, mivel Krisztus jellemét tükrözte.

Isten tartja kezében a létezésünket. Ismeri szívünk összes gondolatát, életünk minden cselekedetét. Ezért hát igyekezzetek összhangban élni az Úrral! Törekedjete a magas mérce elérésére! Mennyei anyagok állnak a rendelkezésetekre, és maga Krisztus siet a segítségetekre. – *The Upward Look*, 47. o.

Április 21., szerda – A szövetség állomásai (1Móz 12:1–2)

Sokan képtelenek határozott terveket készíteni a jövőjükre vonatkozóan. Bizonytalanságban élnek. Nem látják ügyeik kimenetelét, és ez sokszor aggasztja, nyugtalanítja őket. Ne felejtjük el, hogy Isten gyermekeinek az élete zarándokélet ezen a világon! Nem vagyunk elég bölcssek saját életünk megtervezéséhez. De nem a mi dolgunk a jövőnket kialakítani. „Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökösendő volt, és kiment, nem tudván, hová megy.” (Zsid 11:8) [...]

Nagyon sokan, miközben ragyogó jövőt terveznek maguknak, kudarcra ítélik az életüket. Engedd, hogy Isten készítsen tervet a számodra! Kisgyerekként bízzál annak a vezetésében, aki „híveinek lábait megoltalmazza” (1Sám 2:9)! Isten sohasem vezeti gyermekeit másképpen, mint ahogy ők maguk is választanák, ha látnák kezdettől fogva a véget, és fel tudnák fogni, hogy milyen dicső az a cél, amit a menny munkatársaiként megvalósíthatnak. – *A nagy Orvos lábnymán*, 478–479. o.

A szolgaság lelkét támasztjuk föl, ha a törvényeskedő vallás szerint igyekszünk élni, ha a magunk erejéből törekszünk megtartani a törvény követelményeit. Csak amennyiben az Ábrahám szövetsége alá jövünk, van reménységünk. Ez pedig a Krisztusba vetett hit által való kegyelem szövetsége. Az Ábrahámnak hirdetett evangéliumi örömmüzenet, melyből reménységét merítette, azonos volt a ma általunk hirdetett örömhírral, melyből a mi reménységünk fakad. Ábrahám Jézusra tekintett, aki a mi hitünk szerzője és bevégezője is. – *A Te Igéd igazság*, VI. köt., 1077. o.

Ésaiás próféta azt a megbízást kapta, hogy tegye nagyon világossá Júda előtt azt az igazságot, amely szerint Isten Izraele közé számítanak majd sokan, akik test szerint nem Ábrahám-tól származnak. Ez a tanítás nem volt összhangban korának teológiájával, mégis bátran hirdette a mennytől kapott üzenetét, reményt ébresztve azok szívében, akik az Ábrahám magvának ígért lelki áldások után sóvárogtak. [...]

Amikor Izsák születése előtt nem sokkal Isten megújította a szövetséget, újra világossá tette célját az emberiséggel. „Átala nyer áldást a föld minden népe” (1Móz 18:18) – biztatta az Úr Ábrahámot az ígért gyermekével kapcsolatban. Később pedig a mennyei látogató újra kinyilatkoztatta: „És a te utódod által nyer áldást a föld valamennyi népe...” (1Móz 22:18)

Ennek a szövetségnek mindnyájukat érintő feltételeit jól ismerték Ábrahám gyermekei és leszármazottai. Isten azért szabadította meg a zsidó népet az egyiptomi szolgaságból, hogy áldás legyen a nemzetek számára, és hogy Isten neve ismertté váljon „az egész földön” (2Móz 9:16). Ha engedelmeskednek a kívánalmainak, messze túlszárnyalják a többi népet bölcsességben és értelmi képességben. Ezt az elsőbbséget azonban azért kell elérniük és megőrizniük, hogy általuk valósuljon meg az Úr szándéka „a föld valamennyi népe”-vel kapcsolatban. – *Próféták és királyok*, 367–368. o.

Április 22., csütörtök – Szövetségi kötelezettségek

Ábrahám a hűséges családfő nemes példáját nyújtotta. Bemutatta a tökéletes engedelmességet, amelyet nekünk is követnünk kell. Az áldást osztó Isten mondta róla: „Mert tudom róla, hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő háza népének útána, hogy megőrizzék az Úrnak útját, igazságot és törvényt tévén.” (1Móz 18:19) Sosem szólt álnokul vagy képmutatóan. Sosem árulta el a rábízott szent küldetést.

Ha Ábrahámhoz hasonlóan együttműködünk az Úrral, akkor a menny jóváhagyására számíthatunk. Ábrahámot különleges módon hívta el az Úr arra a feladatra, hogy tekintéllyel, ugyanakkor szeretettel irányítsa a családját. Isten törvényeket adott nekünk, amelyeket be kell tartanunk, és ha ezektől eltérünk, akkor bűnt követünk el. Áron vétetünk. A hit és a cselekedetek kell, hogy bennünket elvezessenek a tökéletességre Krisztusban. Csak így fogunk az Úr útján járni. Isten csakis

a szelíd és alázatos szívben tud munkálkodni. Igéje a tanácsadónk, hallgassunk a tanításaira. – *The Upward Look*, 249. o.

Gondoljátok azonban meg, hogy az engedelmesség nem csupán a parancsolatokhoz való alkalmazkodás, hanem a szeretet szolgálata. Isten törvénye az Ő valódi, benső lényének kifejezése, a szeretet nagy elvének megtestesülése, mely uralmának alapját képezi mennyen és földön. Ha szívünk Isten képmására alakul újjá, ha szeretete lett beleplántálva, nem valósíthatjuk-e meg életünkben az Úr parancsolatait? Ha meggyökerezett a szívünkben ez a szeretet, ha átalakultunk Teremtőnk képmására, akkor teljesedik be az Újszövetség ígérete: „Adom az én törvényemet az ő szívükbe, és az ő elméjükbe írom be azokat.” (Zsid 10:16) Ha a törvény a szívünkbe van írva, vajon nem fog-e élő alapot ölteni az életünkben? Az engedelmesség – a szeretet, hódolat és szolgálat – a tanítványság biztos jele. – *Jézushoz vezető út*, 60. o.

Növekednünk kell hitben, különben nem újulunk meg az isteni képmásra és a menny kívánalmaira: a szeretetre és engedelmességre. Őszintén kérjük tőle: „Uram, növeld a hitem; adj isteni világosságot, mert a segítséged nélkül semmit sem tehetek.” Alázattal jöjj és hajolj meg a Mindenható előtt; nyisd meg az isteni ígéreteket tartalmazó Bibliádat az Úr előtt; helyezd rá tisztségedet; köss szövetséget Istennel, hogy megfelelhess a kívánalmainak; mondd, hogy hinni akarsz az ígéretében minden bizonyíték nélkül. Ez nem elbizakodottság; de ha nem dolgozol buzgón, komolyan és határozottan, Sátán fölényre tesz szert, és te hitetlenségbe és sötétségbe merülsz. – *Tanácsok a szombatiskolai munkához*, 72. o.

Április 23., péntek – További tanulmányozásra

– *Az apostolok története: „Zsidó és pogány”* című fejezet.

5.

AZ ÍGÉRET GYERMEKEI

Április 24., szombat délután

Az utóbbi hetekben mélységes érzések kerítettek hatalmukba Isten ígéreteinek és a keresztyén reménységének valóságával kapcsolatban. A Biblia sosem tűnt ennyire telinek az ígélet drágakincseivel, mint most. Mintha a mennyei harmat készen állna ránk szállni és felüdíteni bennünket, amikor magunkhoz vesszük ezeket az ígéreteket. A menny segítsége nélkül sosem fogjuk legyőzni emberi hajlamainkat, ezért Jézus mellénk áll, és a segítségünkre siet. Így szól: „Én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28:20) Hinnünk kell Krisztusban. Hitünk kapaszkodjon az ígéretekben. – *In Heavenly Places*, 118. o.

Krisztus emberi természetet öltött magára. Levetette királyi palástját és koronáját, és elhagyta a mennyei udvarokat. Isteni mivoltára emberi testet öltött, és így emberi karjával átölelhette az emberiséget. Nem bűnősként, hanem megmentőként állt elénk. Ő jelenti a bűnös ember biztosítékát, mivel mennyei lelkét egyetlen szeplő vagy sömörködés sem szennyezte be. Mivel büntelen volt, ezért képes elvenni a bűneinket és az isteni előjogokban részesíteni bennünket, ha hiszünk benne, és rábízunk magunkat, hiszen Ő az, aki a szentséget és a feddhetlenséget jelenti számunkra. – *Lift Him Up*, 93. o.

Melyik az a hit, amely legyőzi a világot? Az a hit, amely által Krisztus személyes Megváltónkká válik, az a hit, amely elismeri, hogy az ember nem képes megmenteni önmagát, és ezért arra kész, hogy belekapaszkodjunk üdvösségünk egyedüli reménységébe. Olyan hit ez, amely nem enged a csüggedésnek, mert hallja a hangot: „Bízzatok, én meggyőztém a világot, és az én mennyei hatalmam veletek van.” Hit, amely meghallja a kijelentést: „Ímé, én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” [...]

Krisztust sosem szabad szem elől tévesztenünk. Felőle hirdették az angyalok: „Nevezd annak nevét Jézusnak, mert Ő szabadítja meg az Ő népét annak bűneiből.” Jézus a mi drága Üdvözítőnk – a segítség, az oltalom és a béke forrása. Ő oszlatja el a kételyeinket, és Ő a mi legdrágább reménységünk. Micsoda értékes gondolat tudni azt, hogy a mennyei természet részeseivé válhatunk, és győzhetünk, amint Krisztus is győzött! Jézus jelenti vágyaink beteljesülését. Ő énekünk dallama és a kiaszott földre hús árnyat vető szikla. Élő víz a szomjazó léleknek és menedék a viharban. Ő a mi igazságunk, szentségünk és megváltásunk. Ha Krisztus a mi személyes Megváltónk, akkor dicsőítjük Őt, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el bennünket. – *Reflecting Christ*, 21. o.

Április 25., vasárnap – Pajzsod

Akkor se veszítsük el békességünket, ha nem tudjuk próbáink miértjét! Bármilyen igazságtalanul bánnak velünk, ne gerjedjünk haragra! A bosszúálló lelkülettel önmagunknak ártunk, Istenbe vetett bizalmunkat veszítjük el, és a Szentlelket szomorítjuk meg. Mellettünk egy tanú áll – egy mennyei követ –, aki zászlót bont ellenségünk előtt, és az igazság Napjának fényes sugaraival zár körül minket. Sátán ezen nem hatolhat át. Ezt a szent fénypajzsot ő nem tudja áttörni. – *Krisztus példázatai*, 171. o.

Amikor a dolgok olyan messzire jutnak, hogy már csak isteni hatalom lesz képes a sátáni munka ellensúlyozására, az Úr közbelép. Amikor népe a legnagyobb veszélyben lesz, és látszólag képtelen lesz megállni az ördög erejével szemben, Ő közbelép értük. Az ember végső határai – Isten lehetőségei. [...]

Olyan hálás vagyok azért, hogy figyelmünket elfordíthatjuk a körülöttünk levő nehézségekről és az Isten népére váró elnyomásról, és hogy feltekinthetünk a világosság és hatalom egére. Ha Isten, Krisztus és a mennyei lények oldalára állunk, a Mindenható széles pajzsa lesz fölöttünk, Izrael magasságos Istene lesz segítőnk, és nem lesz okunk félelemre. Akik bántani akarják az Úr népét, az Ő szeme fényének akarnak ártani. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, II. köt., 373. o.

Olyan hittel kell rendelkezünk, amely cselekedetek által munkálkodik, és megtisztítja a lelket, mert csak a Krisztusba vetett hit fog arra késztetni, hogy hagyjuk el mindazt, ami nem kedves az Ő szeme előtt. Ilyen hit nélkül minden hasztalan. Talán elhiszed, hogy Jézus a világ Megváltója, de vajon a te személyes Megváltód is? Hiszed, hogy Ő erőt adhat minden jellemhibád legyőzéséhez?

Meg kell tanulnunk bízni az Üdvözítőben. Úgy kell bízunk mennyei Atyánkban, ahogyan egy gyerek bízik a szüleiben. Higgyük el, hogy Ő mindenben a javunkat akarja, és hogy a lélek ellenségével szembeni minden erőfeszítésünk és kiáltásunk feljut a seregek Urához, és hogy Ő segítséget küld a szükségben. Ha hittel kérjük, segít legyőzni bármilyen kísértést. – *In Heavenly Places*, 118. o.

Ha elkötelezzük magunkat Istennek, ha Őrá bízunk magunkat, mienk az ígéret, hogy „nem hagy titeket feljebb kísérteni, mint elszenvedhettek; sőt, a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek” (1Kor 10:13). A bűn ellen egyedüli védelem, ha Krisztus igazságosságába, szent voltába vetett hit által Ő lakik a szívünkben. A kísértéseknek azért van hatalmuk felettünk, mert önzés él a szívünkben. De amikor Isten nagy szeretetét szemléljük, undorítónak látjuk az önzést, és már ki akarjuk űzni a szívünkéből. Mikor a Szentlélek dicsőíti előttünk a Fiú áldozatát, szívünk meglágyul és lecsillapodik, a kísértések erejüket veszítik, és Jézus kegyelme átalakítja a jellemünket. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 118. o.

Április 26., hétfő – A Messiás ígérete, 1. rész

„Az ígéretetek pedig Ábrahámnak adattak, és az ő magvának.” (Gal 3:16) Ábrahámnak osztoznia kell az örökségben. Talán úgy tűnik, hogy Isten ígéretének teljesezése sokáig késik – mert „egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő, mint egy nap” (2Pt 3:8). Úgy tűnhet, hogy késik, de a rendelt időben „eljön, el fog jönni, nem marad el” (Hab 2:3). Az Ábrahámnak és magvának szóló ajándék nemcsak Kánaán földjét foglalta magába, hanem az egész földet is. Így mondja az apostol: „Nem a törvény által adatott az ígéret Ábrahámnak vagy az ő magvának, hogy e világnak örököse lesz, hanem a hitnek igazsága által.” (Róm 4:13) A Biblia világosan tanítja, hogy az Ábrahámnak adott ígéretetek Krisztus által fognak teljesezni. Mindenki, aki Krisztusé, „Ábrahám magva [...]

és ígéretszerint örökös” – „romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökség” (Gal 3:29; 1Pt 1:4) örököse, a bűn átkától megszabadított föld örököse. Mert „az ország pedig és a hatalom és az egész ég alatt levő országok nagysága átadatik a magasságos egek szentei népének” (Dán 7:27); és „a szelídek pedig öröklik a földet, és gyönyörködnek nagy békességben” (Zsolt 37:11). – *Pátriárkák és próféták*, 169. o.

Nagyon megtisztelő volt az a feladat, amelyre Isten Ábrahámot elhívta, hogy atyja legyen annak a népnek, amely századokon át védi és őrzi igazságát a világ számára annak a népnek, melyen keresztül a megígért Messiás adventjével Isten megáldotta a föld minden nemzetét. [...]

Vallását nem őrizte értékes kincsként féltékenyen, amelyet csak tulajdonosa élvez. Az igazi vallást az ember nem tarthatja meg csak magának, mert ez a lelkület ellentétben áll az evangélium elveivel. Ha Krisztus lakik a szívben, lehetetlen elrejteni vagy elhomályosítani jelenlétének fényét. Ellenkezőleg: egyre ragyogóbbá válik, amint a lelket körülvevő önzés és bűn ködét napról napra szétoszlatják az igazság Napjának fényes sugarai. – *Isten csodálatos kegyelme*, 56. o.

A szeretett János által, aki hallotta e szavakat, a Szentlélek kijelentette a gyülekezetnek: „Ez az a bizonyásgtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten, és ez az élet az Ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet.” (1Jn 5:11–12) Jézus ezt mondta: „Én feltámasztom azt az utolsó napon.” (Jn 6:54) Krisztus egy testté lett velünk, hogy mi egy lélek lehessünk vele. Ezen egység ereje által kell majd előjöttünk a sírból – ez nemcsak Krisztus erejének megnyilatkozása által történik, hanem hit által az Ő élete is a mienk lesz. Aki meglátja az Údvözítő igaz jellemét, és szívébe fogadja Őt, annak örök élete van. Jézus a Lélek által lakik bennünk, és Isten Lelke, ha hittel fogadjuk be a szívünkbe, az örök élet kezdete. – *Jézus élete*, 388. o.

Április 27., kedd – A Messiás ígérete, 2. rész

Isten népe az Ő képviselője a földön, és Ő azt akarja, hogy e nép minden tagja fény legyen a világ erkölcsi sötétségében. Az egész országban, a kis- és nagyvárosokban és a falvakban szétszóródva ők Isten tanúi; azok a csatornák, amelyeken keresztül egy hitetlen világ megismerheti a menny akaratának és kegyelmének csodás dolgait. Ő azt akarja,

hogy mindazok, akik a megváltás csodájában részesülnek, a küldöttei legyenek. A keresztény kegyessége az a norma, melyből a világiak megítélik az evangéliumot. A türelmesen elviselt próbák, a hálásan fogadott áldások, a nem csak alkalmi szelídség, kedvesség, irgalom és szeretet alkotja azt a fényt, amely a jellemből ragyog fel a világ előtt. – *Isten csodálatos kegyelme*, 56. o.

„Amiket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, amiket Isten készített az Ő szeretőknek.” (1Kor 2:9) Amikor a bűnös Krisztus erejének vonzáskörébe jutva a felemelt kereszt-hoz közeledik, és leborul az Úr előtt: megújul. Új szívet kap. Új teremtés lesz Krisztus Jézusban. A szentség nem kíván ennél többet. Isten maga igazítja meg azt, „aki a Jézus hitéből való”; „akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette” (Róm 3:26; 8:30). A bűn nagyon megalázza és mélyre süllyeszti az embert, de nagyobb lesz az a dicsőség és felmagasztalás, ahová a megváltó szeretet emeli. Emberi lények, akik igyekeznek átalakulni az Atya képmására, olyan csodálatos erőt kapnak a menny tárházából, amellyel magasabbra jutnak, mint az angyalok, akik soha nem buktak el. – *Krisztus példázatai*, 162. o.

Ha legalább egyszer betekintheznénk a mennyei Városba, többé sosem vágyódnánk a földi életre. [...]

Ott majd lehull a szemünket eltakaró lepel, és annak a világnak a szépségét szemlélhetjük, amit most csak részben érzékelhetünk. Ott majd megcsodálhatjuk a menny olyan szépségeit, amiket most csak távolról látunk. A bűn el lesz törölve, és akkor az egész föld átalakul az „Úrnak, a mi Istenünknek jókedve szerint”. A tanulmányozás micsoda területei tárulnak majd elénk! Ott a tudományt tanulmányozók anélkül nyerhetnek betekintést a teremtés feljegyzéseibe, hogy a bűn bármilyen nyomát is megtalálnák. Úgy hallgathatják a természet dallamát, hangjait, hogy közben nem fogja megzavarni őket sírás vagy szomorúság. Az egész teremtett világ egyetlen kézjegyet hordoz magán: a végtelen világegyetem az „Ő szent nevét” viseli. Nyoma sem lesz a gonosznak földön, égen vagy tengerben.

Képzeld el az üdvözültek honát, és ne feledd, hogy sokkal csodálatosabb lesz, mint azt bármilyen éles elme el tudna gondolni. Isten hatalmas dolgokat adott nekünk a természetben, de még ezek által is csak kis részét foghatjuk fel az Ő dicsőségének.

Emberi ajak képtelen körülírni az igazak jutalmát, amit csak azok fognak megismerni, akik majd a szemtanúi lehetnek. Korlátolt emberi elme nem értheti meg Isten országának dicsőségét. – *The Faith I Live By*, 364. o.

Április 28., szerda – Nagy és hatalmas nép

Sokszor úgy tűnt, hogy a zsidók nem tudják vagy nem akarják megérteni, mi Isten szándéka a pogányokkal. Pedig Ő éppen ennek a szándéknak véghezvitelére különítette el őket a többi néptől, és ezért tette őket önálló nemzetté a föld népei között. Atyjukat, Ábrahámot, aki először kapta a szövetségi ígéretet, azért hívta ki rokonai közül, és küldte távoli vidékre, hogy fényt vigyen a pogányoknak. Jóllehet az is benne volt az ígéretben, hogy utódainak száma annyi lesz, mint a tenger homokja, de nem önző célból kellett Kánaán földjén nagy nemzetet alapítania. „Naggyá teszem nevedet, és áldás leszel – nyilatkoztatta ki Jahve. – Megáldom a téged áldókat, és megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.” (1Móz 12:2-3) – *Próféták és királyok*, 367. o.

Isten bepillantást adott Ábrahámnak ebbe a halhatatlan örökségbe, és ő meg volt elégedve ezzel a reménységgel. „Hit által lakott az ígéret földjén, mint idegenben, sátorokban lakván Izsákkal és Jákóbbal, ugyanazon ígéretnek örökös társaival. Mert várta az alapokkal bíró várost, melynek építője és alkotója az Isten.” (Zsid 11:9-10)

Ábrahám utódairól ezt olvashatjuk: „Hitben haltak meg mindezek, nem nyerve meg az ígéreteket, hanem csak távolról látva és üdvözölve azokat és vallást tevén arról, hogy idegenek és vándorok a földön.” (13. vers) Vándorként és idegenként kell élnünk itt, ha el akarjuk nyerni „a jobb”-at, „tudniillik” a „mennyei”-t (16. vers). Azok, akik Ábrahám gyermekei, keresik azt a várost, amely után ő vágyódott, „melynek építője és alkotója az Isten”. – *Pátriárkák és próféták*, 170. o.

A keresztyének „választott nemzetség, szent nemzet” a világban, tehát „annak dicsőségét hirdessék, aki a sötétségből csodálatos világosságára hívta ki őket” (1Pt 2:9). Ennek a világosságnak nem szabad elhalványulnia, hanem egyre fényesebben és ragyogóbban kell tündökölnie, és végül teljes nappallá kell válnia. Krisztus zászlóvivői sose

tartsanak szünetet! Éber ellenségük van, aki résen áll, lesve az alkalmat, hogy mikor vehetné be az erődöt. A Megváltó néhány hitvallója behívta az ellenséget az erődbe, együttműködik vele a népszerűsége való törekvésben, eltörölve a különbséget Isten gyermekei és Sátán követői között. [...]

A lelket megvidámító örömuzenet, hogy „Küszöbön az Úr eljövele, legyetek készen!”, ma sem kevésbé igaz, mint amikor először hallottuk. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 14. o.

Április 29., csütörtök – „Naggyá teszem nevedet”

Az Úr kiválasztotta Ábrahámot, hogy általa vigye véghez akaratát. El kellett hagynia bálványimádó nemzetét, és el kellett szakadnia a rokonaitól. Isten megjelent a fiatal Ábrahámnak, értelemmel ruházta fel, és megvédte a bálványimádástól. Az volt a terve vele, hogy a hit és a teljes odaszentelődés példaképévé teszi a föld lakosai előtt. Ábrahám jellemes, becsületes, nagylelkű és vendégszerető ember volt. Igazi fejedelemhez méltó, tiszteletet parancsoló tekintélyt szerzett. Az Úr iránti hódolatával és szeretetével, valamint elszánt engedelmességével a menny akarata iránt kivívta szolgálóinak és a környék lakóinak tiszteletét. Kegyes és feddhetetlen életét látva és tanításait hallgatva háza népe is félté Istent, szerette és dicsőítette az Urat. – *Spiritual Gifts*, III. köt., 98. o.

A zsidók fennen hangoztatták, hogy ők Ábrahám leszármazottjai, de nem bizonyultak Isten igazi gyermekeinek, mivel nem követték Ábrahám cselekedeteit. Csak azok Ábrahám igazi követői, akik lelkileg is összhangban vannak a pátriárka életmódjával. [...]

Napjainkban sok megsebzett, megszorodott lélek vár vigasztalásra. Az Úrnak megvannak az eszközei ezen emberek felvidítására. Munkába állíthatjuk a talentumainkat, eltávolíthatjuk a felhőket, hogy a nap és a hit reménysugarai beragyoghassanak az emberek szívébe, mivel „úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). – *This Day With God*, 183. o.

A bukott ember átalakulhat gondolkodásának megújulása által, úgy, hogy be tudja bizonyítani „mi az Isten jó, kedves és tökéletes akarata”.

Hogyan bizonyítja be? „Látványossága lettünk a világnak, angyaloknak és embereknek is.” A Szentlélek valóságosan munkálkodik az ember jellemén, és a gyümölcsei láthatók lesznek. [...]

Tapasztalatból tudjuk, hogy mit sem érnek az emberi erőnkkel tett elhatározások és célkitűzések. Le kellene tehát mondanunk eltökélt törekvéseinkről? Már hogy kellene? Bár tapasztalatból tudjuk, hogy lehetetlen elérnünk ezt az eredményt, az Úr arra bízta a segítségnyújtást, aki elég hatalmas, hogy elvégezze értünk. De az egyedüli út Isten segítségének biztosítására, ha teljesen az Ő kezébe helyezzük magunkat, és benne bízunk, hogy fáradozzon értünk. Amint hittel megragadjuk Őt, elvégzi bennünk az elvégzendőket. A hívő csupán bizakodhat. Amíg az Örökkévaló munkálkodik, mi is munkálkodhatunk benne bízva, akaratát cselekedve. – *A Te Igéd igazság*, VI. köt., 1080. o.

Április 30., péntek – További tanulmányozásra

- *Isten csodálatos kegyelme*: „Krisztus képviselői” című fejezet.
- *Pátriárkák és próféták*: „A hit próbája” című fejezet.

6.

ÁBRAHÁM UTÓDAI

Május 1., szombat délután

Isten a népe által akarta tanítani a világot – azt tervezte, hogy népén, Izraelen át közli a világgal akarátának ismeretét. Ígéretei és fenyegetései, utasításai és intései, hatalmának csodálatos megnyilvánulásai (áldásként az engedelmességért, büntetésként a bűnért és hitehagyásért) mind azzal a szándékkal történtek, hogy népe között az idő végezetéig kifejlessze a vallásosságot. Ezért fontos, hogy megismerjük a héber nép történelmét, és figyelmesen elgondolkozzunk Istennek velük szembeni bánásmódján.

Az Úrnak a Fián át Izraelhez intézett szavai a mi számunkra is szólnak. Aki a hegyen Isten törvényének szívet érintő elveit tanította tanítványainak, ugyanaz a Jézus tanította a felhőoszlopból és a szent sátorból Izraelt Mózes és Józsué szájával... Az ő idejünkben a vallás ugyanaz volt, mint ma. – *A Te Igéd igazság*, II. köt., 994. o.

Az egyház Isten elrendelt eszköze emberek megmentésére. Szógalatra hívta el, és azzal bízta meg, hogy hirdesse az evangéliumot a világnak. A menny terve már kezdettől fogva az volt, hogy egyháza az Ő tökéletességét és erejét tükrözze vissza a világ előtt. A gyülekezet tagjait az Atya a sötétségből hívta ki csodálatos világosságára, hogy nagy dicsőségét hirdessék. Az egyház a letéteményese Krisztus kegyelmi kincseinek; végül pedig kinyilatkoztatja a „mennyei fejedelemségek és hatalmasságok előtt” (Eféz 3:10) Isten felmérhetetlen szeretetét. – *Az apostolok története*, 9. o.

Az Úr sok mindent elém tárt Isten népe felől, ami erre az utolsó napokra szóló munkával kapcsolatos. Láttam, hogy sok szombattartó nem üti meg az örök élet mértékét. Nem vonják le a tanulságokat Izrael gyermekeinek viselkedéséből, hanem egyik-másik gonosz útjukat követik. Ha megmaradnak a bűnökben, elhullnak majd, akár az izraeliták,

és soha nem lépnek be Kánaánba. „Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk; megírtattak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége elérkezett.” – *Bizonyságtételek*, I. köt., 533. o.

Szüntelen veszélyben forgunk, hogy önhittek leszünk, a magunk bölcsességére támaszkodunk, és nem Istent tesszük meg erőnké. Semmi sem zavarja meg annyira az ősellenséget, mintha ismerjük a mesterkedéseit. Igen fontos ébernek lennünk. Ha ismerjük a veszedelmeinket, akkor érezni fogjuk az ima szükségét, mint Nehémiás, és akárcsak ő, a veszélyben mi is elnyerjük a biztonságot nyújtó védelmet. Ha hanyagok és közönyösek vagyunk, az ellenfél csapdái bizonyosan legyőznek minket. Fontos tehát ébren lennünk. – *A Te Igéd igazság*, III. köt., 1138. o.

Május 2., vasárnap – „Minden nép közül”

Isten a választott nép útján akart áldást küldeni az egész emberiségnek. „A seregek Urának szőlője pedig – nyilatkoztatta ki a próféta – Izraelnek háza, és gyönyörű ültetvénye Júda férfiai.” (Ésa 5:7)

Isten erre a népre bízta kinyilatkoztatásait. Védőfalként vették körül őket törvényének előírásai: az igazság, a jogosság és a tisztaság örökérvényű elvei. Az alapelvek iránti engedelmesség védelmet jelentett számukra, mert óvta őket az önmagukat tönkretévő bűnös élettől. Az Úr oda helyezte az ország közepére szent templomát, mint tornyot a szőlőskertbe. [...]

Isten szándéka az volt, hogy jellemének Izrael általi kinyilatkoztatásával magához vonzza az embereket. Az evangéliumi meghívást kellett megismertetniük az egész világgal. Az áldozati szertartásban rejlő tanítással kellett felmagasztalniuk Krisztust a nemzetek előtt, hogy mindenki, aki feltekint rá, éljen. A választott néphez tartoztak mindazok, akik – a kánaánita Ráhábhoz és a moábita Ruthhoz hasonlóan – felhagyva a bálványimádással az igaz Istent imádták. Izraelnek – amint száma növekedett – ki kellett volna szélesítenie határait, amíg országuk magába zárja az egész világot. – *Próféták és királyok*, 17–19. o.

Istennek népével való minden bánásmódja, melyet szeretete és kegyelme hat át, szigorú és pártatlan igazságosságának legszembetűnőbb bizonyítéka. Ezt szemlélteti a héber nép története. Ő nagy áldást adott Izraelnek, irántuk való gyengéd szeretetét az Ige meghatóan

ábrázolja: „Mint a fészken felrebbenő sas, fiai felett lebeg, kiterjeszti felettük szárnyait, felveszi őket, és tollain emeli őket: Egymaga vezette őt az Úr.” (5Móz 32:11–12) És mégis milyen gyors és szigorú büntetéssel látogatta meg őket bűneikért!

A Mindenható végtelen szeretete nyilvánult meg egyszerűen fia aján-dékában, hogy megváltsa az elveszett emberiséget. Krisztus Atyja jellemének kinyilatkoztatására jött a földre, és élete isteni gyengédség és könyörületesség cselekedeteivel volt tele. És mégis maga Jézus jelenti ki: „Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocská el nem múlik.” (Mt 5:18) – *Pátriárkák és próféták*, 469. o.

Az, akinek az elméjében Isten Igéje gyújt világosságot, felismeri a menny és a föld iránti kötelességeit, és tudatosul benne, hogy fejlesztenie kell a képességeit, hiszen arra hívatott, hogy hirdesse „annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára” hívott el bennünket (1Pt 2:9). Amint növekedni fog a kegyelemben és Jézus Krisztus ismeretében, felismeri hiányosságait, beismeri tudatlanságát, ezért igyekezni fog megőrizni elméjének erőit, és azokat értelmes keresztényhez méltó irányba állítja. – *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, 37. o.

Május 3., hétfő – Földadományozás (1Móz 35:12)

József ötvennégy évvel élte túl atyját. [...] Tanúja lett népe szaporodásának, boldogulásának, és egész életében rendületlenül hitt abban, hogy Isten – ígérete szerint – visszaviszi Izraelt az ígért földjére.

József – amikor látta, hogy élete vége már közel van – összehívta rokonait, és maga köré gyűjtötte őket. Bármilyen nagy tiszteletben részesítették is őt a fáraók földjén, Egyiptom számára mégiscsak a száműzetés helye volt. Az volt az utolsó cselekedete, hogy bizonyosságot tett Izraellel való sorsközösségéről. Így hangzottak utolsó szavai: „Én meghalok, de Isten bizonyosan meglátogat titeket, és felvisz titeket a földről arra a földre, melyet esküvel ígért meg Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak.” (1Móz 50:24) Azután ünnepélyesen megeskette Izrael gyermekeit, hogy csontjait vigyék majd magukkal Kánaán földjére. [...] Az évszázadok során – a nehéz rabszolgaság alatt –, amely ezt az időt követte, ez a koporsó mindig József utolsó szavaira emlékeztette Izrael

gyermekait, és arról tett előttük bizonyosságot, hogy csak ideiglenesen tartózkodnak Egyiptomban. Arra figyelmeztette őket, hogy reményüket mindig az ígéret földje felé irányítsák, mert biztosan eljön a szabadulásuk ideje. – *Pátriárkák és próféták*, 240. o.

Az izraeliták reménysége azonban világi nagyságra irányult. Kánaánba való bemenetelük óta eltávolodtak Isten parancsolataitól, és a pogányok útjain jártak. A menny hiába figyelmeztette őket prófétái által; a pogány elnyomás büntetését is hiába szenvedték el. Minden egyes vallási ébredést még mélyebb hitehagyás követett.

Ha Izrael hú maradt volna az Úrhoz, akkor Ő úgy valósíthatta volna meg szándékát, hogy megtisztelő helyet biztosít nekik. Ha az engedelmesség útján járnak, akkor az Úr „minden nemzetnél” „feljebbvalóvá” teszi őket „dicséretben, névben és dicsőségben” (5Móz 26:19). „És megérti majd a földnek minden népe – mondja Mózes –, hogy az Úrnak nevééről neveztetesz, és félnek tőled.” (5Móz 28:10) – *Jézus élete*, 28. o.

Mindenki elnyerheti a mennyet, aki eleget tesz az Isten szavában található feltételeknek. Üdvözítőnk engedelmes volt mindhalálig, bűnaldozatul adta önmagát. A „szepőltnen Báránynak, Krisztusnak drága vére” váltott meg titeket. [...]

Jézus drága vére forrás, melyet az Úr előkészített, hogy megtisztítsa a lelket a bűn szennyétől. Mikor eltökéltétek, hogy Őt fogadjátok be barátotoknak, akkor új és tartós fény fog előragyogni Krisztus keresztségéről. Drága Megváltónk áldozatának és közbenjárásának tudata fogja összetörni a szíveteket, amit addig a bűn keményített meg; és szeretet, hála, alázat fogja beöltetni lelketeket. A szívetek Jézusnak átadása bűnbánóvá, megtérővé teszi a lázadót, s attól kezdve ez lesz az engedelmes lélek szava: „A régiek elmúltak, ímé, újjá lett minden.” Ez a Biblia valása. Ami ennél kevesebb, az félrevezetés. – *Bizonyságtételek*, IV. köt., 625. o.

Május 4., kedd – Izrael és a szövetség

Az egyház Krisztussal szembeni hűtlenségét, ami abban mutatkozik meg, hogy már nem bízik Istenében, és a Megváltó iránti ragaszkodás helyét a világ szeretete tölti meg. Ezt a Szentírás a házassági fogadalm megszégéséhez hasonlítja. Az Úrtól eltávozó Izrael bűne és Isten

csodálatos szeretete, amelyet népe semmibe vett, meghatóan tárul fel az Igében: „Megesküdtem neked, és szövetségre léptem veled – így szól az én Uram, az Úr –, és az enyém lettél.” „Igen-igen megszépültél, sőt, még a királyságot is elérted. Szépségednek híre ment a népek között, mert tökéletessé tették azok az ékszerek, amelyeket rád raktam... De elbizakodtál szépséged miatt, és hírhedt parázna lettél.” „Ahogyan egy asszony hűtlenül elhagyja házastársát, úgy hagyatok el hűtlenül engem, Izrael háza! – így szól az Úr.” „Te házasságtörő asszony, aki az ura helyett idegeneket fog magának!” (Ez 16:8, 13–15, 32; Jer 3:20) – *A nagy küzdelem*, 381. o.

Ha el akarjuk nyerni a mennyei örökséget, a dicsőséges örök életet, akkor szövetséget kell kötnünk Istennel. [...] Népének szent, különleges népnek kell lennie, aki jellemben és cselekedetekben elkülönül a körülötte élőkötől, még azoktól is, akik magukat vallásos embereknek tartják. A hűségesek személyes hitéletükkel és cselekedeteikkel kell, hogy példát mutassanak. Magasztos és szent munka áll előttünk, amit még el kell végeznünk. Krisztus mondta: „Az én országom nem e világból való.” Elvei nem egyeznek a világ elveivel. Az Úr rendelte el, hogy egyháza világosságot árásson a földön, és az embereket a menny felé vezesse. A mennyország egy darabkájának kell lennie ezen a világon, hogy isteni fényt árásson a sötétben járók ösvényére.

Látványosságai vagytok a világnak, angyaloknak és embereknek. Isten népe most fogadja be és terjessze a világosságot. A hűségeseknek nem kell különleges erőfeszítéseket tenniük annak érdekében, hogy világíthassanak, mivel ha Krisztus fénye ragyogja be a szívüket, akkor egyszerűen nem tehetik meg, hogy ne világítsanak. Fényük látható lesz, és minden hű tanítvány a bűnöket megbocsátó Jézust fogja bemutatni a világnak. – *The Faith I Live By*, 304. o.

Isten kimondhatatlan szeretettel ragaszkodik hozzánk. Amint megértünk valamennyit az Ő minden értelmet felülmúló szeretetének hoszsúságából, szélességéből, mélységéből és magasságából (Eféz 3:18), szeretetünk is fölébred iránta. Krisztus vonzó jellemének kinyilatkoztatására és arra, hogy már akkor szeretett minket, amikor még bűnösök voltunk, a konok szív meglágyul, lecsillapodik, a bűnös megváltozik, és a menny gyermekévé válik. Az Úr nem alkalmaz kényszert. A szeretetet használja eszközül, hogy kiűzze a szívből a bűnt, így vál-

tozthatja a kevélységet alázattá, az ellenségeskedést és hitetlenséget pedig szeretetté és hitté. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 76. o.

Május 5., szerda – A maradék

A Megváltó prófécijának, amely Jeruzsálem pusztulását jövendöli meg, lesz egy másik teljeseése is, amelynek Jeruzsálem rettenetes elpusztítása csak halvány árnyéka. A kiválasztott város sorsában annak a világnak a pusztulását láthatjuk, amely Isten kegyelmét elutasítja, és a törvényét lábbal tiporja. A bűn történelmének hosszú századai alatt földünk tanúja volt az emberi szenvedés sötét fejezeteinek. Amikor az ember eltűnődik ezen, lelke megremeg, és a szíve belesajdul. Irtózatot következményei lettek annak, hogy az ember elvetette a menny uralmát. De még ennél is sötétebb a jövőbe mutató kép. A múlt történelme: a kavargások, küzdelmek és lázadások hosszú sora, „a vitézek harci saruja és a vérbe fertőztetett öltözet” (Ésa 9:5) – mi ez annak a napnak a rémségeihez képest, amelyen Isten teljesen visszavonja fékező Lelkét a gonoszoktól, és többé nem tartja féken az emberi szenvedély és a sátáni düh viharát! Az ördög uralmának következményeit akkor úgy fogja látni a világ, mint soha azelőtt.

De azon a napon – mint Jeruzsálem pusztulásakor is – megszabadul Isten népe, mindenki, aki „az élők közé beíratott” (Ésa 4:2). Krisztus másodszor is eljön – amint kijelentette –, hogy összegyűjtse hűségeseit: „Akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az embernek Fiát eljönni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel. És elküldi az Ő angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az Ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig.” (Mt 24:30–31) – *A nagy küzdelem*, 36–37. o.

Krisztus a mennyei udvarokban szolgálva közbenjár egyházáért és mindazokért, akikért vérével fizette le a megváltás árát. A múlt idők és évszázadok nem csökkenthetik engesztelő áldozatának hatékonyságát. Sem élet, sem halál, sem magasság, sem mélység nem szakíthat el bennünket Isten szeretetétől, amely Jézus Krisztusban nyilvánult meg, de mindez nem annak köszönhető, hogy mi ragaszkodunk hozzá ilyen kitartóan, hanem annak, hogy Ő ragaszkodik hozzánk. Ha az ember üdvössége saját erőfeszítésétől függött volna, nem nyernénk el az üdvösséget. Üdvösségünk az ígéretek mögött álló Istentől függ. Úgy

tűnhet, hogy gyengék vagyunk, és nem tudunk erősen kapaszkodni az Ő karjába, de az Úr szeret bennünket, és ha benne maradunk, akkor senki sem szakíthat ki a karjából. [...]

Ő, micsoda előjog, hogy Jézushoz járulhatunk úgy, ahogy vagyunk, és az Ő szeretetére hagyatkozhatunk! A Megváltó az egyedüli reménységünk. Csak Ő tarthat meg bennünket, és emelhet ki a csüggedés mélységeiből a sziklára. Nagy szükségében az elcsüggedt emberi lélek bele tud kapaszkodni Jézusba, és az Üdvözítő nem fogja elengedni azok kezét, akiket vérén váltott meg. Sőt, erősebben tartja őket, mint ahogy ők képesek kapaszkodni. – *That I May Know Him*, 80. o.

Higgy Istenben! Legyen bármilyen viharos az élet, ha Jézusra, hitünk szerzőjére és bevégzőjére tekintesz, elnyered a tökéletességet. Maradj a régi ösvényeken, még akkor is, ha már mindenki letért azokról! Őrizd meg a szent hitet, amelyet minden ember ismer és olvas. – *That I May Know Him*, 212. o.

Május 6., csütörtök – Lelki Izrael

Az egyház Isten erős vára és menedékvárosa, melyet ebben a hűtlen világban tart fenn. Az egyház minden hitszegése árulás az ellen, aki megvásárolta az emberiséget egyszülött Fiának vére által. A földön, már az ősidőktől kezdve, hűséges lelkek alkották az egyházat. Minden korszakban voltak az Úrnak őszinte őrei, bizonyágtévői. Az intó felhívást voltak hivatva továbbadni, és ha fegyverzetüket le kellett tenniük, mások ismét felvették és folytatták a munkát. Isten szövetséget kötött ezekkel a tanúkkal, és így kapcsolta össze földi egyházát a mennyivel. Angyalait küldte el a gyülekezete szolgálatára, és a poklok kapui sem arathattak diadalt felette.

A Mindenható megőrizte egyházát az évszázadokon át tartó üldözések, harcok és sötétség közepette. Egyetlen felhő sem borulhatott rá az Ő tudta nélkül. Műve ellen nem léphetett fel olyan ellenséges hatalom, amelyről ne lett volna tudomása. Minden úgy teljesedett, ahogyan előzőleg kinyilatkoztatta. Sohasem hagyta el gyülekezetét, hanem mindazt, ami bekövetkezett, előbb jóvendölésekbe foglalta. Amit Szentlelke által a próféták egykor kijelentettek, az mind be is teljesedett. Isten véghezviszi minden szándékát. Trónjának alapzata: szent törvénye, és a sötétségnek semmiféle hatalma sem döntheti meg. Az igazságot Isten

sugallja és védelmezi; és minden ellenállás felett diadalt arat. – *Az apostolok története*, 11. o.

Isten célja ma is az, mint amikor Izraelt kihozta Egyiptomból. Mikor a világ látja jóságát, kegyességét, igazságát és a gyülekezetben megnyilvánuló szeretetét, akkor az Atya jellemét látja. S mikor a menny törvénye ennyire meglátszik az életükben, a világ is felismeri azok fensőbb-ségét, akik minden más népnél jobban szeretik, félik és szolgálják az Urat. Isten a népének minden tagját figyeli. Mindegyikükkel van terve. Az a célja, hogy megkülönböztetett nép, szent utasításának gyakorlói legyenek. Isten mai népéhez ugyanúgy szól a szent ihletés szava, mint a régi Izraelhez szól: „Mert az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te, téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki minden nép közül e föld színén.” (5Móz 7:6) – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 12. o.

Isten Izraelének, a menny képviselőinek, akik ma Krisztus igaz egyházát alkotják, erőseknek kell lenniük. A feladatuk, hogy befejezzék azt a munkát, amelyet Isten bízott az emberre, és hirdessék: közeledik a végső ítélet napja. Nekünk is meg kell küzdenünk azokkal a hatásokkal, amelyek Salamon uralkodása idején Izrael bukását okozták. Azok az erők, amelyek minden igazságosság ellenségei, erős sánc mögé rejtőznek. Csak Isten erejével győzhetünk. – *Próféták és királyok*, 74. o.

Május 7., péntek – További tanulmányozásra

– *Próféták és királyok*: „Izrael háza” című fejezet.

7.

SZÖVETSÉGGKÖTÉS A SÍNAINÁL

Május 8., szombat délután

Hallgassátok, mit mond az Úr: „Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, amely Egyiptomban van, és meghallottam az ő sanyargatóik miatt való kiáltásukat; sőt, ismerem szenvedéseit. Le is szállok, hogy megszabadítsam őt az egyiptombeliek kezéből.” (2Móz 3:7–8)

Isten nem marad közömbös gyermekei szükségletei láttán, és az elnyomókat meg fogja büntetni. Hallja népe nyögéseit. Hallja az imákat, és mindenkire odafigyel. Ő engedélyez vagy Ő akadályoz meg bizonyos eseményeket. A menny Istenét az elesetteket felemelő Krisztus képviseli. Barátja mindazoknak, akik szeretik és félik az Ő nevét, és megbünteti azokat, akik le merészelnek térni az igaz útról, miközben gyermekei arra törekszenek, hogy minden ember megismerje és kövesse Isten útját, és eljusson a mennyei hajlékokba. – *The Upward Look*, 364. o.

Az Úr megparancsolta Mózesnek, hogy menjen és beszéljen a fáraóval. Rendelje el, hogy engedje a népét Egyiptomból távozni. Négyszáz évig voltak ott, és osztályrészük rabszolgaság volt. A bálványimádás megrontotta őket, és eljött annak az ideje, hogy amikor Isten kihívta őket Egyiptomból, engedjenek törvényeinek, megtarthassák az Úr szombatját, amelyet az Édenben adott az embernek. Félelmetes dicsőségben mondta el nekik a tíz törvényt a Sínai-hegyről, hogy megértésük a törvény szent és örök voltát, és sok nemzetség alapját építsék fel azzal, hogy megtanítták gyermekeiknek: Isten szent előírásai kötelező érvényűek. – *A keresztény nevelés alapjai*, 287. o.

Hallgatói közül sokan hittel vonzódtak Jézushoz, így őnekik mondta: „Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonyon az én tanítványaim vagytok; és megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket.” (Jn 8:31–32)

Ezek a szavak sértették a farizeusokat. Félretették, hogy a nemzet mennyi ideje hordoz idegen igát, és mérgesen kiáltottak fel: „Ábrahám magva vagyunk, és nem szolgáltunk soha senkinek: mimódon mondd te, hogy szabadokká lestek?” (Jn 8:33) Jézus végignézett ezeken a férfiakon, a gonosz rabjain, akiknek a bosszú körül forogtak a gondolataik, és szomorúan így felelt: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek.” (Jn 8:34) A legrosszabb fajta rabságban sínylődtek: a gonosz lélek tartotta hatalmában őket.

Minden lélek, aki nem hajlandó átengedni magát Istennek, egy másik erő uralma alá kerül. Nem önmagáé. Beszélhet szabadságról, mégis a legalávalóbb szolgaságban van. Nem láthatja az igazság szépségét, értelmét Sátán irányítja. Azzal ámítja önmagát, hogy saját ítéletei szerint jár el, valójában azonban a sötétség fejedelmének akaratát követi. Krisztus azért jött, hogy letörje a lélekről a bűn rabságának bilincseit. „Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lestek.” (Jn 8:36) „A Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye” megszabadít minket „a bűn és a halál törvényétől” (Róm 8:2). – *Jézus élete*, 466. o.

Május 9., vasárnap – Sasszárnyakon

Isten sokszor kinyilatkoztatta magát „irgalmas és kegyelmes Isten”-ként, akinek „hosszú” a türelme, „nagy” a szeretete és hűsége (Zsolt 86:15). „Még gyermek volt Izrael, amikor megszerettem – jelentette ki az Atya –, Egyiptomból hívtam ki fiamat.” (Hós 11:1)

Az Úr szeretettel bánt Izraellel, amikor megszabadította az egyiptomi szolgaságból, és az ígéret földje felé vezette őket. „Ezért szabadította ki őket minden nyomorúságukból. Nem követ vagy angyal, hanem Ő maga szabadította meg őket: szeretetével és könyörületével Ő váltotta meg őket. Felkarolta és hordozta őket ősidóktól fogva.” (Ésa 63:8–9)

„Megnyugtat téged, ha az orcám megy veletek?” (2Móz 33:14) – ígérte a pusztai vándorlás alatt. Ezt a biztosítékot Jahve jellemének csodálatos megmutatkozása kísérte, amely képessé tette Mózeszt, hogy az egész Izraelnek hirdesse Isten jóságát, és hiteles képet adjon láthatatlan Királyuk tulajdonságairól. „Elvonult előtte az Úr, és így mondta azt ki: Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten! Türelme hosszú, szeretete és hűsége nagy! Megtartja szeretetét ezerízíg, megbocsátja a bűnt, hitszegést és vétket. Bár nem hagyja egészen büntetés nélkül...” (2Móz 34:6–7) – *Próféták és királyok*, 311–312. o.

Lelkileg beteg embertársadnak testvéri szeretetre van szüksége, mint ahogyan neked is. Egy nálad gyengébb ember tapasztalatát kell meghallanod, hogy képes legyen őt megérteni és támogatni. A gyengeség felismerése segít abban, hogy másokon is segíthessünk. Sose menjünk el egy szenvedő lélek mellett anélkül, hogy ne próbálnánk megvigasztalni őt, hiszen bennünket is megvigasztalt az Úr.

A közösség Krisztussal, a személyes kapcsolat az élő Megváltóval felkészíti a lelket, a szívet és az elmét a romlott természet legyőzésére. A tévelygőnek beszélj a Mindenható bárkit fölemelni kész karjáról, beszélj a megértő és irgalmas Jézusról. Az ilyen ember számára nem elég csupán a törvényben és a hatalomban bízni, mivel ezek nem rendelkeznek irgalommal, és sosem hallják meg a segélykiáltást. A tévelygőnek meleg kézfogásra van szüksége és arra, hogy ráhagyatkozhatson egy érzékeny szívre. Gondolatait tereld a mennyei jelenlétre, ami mindig a rendelkezésére áll, és együttérzéssel fordul hozzá. Hívd meg, hogy gondoljon az Atya szívére, amely szíven sebeket ejt a bűn, az Atya karjára, amelyet kinyújt felé, és az Atya hangjára, aki így szól: „Avagy fogja meg erősségemet, kössön békét velem, békét kössön velem!” (Ésa 27:5) – *In Heavenly Places*, 295. o.

A hozzá jövő szenvedőkben Krisztus nemcsak azokat látta, akik akkor segítséget kértek tőle, hanem mindazokat is, akik a korszakokon át hasonló ínségben és hasonló hittel fordulnak majd hozzá. [...]

Így van ez Isten Igéjének minden ígéretével. Bennük Ő személy szerint szól mindnyájunkhoz, olyan közvetlenül, mintha ténylegesen hallanánk szavát. Krisztus megígéri nekünk kegyelmét, és megosztja velünk hatalmát. Ezek azok a falevelek, amelyek „a népek gyógyítására szolgálnak” (Jel 22:2 – új prot. ford.). – *A nagy Orvos lábnyomán*, 122. o.

Május 10., hétfő – A megváltás motívuma

Ne feledjétek, hogy az az erőtök, az a győzelmetek, ha együtt munkálkodtok Krisztussal, mint személyes Megváltótokkal. Ez a ránk eső rész. Akik ezt teszik, azokhoz megjön a bizonyosság. „Mindeneknek, aki befogadja, hatalmat adott, hogy Isten fiává legyen.” (Jn 1:12) Krisztus kijelenti: „Nélkülem mit sem tehettek.” (Jn 15:5) S az alázatos, hívó lélek válaszol: „Mindenre van erőm Krisztusban, aki engem megerősít.” (Fil 4:13)

Jézus megértő és könyörülő Megváltó. Megbízása így szól: „Menjetek el az egész világra.” (Mt 16:15) Mindenkinek meg kell hallania a figyelmeztetés üzenetét. A keresztény versenyfutás résztvevőjére a legértékesebb jutalom vár. Aki kitartóan fut, elnyeri az élet hervadhatatlan koronáját. – *Bizonyságtételek*, VII. köt., 39. o.

Krisztus szeretetteljes, könyörületes. Fönntartó hatalma segítségével férfiak és nők válhatnak erőssé, hogy ellenálljanak a kísértéseknek. Amint az elítélt bűnös a bűnre tekint, a bűn igen nagy gonoszság lesz a szemében. Csodálkozni fog, miért nem jött hamarabb Jézushoz. Belátja, hogy le kell győznie hibáit, Isten akaratának kell alávetnie étvágyát és indulatait. Fölül kell kerekednie a romlottságon, mely a bűnös kívánság által uralkodik e világon. Miután megbánta, hogy lábbal tiporta a mennyei törvényt, komolyan törekszik legyőzni a bűnt. Igyekezni fog nyilvánvalóvá tenni Krisztus kegyelmét, és személyes kapcsolatra lép az Üdvözítővel. Szüntelen Őt tartja szem előtt. Imádkozik, hisz, és elnyeri az áldásokat, melyekre szüksége van. Így egyre inkább megközelíti az Isten által föllállított mértéket.

Mikor megtagadja magát, fölveszi a keresztjét, és követi Krisztust, amerre megy, és jellemében új erények tűnnek majd elő. Teljes szívvel fogja szeretni az Úr Jézust, és Krisztus lesz bölcsessége, igazságos tettei, megszentelődése és megváltása. – *Bizonyságtételek*, IX. köt., 151. o.

Jézus emberi léttel fedte el istenségét, hogy az emberiséget emberként érintse meg; hogy együtt élhessen az emberekkel, és elviselje az ember összes próbáit és szenvedéseit. „Mindemben megkísértetett hozánk hasonlóan, kivéve a bűnt.” Emberi voltában megismerte, megértette az embert érő összes kísértéseket. [...]

A Krisztus által adott törvény szerint az elveszett, eljátszott örökséget a legközelebbi rokonnak kellett megváltania. Jézus féltette királyi palástját, koronáját, és emberi léttel takarta el istenségét, hogy helyettes lehessen az emberiség számára, hogy ember voltában meghalva, halálával elpusztíthassa azt, akié a halál hatalma. Istenként nem tehette ezt meg, de emberként eljőve meg tudott halni. Halálával legyőzte a halált. Krisztus azt adta halálra, akié a halál hatalma volt. Megnyitotta a sírt azok előtt, akik személyes üdvözítőjüknek ismerik el Őt. – *A Te Igéd igazság*, VII. köt., 925. o.

Május 11., kedd – Szövetség a Sínai-hegynél

A zsidó nemzet hosszú éveket töltött fogságban... Az Úr azonban nem nézte tétlenül a helyzetüket, és nem feledkezett meg elnyomott gyermekeiről. „És meghallotta Isten az ő fohászkodásukat, és megemlékezett Isten az Ábrahámval, Izsákkal és Jákóbbal kötött szövetségéről. És megtekintette Isten az Izrael fiait, és gondja volt rájuk Istennek.” „Az Úr pedig mondta: Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, amely Egyiptomban van, és meghallottam az ő sanyargatóik miatt való kiáltásukat; sőt, ismerem szenvedéseit. Le is szállok, hogy megszabadítsam őt az egyiptombeliek kezéből.” [...]

A rabszolgaság éveit alatt a zsidók megfélemlődtek az igaz Istenről és a törvényről, de az Úr újból kinyilatkoztatta magát számukra. Félelmetes dicsőségben és megdöbbentő magasztosságban jelentette ki a szent rendeleteket, majd megparancsolta, hogy tartsák be a törvényét. A Tízparancsolat Isten jellemének tükré, mely örök trónjához hasonlóan változhatatlan. – *The Southern Work*, 41–42. o.

Krisztus azonban a segítségünkre jött. Ugyanazon megpróbáltatások és kísértések között élt a földön, mint amelyek miránk is jönnek; de bűnt nem követett el. Meghalt értünk, és íme, felajánlja, hogy a bűneinket elveszi, és igazságát, szépségét ajándékozza nekünk. Ha átadjuk magunkat neki, és üdvözítőnkül fogadjuk el, életünk bármilyen bűnös volt is, az Ő érdemeiért igaznak számít. Jézus jelleme lép a miénk helyébe, és Isten kegyelmébe fogad bennünket, mintha sohasem vétkeztünk volna.

Sőt, mi több, a Fiú átalakítja a szívünket, és hit által lakik bennünk. Hit által kell a Krisztussal való összeköttetést fenntartanunk és akarunkat neki napról napra alárendelnünk. Amíg így teszünk, Ő munkálja bennünk az akarást és a cselekvést jókedvűből. Akkor elmondhatjuk: „Amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta érettem.” (Gal 2:20) – *Jézushoz vezető út*, 62. o.

Az emberi lelket sújtó összes kétely és nehézség során egyedül csak az Úr segíthet megszabadulni a gyötrelmekről és az aggodalmaktól. Minden gondunkat vessük Krisztusra, és ne feledjük, hogy Ő mellettünk áll, és szoros kapcsolatra vezet el Istennel. Elménk szüntelenül

forduljon az Úr felé, és akkor Ő lesz az erőnk a gyengeségek közepette, tudatlanságunkban pedig Ő lesz a bölcsességünk.

Biztosak lehetünk abban, hogy nem kell a mennybe mennünk azért, hogy lehozzunk magunkhoz Jézust, és a mélységbe sem kell alászállnunk, hogy felhozzuk Őt, mivel Ő itt van mellettünk, és a szeme szüntelenül őrködik fölöttünk. Törekednünk kell azt megérteni, hogy az Úr nagyon közel van hozzánk, Ő tanácsol és vezet minket. – *Sons and Daughters of God*, 27. o.

Május 12., szerda – Isten és Izrael

Pál megértette, hogy a törvénynek nincs hatalma arra, hogy megbocsásson a törvényszegőnek. „A törvény cselekedeteiből egy test sem igazulhat meg.” (Róm 3:20) [...]

Az Úr látta bukott helyzetünket. Látta, hogy kegyelemre van szükségünk, és mivel szeretett minket, kegyelmet és békét adott számunkra. A kegyelem kedvezést jelent annak irányába, aki azt nem érdemli meg, aki elveszett. Bűnösségünk ténye nem zárja el előlünk Isten irgalmát és szeretetét, hanem szükségessé teszi számunkra – megváltásunk érdekében. Krisztus így szólt: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendeltelek titeket, hogy ti elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és a ti gyümölcsötök megmaradjon.” (Jn 15:16) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 347. o.

Az üdvösséget társulás, együttműködés útján nyerjük el. A megtérő bűnös és Isten között közös munka jön létre. Ez elengedhetetlen a jellem felépítéséhez, a helyes alapelvek kialakításához. Az embernek komoly erőfeszítéseket kell tennie, hogy legyőzze, ami a tökéletesség elérésében akadályozza. Az eredmény azonban teljesen Istentől függ; csupán emberi erőfeszítések nem elegendők. A segítsége nélkül teljesen értéktelenek. Az Úr munkálkodik, és az ember is. Az embernek kell ellenállnia a kísértésnek, de az erőt ehhez a mennyből nyeri el. Így egészíti ki egymást egyrészt a végtelen bölcsesség, részvét és erő, másrészt a gyengeség, bűn és teljes tehetetlenség.

Az Örökkévaló azt akarja, hogy uralkodjunk magunkon; azonban a beleegyezésünk és együttműködésünk nélkül nem segíthet rajtunk. Isten Lelke az embernek adott erők és képességek által munkálkodik. Önmagunktól nincs erőnk, hogy szándékainkat, vágyainkat

és hajlamainkat összhangba hozzuk az Atya akaratával. Ha azonban készek vagyunk arra, hogy „készségesekké tegyen bennünket”, akkor az Üdvözítő elvégzi helyettünk: „lerontja az okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett”, és foglyul ejt „minden gondolatot, hogy engedelmeskedjen Krisztusnak” (2Kor 10:5). – *Az apostolok története*, 482. o.

A Krisztusba vetett hit általi megigazulás a jellem átalakulásával válik nyilvánvalóvá. Ez a világ számára a jel az általunk vallott tanítások igaz voltáról. Az Ige naponkénti gyakorlása annak a bizonyítéka, hogy élő gyülekezet vagyunk. A világ számára a következetes keresztény viselkedés az élő bizonyágtétel. [...]

Ezt sokan olyan homályosan értik meg, hogy ezren és ezren, akik bár állítják, hogy az Isten fiai, valójában a gonosz gyermekei, mivel cselekedeteikre akarnak támaszkodni. Ő mindig is megköveteli az igaz cselekedeteket, a törvény is megköveteli, de mivel az ember bűnbe esett, ahol a jó cselekedetek értéktelenek, egyedül Jézus igazságossága elégséges. Krisztus mindenképpen üdvözíteni tud, mert mindenkor él, hogy közbenjárjon értünk. – *A Te Igéd igazság*, VI. köt., 1071. o.

Május 13., csütörtök – Ígéreték, ígéreték... (2Móz 19:8)

Bár a törvény szent, a zsidók, mivel a maguk erejéből törekedtek megtartani, nem tudtak eljutni az életszentségre. Krisztus tanítványainak másféle életszentségre kell eljutniuk, ha be akarnak jutni a mennyek országába. Isten az Ő Fiában a törvény tökéletes megszentelődését ajánlja föl. Ha teljesen megnyitnák a szívüket Krisztus befogadására, magának Istennek az élete, szeretete élne bennük, az Ő mására alakítva őket. Így az Úr ingyen ajándéka által annak a megszentelődésnek lennének a birtokában, melyet a törvény követel. A vallásos vezetők azonban elvetették Jézust, „mert az Isten igazságát nem ismervén és az ő tulajdon igazságukat igyekezvén érvényesíteni az Isten igazságának nem engedelmeskedtek” (Róm 10:3). – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 54. o.

Sátán elmélete az, hogy Krisztus halála kegyelmet hozott, mely átvette a törvény helyét. Jézus halála egyáltalán nem változtatja meg, nem hatálytalanítja és a legcsekélyebb mértékben sem csökkenti a Tízparancsolat jelentőségét. A drága kegyelem, melyet vére által a Meg-

váltó ajánl fel az embernek, megalapozza Isten törvényét. Az ember bukása óta az Úr erkölcsi kormányzata és kegyelme elválaszthatatlanok lettek egymástól, Minden ítéletnél kéz a kézben jelennek meg. „Irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást.” (Zsolt 85:11)

Jézus, a mi helyettesünk beleegyezett abba, hogy Ő viselje a büntetést, melyet az ember a törvény áthágásáért érdemel. Ő felvette istenségére az emberi testet és természetet, és így lett Emberfiává, Megváltóvá és Üdvözítővé. A törvény megváltoztathatatlanságát jól mutatja az a tény, hogy Isten drága Fiának meg kellett halnia az ember megváltásáért. A törvény áthágójának szempontjából milyen egyszerű lett volna, ha Ő eltörli a törvényét, így biztosít lehetőséget az embernek az üdvösségre, és Krisztus is a mennyben maradhat! Az a tanítás, mely azt mondja ki, hogy a kegyelem miatt szabadon áthághatjuk Isten törvényét, végzetes tévedés! A menny törvényének minden áthágója bűnös, és senki sem szentelődhet meg, amíg tudatosan bűnben él. – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 30. o.

Bármilyen bűnt követtél el, valld meg Istennek! Ha csak ellene vétkeztél, akkor csak neki valld meg. Ha emberek ellen vétkeztél, úgy nekik valld be a bűnödet, és akkor az Úr meg fog téged áldani. Ezáltal meghal az éned, és Krisztus képmása alakul ki benned. [...]

Akik Istentől jövőnek ismerik fel a feddést, azokat képessé teszi arra, hogy belássák a tévedéseiket, és azokból okulva fontos tanulságokat vonjanak le. Látszólagos vereségük győzelemmé alakul át. Azért maradnak talpon, mert nem a maguk erejében, hanem az Úr erejében bíznak. Komolyak, lelkesek, alázatosak lesznek, és Isten Igéje vezeti őket. Nem tétováznak, hanem biztos léptekkel haladnak a mennyei fény által megvilágított ösvényen. – *That I May Know Him*, 239. o.

Május 14., péntek – További tanulmányozásra

– *Pátriárkák és próféták: „Az Izraelnek adott törvény”* című fejezet.

8.

SZÖVETSÉGI TÖRVÉNY

Május 15., szombat délután

Szentségre hívtunk el, és kerülnünk kell annak látszatát, hogy számunkra nem fontos az, hogy képviseljük-e, vagy sem, hitünk sajátosságait. Szent kötelességünk még határozottabban kiállni az igazság mellett, mint ahogy eddig tettük. Határozottan meg kell, hogy mutakozzon a választóvonal az Isten parancsolatait betartók és annak áthágói között. Tudatosan kell tisztelnünk az Urat, szorgalmasan felhasználva minden rendelkezésünkre álló eszközt a vele kötött szövetség megtartása érdekében, hogy elnyerjük áldásait, amelyek különösen fontosak a megpróbált emberiség számára. [...]

Bízunk Istenben, haladjunk előre, végezzük önzetlenül a munkát, és alázattal szenteljük oda jelenünket és jövőnket a Gondviselőnek. Bizalmunk maradjon mindvégig töretlen, és ne feledjük, hogy a menny áldásait nem érdemeink alapján, hanem Krisztus érdemei, a belé vetett hit, valamint Isten határtalan kegyelme alapján nyerjük el. – *Our High Calling*, 344. o.

Akik Jézus szavát megfogadják, lelküket vele őriztetik, életüket alávetik a parancsainak, azok békességet és nyugalmat találnak. A világon semmi sem képes elszomorítani őket, ha Jézus boldogítja őket a jelenlétével. A tökéletes belenyugvásban tökéletes béke van. Az Úr ezt mondja: „Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel tebenned bízik.” (Ésa 26:3) Életünk összekuszálódhat, de ha alávetjük magunkat a bölcs Mesterművesnek, Ő olyan mintájú életet és jellemet alakíthat ki, amely az Ő dicsőségére szolgál. Az olyan jellemet, mely Krisztus dicsőségét – jellemét – fejezi ki, befogadják Isten Paradicsomába. Megújult nemzetiség fog vele járni fehérben, mert méltó lesz rá. – *Jézus élete*, 331. o.

Az igazságosság nem más, mint szentség, Istenhez való hasonlóság, Isten pedig a szeretet. Nem más, mint az Úr törvényéhez való igazodás, hiszen „minden parancsolatod igaz” (Zsolt 119:172), és „a törvény betöltése a szeretet” (Róm 13:10). Az igazságosság, vagyis az igaz élet nem más, mint a szeretet, a szeretet pedig az Atya világossága és élete. Az Úr igazságossága Krisztusban testesül meg, úgy részesülünk igazságosságban, isteni jellemben, hogy befogadjuk Őt.

Nem gyötrelmes küzdelmek árán, nem fárasztó munkával, nem ajándékok vagy áldozatok árán teszünk szert az igazságra: ingyen részesül belőle, aki éhezi és szomjazza. „Ő, mindnyájan, kik szomjúhoztok, gyertek e vizekre, ti is, kiknek nincs pénzetek, gyertek, vegyetek és egyetek, gyertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen bort és tejet.” (Ésa 55:1) „Az ő igazságuk, mely tőlem van, így szól az Úr.” (Ésa 54:17) „És így hívják majd Őt: Az Úr a mi igazságunk.” (Jer 33:16) – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 18. o.

Május 16., vasárnap – Izrael kiválasztása (5Móz 7:7)

Az Úr világos utasítást adott Izraelnek arra, hogy tartsa magát távol a bálványimádóktól. Nem volt szabad házasságot kötniük a pogányokkal, vagy bármiféle szövetségre lépniük velük. [...]

„Mert az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te; téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki, minden nép közül e föld színén. Nem azért szeretett titeket az Úr, sem nem azért választott titeket, hogy minden népnél többen volnátok; mert ti minden népnél kevesebben vagytok; hanem mivel szeretett titeket az Úr, és hogy megtartsa az esküt, amellyel megesküdött volt a ti atyáitoknak... És hogy megtudjad, hogy az Úr, a te Istened, Ő az Isten, a hűséges Isten, aki megtartja a szövetséget és az irgalmasságot ezerízíglén azok iránt, akik Őt szeretik, és az Ő parancsolatait megtartják.” (5Móz 7:6–9) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, II. köt., 121–122. o.

Fel sem tudjuk sorolni azokat az áldásokat, amelyeket Isten még akkor készített elő a világ számára, amikor Izraelt igazságainak megőrzőivé választotta. Előnyös helyzetben részesítette őket. Mint az Úr igazságait ismerő és Őt imádó nép, másoknak is át kellett adniuk a mennyei elveket. Maga Isten képezte ki őket. Mindent megadott nekik, amivel hozzájárulhatott jellemük fejlődéséhez és ahhoz, hogy méltó módon

képviseljük országát. Ünnepeik, a húsvét, a pünkösöd, a sátoros ünnep, valamint a többi ceremoniális ünnep mind Isten igazságainak hirdetését szolgálta. Ezen ünnepek alkalmával a nép ki kellett, hogy fejezze örömét és háláját a kapott előjogokért és a menny kegyelméért. Az izraelitáknak ezzel kellett megmutatniuk az Istent nem ismerő világnak, hogy az Úr sosem hagyja el azokat, akik benne bíznak. [...]

Izrael népének története azért íratott meg, hogy figyelmeztesse és tanítsa az idők végén élő nemzedéket. Akik az utolsó időben szilárdan kitartanak a hitben, ha be akarnak lépni a mennyei Kánaánba, akkor hallgatniuk kell Jézus figyelmeztető szavaira, amelyeket Izrael népének mondott. Ezek a leckék azért adattak a pusztai gyülekezetnek, hogy a korszakok során Isten népe tanulmányozza azt, és figyeljen rájuk. Napjaink népe ugyanazt a tapasztalatot fogja átélni, mint hajdanán Isten népe a pusztában. Az igazság minden korszakban védőpajzsot jelent azok számára, akik szilárdan megállnak a szenteknek adott hitben. – *The Upward Look*, 232. o.

A Lélek megszentelő erején és az igazságba vetett hiten keresztül válunk a menny munkatársaivá. Isten vár egyháza együttműködésére. Nem tervezi, hogy új elemet adjon szava hatékonyságához. Nagy munkáját már azzal elvégezte, hogy a világ megkapta Lelke sugalmazását. Jézus vére, a Szentlélek és az isteni szó a rendelkezésünkre áll. A menny minden gondoskodása kéznél van. Itt vannak azok is, akikért Krisztus meghalt, és rajtunk múlik, hogy az Úrtól kapott ígéreteket megragadjuk, és vele együtt munkatársai leszünk, mert az isteni és az emberi eszközöknek együtt kell működniük ebben a munkában. – *A kereszteny nevelés alapjai*, 188. o.

Május 17., hétfő – Kötelékek

Jahve nemcsak a bíró és a törvényadó félelmetes fenségében jelentette ki magát, hanem az Ő népének irgalmas őrizőjeként is: „Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak földéről, a szolgálat házából.” (2Móz 20:2) Isten, akit ők már vezetőjükként és szabadítójükként ismertek, aki kihozta őket Egyiptomból, aki utat készített számukra a tengeren át, és aki legyőzte a fáraót hadseregét, aki így Egyiptom minden istenénél felettébb állónak mutatta meg magát, itt és most Ő volt az, aki kihirdette a törvényét előttük.

Isten az Ő törvényét nem kizárólag csak a hébereknak adta. Ugyan kitüntette Izrael népét azzal, hogy őket tette meg a törvénye őrzőinek és megtartóinak, de ezt a törvényt olyan törvénynek kellett tekinteni, mint ami egy szent megbízás volt az egész világ számára. A Tízparancsolat előírásait az Úr az egész emberiségre alkalmazta, és minden ember oktatására és kormányzására adta. Ez a tíz rövid, átfogó és ellentmondást nem tűrő parancs magába foglalja minden ember Isten és embertársai iránti kötelességeit. Ezek a parancsok a szeretet nagy alapelvén nyugszanak. „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből és a te felebarátodat, mint magadat.” (Lk 10:27) – *Pátriárkák és próféták*, 305. o.

Tegyük világossá, hogy Isten parancsolatainak útja az élet útja! A természet törvényeit Isten állította fel, de a törvényei nem önkényes követelmények. A törvény – mind a fizikai, mind az erkölcsi – minden egyes „ne tedd” parancsa egy-egy ígéretet is rejt magában. Ha engedelmessékedünk, áldás kíséri a lépteinket. Az Úr soha nem kényszerít arra, hogy helyesen cselekedjünk, de meg akar óvni a rossztól, és rá akar nevelni arra, ami jó.

Hívjuk fel a figyelmet az Izraelnek tanított törvényekre! Isten világosan megmondta nekik, hogyan éljenek. Megismertette velük mind a fizikai, mind a lelki jólétük alapját képező törvényeket, és megígérte nekik, hogy „távol tart az Úr tetőled minden betegséget” (5Móz 7:15) – ha engedelmeskedsz. „Vegyétek szívetekre mindezeket az Igéket, amelyekkel én bizonyágot teszek ellenetek e mai napon.” „Mert életük ezek azoknak, akik megnyerik, és egész testüknek egészség.” (5Móz 32:46; Péld 4:22) – *A nagy Orvos lányomán*, 114. o.

Megváltónk leghőbb vágya, hogy az Úr családjába fogadjon bennünket. Ennek tudható be, hogy az Istennel való érintkezés imájának első szavai is – „mi Atyánk” – a mennyhez fűződő rokonságunkat tükrözik. [...]

A legszorosabb kötelék fűz bennünket az Úrhoz, és mennyei Atyánk szeretetének láttán a legmélyebb érzelem és hála kellene, hogy átjárja a lelkünket. Isten törvényének szilárd alapja az igazság, és célja a parancsolatok megőrzőinek boldogságot biztosítani. – *Sons and Daughters of God*, 267. o.

Május 18., kedd – Törvény a szövetségben (5Móz 10:12-13)

Mit mondott Isten Ábrahámnak? „Mert tudom róla – mondja a szíveket vizsgáló Isten –, hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő háza népének útána, hogy megőrizték az Úrnak útját, igazságot és törvényt tévén. (1Móz 18:19) Ábrahám ápolta a családi vallást, és az Úr félelme tisztességes életre vezette őt. Így szól az, aki megáldja az igazak lakhelyét: „Tudom róla, hogy megparancsolja...” Nincs szó a szent megbízás elárulásáról vagy a jó és a rossz közötti ingadozásról. A szent Isten mindenki vezetésére adta a törvényét, a jellemnek azt a zsinórmértékét, melytől senki nem fordulhat el büntetlenül. Tanulmányozzuk szorgalmasan és lelkiismeretesen a mennyi törvényét, és tegyük azt az első helyre életünk minden területén! A végtelen szeretet szívéből áradnak azok a törvények, melyeknek minden embernek engedelmeskednie kell. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, II. köt., 216. o.

Mózes, aki Isten törvényének lényegét és értékét megértette, biztosította a népet, hogy egy nemzetnek sincs olyan bölcs, igazságos és könyörületos törvénye, mint amelyet a héberek kaptak. „Lássátok – mondta –, tanítóttalak titeket rendelésekre és végzésekre, amint megparancsolta nékem az Úr, az én Istenem, hogy azok szerint cselekedjete azon a földön, amelybe bementek, hogy bírjátok azt. Megtartásátok azért, és megcselekedjétek! Mert ez lesz a ti bölcsességeitek és értelmetek a népek előtt, akik meghallják majd mind e rendelkezést, és ezt mondják: Bizony bölcs és értelmes nép ez a nagy nemzet!” (5Móz 4:5-6)

Mózes felhívta a figyelmüket arra a napra „amelyen az Úr előtt, a te Istened előtt álltál a Hórebben” (5Móz 4:10). És bizonyosságot tett előttük: „Mert melyik nagy nemzet az, amelyhez olyan közel volna az ő Istene, mint mihozzánk az Úr, a mi Istenünk, valahányszor hozzá kiáltunk? És melyik nagy nemzet az, amelynek olyan rendelkezései és igazságos végzései volnának, mint ez az egész törvény, amelyet én ma adok elétek?!” (5Móz 4:7-8) Ma is megismétlődhetne ez a felhívás Izraelben, mert a törvények, melyeket Isten régi népének adott: bölcsőbbek, jobbak és emberségesebbek voltak a föld legműveltebb nemzeteinek törvényeinél. A nemzetek törvényei a meg nem újult szív gyengeségének és szenvedélyességének nyomait viselik, de Isten törvénye az istenség pecsétjét hordja. – *Pátriárkák és próféták*, 464-465. o.

A mennyei kegyelem soha nem távolít el az irgalomtól és Isten szeretetétől. Sátán ereje teszi ezt. Amikor Krisztus prédikált, üzenete éles, kétélű kardhoz volt hasonló, mely átjárta az emberek lelkiismeretét, és felfedte előttük legbensőbb gondolataikat. Hűségese követőinek meg kell ismételniük Krisztus munkáját. Az Igét egyszerűen, tisztán és a sértetlenséghez szigorúan ragaszkodva kell hirdetniük. A szóban vagy írásban munkálkodóknak hűségeseeknek kell maradniuk a megbízatásukhoz. Tekintsenek úgy az emberekre, mint akiknek majd el kell számolniuk az életükkel. Soha ne öltöztessék az „Így szól az Úr” felhívást emberek csábító bölcsességébe, mert lerombolják annak élő erejét, és annyira elgyengítik, hogy nem lesz képes büntudatra ébreszteni az embert. Minden Szentlélek által kimondott szót áthat a lelkek üdvösségére iránti mélységes vágy. – *Szemelvények Ellen G. White írásából*, II. köt., 158. o.

Május 19., szerda – Isten törvényének állandósága

Jehova kőtáblákra írta a Tízparancsolatot, hogy a föld minden lakója megérthesse az Ő végtelen és megváltozhatatlan jellemét. Aki fejlődni szeretne a tudás és a tapasztalatok terén, annak szem előtt kell tartania Isten csodálatos kinyilatkoztatásait. Azonban a szív és az elme csak akkor értheti meg a mennyei elvárásokat, ha összhangban van a meny-nyel.

Senkinek sem kell azzal foglalkoznia, amit Isten nem nyilatkoztott ki. Napjainkban számos tévhit terjeng, de az Úr kijelentette: „A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi.” (5Móz 20:3) A törvényt Ő a saját ujjával írta a kőtáblákra, mintegy rámutatva arra, hogy nem lehet megváltoztatni vagy hatályon kívül helyezni. Azért adatott, hogy örök korszakokon át változatlanul őrizzük meg. Az emberek szembeszálltak az isteni akarattal, azonban ezzel még nem tudják elhallgattatni bölcsességének és vezetésének szavait, még ha ideiglenesen a Szentírás tanításaival ellentétes elméleteket is gyártanak, és az emberi bölcsességet többre értékeli az „Így szól az Úr” elvénél. – *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 248. o.

Jézus által Isten irgalma lett nyilvánvalóvá az emberek számára. Ez az irgalom azonban nem teszi félre az igazságosságot. A törvény fel-
tárja az Atya jellemének jellegzetes tulajdonságait. A törvényből egy

jótát és egy szikrányit sem lehet megváltoztatni annak érdekében, hogy az emberek elesett állapotukban eleget tudjanak annak tenni. Az Úr nem változtatta meg törvényét, hanem feláldozta magát Jézusban az emberek megváltásáért. „Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot.” (2Kor 5:19)

A törvény megköveteli az igazságosságot – az igazságos életet, a tökéletes jellemet. Persze az emberek ezt nem tudják megadni a törvénynek. Ők nem tudnak eleget tenni Isten szent törvénye követelményeinek. Krisztus azonban, aki emberként jött el a földre, szent életet élt, és tökéletes jellemet fejlesztett ki, ingyen ajándékként felajánlja ezeket mindazoknak, akik meg akarják kapni. Élete kezeskedik az emberek életéért. Így az Úr béketűrése útján az övék lesz a múltban elkövetett bűneik bocsánata. Sőt, még több is, mint ez. Jézus ugyanis átítatja az embereket az Atya tulajdonságaival. Az emberi jellemet az isteni jellem hasonlósága szerint építi fel, lelkierővel és szépséggel ruházza fel az embereket. Így a törvény igazi igazságossága beteljesedik a Krisztusban hívőkben. Érvényes Istennek az a szava, „hogy igaz legyen Ő, és megigazítsa azt, aki a Jézus hitéből való” (Róm 3:26). – *Jézus élete*, 762. o.

A világ nyíltan lázad Isten ellen. [...] Sokan attól sem riadnak vissza, hogy Isten Igéjét gúnyolják. Azokat pedig, akik hisznek az Ige minden szavában, nevetség tárgyává teszik. Egyre inkább megvetik a törvényt és a rendet. Ez Jahve világos parancsolatainak áthágásához vezethető vissza. Az engedelmség útjának elhagyása erőszakoskodásnak és büntetteknek nyit kaput. Figyeljük meg a bálványimádó tömegek nyomorát és szenvedését! Hasztalan keresik a boldogságot és békességet. – *Próféták és királyok*, 185. o.

Május 20., csütörtök – Ha...

Mennyei kegyelem áll mindazok rendelkezésére, akik készek befogadni – viszont tennivalónk is van. El kell végeznünk a munkát, hogy méltókká legyünk az angyalokkal való közösségre. Jézushoz hasonlókká kell válnunk, megszabadulva a bűn minden szennyétől. A Megváltó pontosan olyan magatartást tanúsított, amilyen magatartást elvár tőlünk. Tökéletes példát nyújtott gyermekkorában, ifjúságában és felnőttkorában is. Még elmélyültebben kellene tanulmányoznunk a példáját. [...]

Feladatunk van: mennyei mintára kell fejlesztenünk a jellemünket. Tegyük félre a rossz szokásokat. A romlott szívű ember tisztítsa meg a szívét, az önmagának élő mondjon le önzéséről, a büszke szabaduljon meg a büszkeségtől, az öntelt győzze le önbizalmát, és értse meg, hogy az ember Krisztus nélkül semmit sem ér. – *That I May Know Him*, 300. o.

Isten azt szeretné, ha olyan magasra jutnánk a tökéletesség útján, amilyenre Krisztus, az ajándék által lehetséges. Arra szólít fel bennünket, hogy válasszuk a jót; hogy lépünk kapcsolatba a menny eszközeivel; hogy kövessük azokat az elveket, amelyek kialakíthatják bennünk az Atya képmását. Írott Igéjében és a természet nagy könyvében az Úr feltárta az élet alapelveit. A mi feladatunk ezeket az alapelveket megismerni és testünk és lelkünk egészségének helyreállításában Istennel engedelmesen együttműködni.

Az embernek tudatosítania kell, hogy az engedelmesség áldásait a maguk teljességében csak akkor élvezheti, ha elfogadja Krisztus felkínált kegyelmét. Ez a kegyelem ad erőt az Isten törvényei iránti engedelmességre, és tesz képessé a rossz szokások bilincseinek széttörésére. Csak ezzel az erővel tud elindulni és állhatatosan megmaradni a helyes úton. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 114–115. o.

Az örök élet feltételei ma is ugyanazok, mint amik mindig is voltak; mint amelyek összüleink paradicsomi bukása előtt voltak: tökéletes engedelmesség Isten törvényei iránt, tökéletes igazság, életszentség. Ha enélkül, más feltételekkel is elnyerhetnénk az örök életet, akkor az egész világegyetem boldogsága veszélyeztetve volna. Nyitva állna a bűn útja összes kínjával és nyomorával együtt az örökkévalóságon át.

Krisztus nem csökkentette a törvény követelményeit, hanem félreérthetetlenül kijelentette, hogy megtartásuk az örök élet feltétele. Isten ezt a feltételt szabta Ádámnak a bukás előtt is. Az Úr most sem kíván kevesebbet, mint amit az Édenben elvárt az embertől: tökéletes engedelmességet, feddhetetlen, igaz életet. A kegyelem kínálta szövetség ugyanazt igényli az embertől, mint az Édenben felállított követelmény: összhangot Isten törvényével, amely szent, igaz és jó.

Az ószövetség ugyanolyan zsinórmértéke a jellemnek, mint az új. Ezt nem lehetetlen elérnünk. Az Isten által adott minden parancs, minden utasítás egyúttal a lehető legbiztosabb ígéretet rejti magában. Ő gondoskodott arról, hogy hasonlóvá váljunk hozzá, és ezt az átala-

kulást el is fogja végezni mindenkiben, aki a saját romlott akaratát nem helyezi szembe az övével, és ezzel nem akadályozza kegyelmének munkálkodását. – *Isten csodálatos kegyelme*, 134. o.

Május 21., péntek – További tanulmányozásra

– *Pátriárkák és próféták: „A törvény és a szövetségek”* című fejezet.

A SZÖVETSÉG JELE

Május 22., szombat délután

Isten hat nap alatt teremtette a földet, a hetedik napon pedig megpihent. Megszentelte és megáldotta a hetedik napot, és az emlékezés szent napjává tette. „Megtartsák azért az Izraeli fiai a szombatot, megszentelvén a szombatot nemzetségről nemzetségre, örök szövetségül.” (2Móz 31:16) Aki megtartja Isten parancsolatait, igényelheti az Ésaías 58:11–14. verseiben levő ígéretek. Az itt található utasítások teljesek és pontosak. Aki megtartóztatja magát szombaton a munkától, vigasztalásért és enyhülésért könyöröghet Istenhez. [...]

Az ember ne űzze kedvtelését Isten szent napján. Hat nap áll a rendelkezésére, hogy mulandó munkáit végezze, a hetedik nap azonban az Istené. „Semmi dolgot se tégy azon” (2Móz 20:10) – mondja az Úr. A hűséges szolga szentnek tartja mindazt, amit az Úr is annak tart. Ezzel fejezi ki, hogy Istent választotta Urának. A szombat intézménye Édenben lett megalapítva, amikor még „együtt örvendeztek a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadoztak”. Isten elvárja tőlünk, hogy őrizzük meg tisztán az Ő szent napját. – *Medical Ministry*, 215. o.

Isten komoly áldásokat helyezett a szombat megünneplésébe, ezért azt kívánja, hogy a szombat az öröm napja legyen számunkra. A szombat beiktatásánál jelen volt az öröm is. Isten elégedetten szemlélte keze munkáját. Mindarról, amit teremtett, megállapította, hogy igen jó (1Móz 1:31). A menny és a föld ujjongással telt meg. „Együtt örvendeztek a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadoztak.” (Jób 38:7) Bár később bűn tört be a világba, hogy tönkretegyje Isten tökéletes művét, az Úr még mindig nekünk adja szombatját, annak tanúját, hogy mindent a végtelen jóságú és kegyelmű Mindenható teremtett. Mennyei Atyánk azt kívánja, hogy a szombatünneplés segítségével megőrizze az emberek között az igaz Isten ismeretét. Azt kívánja, hogy a szombat órá, az igaz, élő Istenre terelje gondolatainkat, és az

Úr ismerete életet és békét adjon nekünk. – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 349. o.

Az igazi szombatot kell ismét felmagasztalnunk jogos helyén Isten nyugalomnapjaként. Ésaías 58. fejezete írja le ezt a feladatot, mely Isten népére vár. Fel kell magasztalniuk és tiszteltté tenniük a törvényt. Fel kell építeniük a régi romokat, az emberöltők alapjait felrakniuk. Akik ezt végzik, azokról mondja Isten: „Megépítik fiaid a régi romokat, az emberöltők alapzatait felrakod, és nevezetsz romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak. Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem úzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségekre hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenteled azt, dolgaidat nem tévén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván. Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban, és én hordozlak a föld magaslatain, és azt művelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj, mert az Úr szája szólta.” (Ésa 58:12–14) – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 351. o.

Május 23., vasárnap – Kezdetek

Akkor adta Isten a szombatot a világnak, amikor együtt énekeltek a hajnalcsillagok, s Isten fiai örömjongásban törtek ki, örökké emlékeztetve az embert, hogy hat nap alatt teremtette Isten a világot, a hetedik nap pedig megnyugodott, és megáldotta, akiket teremtett; és mint igaz, élő Istenről emlékezzenek meg róla. Az Úr nagy hatalommal kiszabadította népét Egyiptomból, hogy megtarthassák az Édenben adott törvényt. A fáraó hiába küzdött ez ellen. Azért vezette őket a Sínai-hegyhez, hogy hallják szájából a törvényt.

Isten azzal bizonyította a törvény fontosságát, hogy Ő maga harsogta el Izrael gyermekeinek. Félelmetes nagyszerűségében mutatta meg nekik uralkodói fenségét és méltóságát, hogy a nép eszébe vesse törvényének szentségét és fontosságát. A hatalommal és dicsőséggel, mely kíséretében a törvényt közölte, törvénye fontosságát kívánta hangsúlyozni. Krisztus a Sínairól szólva ezt a hitet adta egyszer és mindenkorra a szenteknek. – *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 197–198. o.

A szombattal kapcsolatban határozott kijelentést kaptunk Istentől [2Móz 31:12–18. verseit idézve].

Hogyan lehetséges, hogy miközben olyan sok jelentős tudnivaló gyűjthető össze a szombatünneplőkkel kapcsolatban, senki nem tudja megmondani, mikor kezdődik a szombat? Akkor hol van az Isten jelét viselő nép? És mi ez a jel? A hetedik nap, melyet az Úr megáldott és megszentelt, és megrontásáért komoly büntetéseket szabott ki.

A hetednapi szombat nem burkolózik homályba. Isten teremtői munkájának emlékünnepe ez. A mennyei eredetű emlékűnnep megtartása az engedelmesség jele. Isten saját ujjával írta a két kőtáblára az egész törvényt. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, III. köt., 318. o.

Isten szent pihenőnapja az emberért rendeltetett; az irgalmasság cselekedetei tökéletes összhangban vannak ezzel a szándékkal. Isten nem kívánja, hogy teremtményei akár csak egy órát is szenvedjenek olyan fájdalom miatt, amit szombaton vagy bármely más napon enyhíteni lehet. [...]

A menny munkája sohasem szűnik meg, és az embernek sem kell megpihennie a jó cselekedetek munkálásában. A szombat nem a haszontalan semmittevés idejéül rendeltetett. A törvény megtiltja a világi munkát az Úr pihenőnapján; a megélhetés érdekében végzett mindennapi tevékenységet szüneteltetni kell, a világi örömekért vagy haszonnért való munka sem törvényes e napon, de ahogyan Isten megszűnt teremtő munkájától, megpihent szombaton, és megáldotta azt, úgy kell az embernek is elhagynia napi elfoglaltságát, és az egészséges pihenésnek, az imádásnak és a szent cselekedeteknek szentelnie e szent órákat. Krisztus munkája, a beteg meggyógyítása tökéletes összhangban állt a törvénnyel, megtisztelte a szombatot. – *Jézus élete*, 207. o.

Május 24., hétfő – Szombat a Sínai előtt

A szombat benne foglaltatik a Sínai-hegyen adott törvényben, de Isten nem ekkor nyilvánította ki először, mint nyugalomnapot. Izrael népe azelőtt is ismerte, mielőtt a Sínai-hegyhez jöttek. Az odavezető úton is megtartották a szombatot. Ha valaki megszenteltetésért, az Úr megdorgálta a népet: „Meddig nem akarjátok megtartani az én parancsolataimat és törvényeimet?” (2Móz 16:28)

A szombat nemcsak Izraelért rendeltetett, hanem a világért is. Az ember Édenben ismerte meg, és a Tízparancsolat többi előírásához

hasonlóan maradandóan kötelező érvényű. Jézus Krisztus a törvényről kijelenti, melynek a negyedik parancsolat egy része: „Míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik.” (Mt 5:18) Amíg a menny és a föld fennáll, addig a szombat is megmarad, mint a Teremtő hatalmának jelképe. Amikor pedig az Éden újra felvirágozik a földön, Isten szent pihenőnapját mindenki tisztelni fogja a nap alatt. A dicső újföld lakosai „szombatról szombatra” feljönnek „engem imádni, szól az Úr” (Ésa 66:23). – *Jézus élete*, 283. o.

Bár az egész hét folyamán készülünk kell szombatra, tegyük a pénteki napot az előkészület külön napjává. Ezt mondta az Úr Izrael gyermekeinek Mózes által: „Ez az, amit az Úr mondott: A holnap nyugalom napja, az Úrnak szentelt szombat; amit sütni akartok, süssétek meg, és amit főzni akartok, főzzétek meg; ami pedig megmarad, azt mind tegyétek el magatoknak reggelre.” „Kiomolt a nép, és szedték a mannát, és őrlték kézi malmokban, vagy megtörték mozsárban, és megfőzték fazékban, és készítettek abból pogácsákat, az íze pedig olyan volt, mint az olajos kalácsé.” (2Móz 16:23; 4Móz 11:8) Előre el kellett készíteniük a mennyei kenyeret. Az Úr megmondta nekik, hogy pénteken, az előkészület napján süssenek, főzzenek. Próbátétel volt ez számukra. Isten látni akarta, szentnek tartják-e a szombatot, vagy sem.

Az Úr ajkáról elhangzott utasítás számunkra is parancs. A Biblia tökéletes vezető, s ha imádkozva tanulmányozzák lapjait, olyan szívvel, amely meg akarja érteni, ami abban van, akkor senkinek sem kell tévedésbe esnie e kérdésben. – *Bizonyágtételek*, VI. köt., 354–355. o.

A törvényszegés következménye: halál. Ámde Krisztus életét adta, hogy az embernek még egy lehetőséget nyújtson. Nem azért halt meg a kereszten, hogy Isten törvényét eltörölje, hanem az ember számára újabb, második próbaidőt biztosítson. Nem azért halt meg, hogy a bűn halhatatlan jellemvonásunk maradjon; azért halt meg, hogy jogot szerezzen az ördög megsemmisítésére, akinek hatalma van a halálon. Az egész világért lefizette a megszegett törvény teljes bírságát. Ezt nem azért tette, hogy az ember folytassa törvényszegéseit, hanem megtért, hű alattvalóként megtartsa Isten parancsolatait, törvényét. – *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 134. o.

Május 25., kedd – Szövetségi jel

A Tízparancsolat közül egyedül a negyedik tartalmazza a mindenható törvényadó, a menny és föld Teremtőjének pecsétjét. Akik engedelmeskednek a parancsnak, azok magukra veszik Isten nevét, és övék az összes ezzel járó áldás. „Szólt az Úr Mózesnek mondván: Szólj Áronnak és az ő fiainak mondván: Így áldjátok meg Izrael fiait, mondván nekik: Áldjon meg tégedet az Úr, és őrizzen meg tégedet. Világosítsa meg az Úr az ő orcáját terajtd, és könyörüljön terajtd. Fordítsa az Úr az Ő orcáját tereád, és adjon békességet néked. Így tegyék az én nevemet Izrael fiaira, hogy én megáldjam őket.” (4Móz 6:22–27)

Mózesen keresztül adta az ígéretet: „Az Úr felkészít téged magának szent néppé, amiképpen megesküdt néked, ha megtartod az Úrnak, a te Istenednek parancsolatait, és az ő útjain jársz. És megéri majd a földnek minden népe, hogy az Úrnak nevéről nevezetessz.” (5Móz 28:9–10) – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 350–351. o.

Krisztus hitünk fejedelme és bevégzője, és ha teljesen az Ő karjára hagyatkozunk, növekedni fogunk a kegyelemben és Megváltó Urunk ismeretében. Szüntelenül növekednünk kell, mígnem elérjük a Krisztus teljességének mértékét. A hit szeretet által munkálkodik, megtisztítja a lelket, és megszabadít az Isten ellen lázadó bűn szeretetétől. A Szentlélek ereje által átváltozik az ember jelleme és elméje, akarata pedig összhangba kerül a feddhetetlenség isteni mércéjével. Akik ilyen változáson esnek át, azokhoz Krisztus így szól: „Boldogok, akik megtartják az Ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba.” (Jel 22:14) – *That I May Know Him*, 162. o.

Őrizzük rendkívül óvatosan a szombat kezdetét és végét. Ne feledjük, hogy a szombat minden perce megszentelt. Ahol csak lehetséges, a munkaadók péntek délben engedjék haza alkalmazottaikat. Adjatok nekik időt az előkészületre, hogy nyugodtan üdvözölhessék az Úr napját. Ha így teszel, nem szenvedsz kárt az ideiglenes dolgokban sem. [...]

Szombat kezdete előtt tereljük el gondolatainkat a világi ügyekről, amint testünk is abba hagyja a világi foglalkozást. Isten azért helyezte szombatját a hatodik nap után, hogy az emberek megállhassanak, és visszatekinthessenek az elmúlt hétre, hogy lássák, az elmúlt hét folyamán mennyiben gyarapodtak az abba a tiszta országba való előkészületeik terén, ahova nem engedik be a törvényszegőt. Minden szombaton

tartsunk elszámolást magunkban, hogy lássuk, vajon az elmúlt hét lelki nyereséget vagy lelki veszteséget hozott. – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 356. o.

Május 26., szerda – A megszentelés jele

A szombatünneplésnek meg kellett különböztetnie Izrael gyermekeit a többi nemzettől. Krisztus mondta: „Az én szombatjaimat bizony megtartsátok, mert jel az én közöttem és ti közöttetek nemzedékről nemzedékre, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, aki titeket megszentellek... Legyen köztem és Izrael fiai között örök jel ez. Mert hat napon teremtette Isten a mennyet és a földet, a hetedik napon azonban megszűnt és megnyugodott.” „Megtartsák azért az Izrael fiai a szombatot nemzetségről nemzetségre örök szövetségül.” (2Móz 31:13, 17, 16)

A szombat az Isten és népe közötti szövetség jele. Annak jele, hogy ők Isten engedelmes alattvalói, akik megtartják az Úr szent törvényét. Isten azért rendelte el a szombatünneplést, hogy az emberek el ne feledkezzenek róla, és hogy hű alattvalóit megkülönböztethesse törvényének megszegőitől. Ez az a hit, melyet egyszer s mindenkorra a szenteknek adott, akik erkölcsi hatalommal állnak a világ előtt, szilárdan megtartva a hitet. – *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 198. o.

A világnak adott szombat Istennek, a Teremtőnek a jele. De jele annak is, hogy Isten szentel meg. A mindeneket teremtő hatalom teremt újjá az embert is Isten képmására. Akik szentnek tartják meg a szombatot, azoknak a megszentelődés jele ez a nap. Az igazi megszentelődés nem más, mint összhang Istennel és egység Isten jellemével. Úgy érhetjük ezt el, ha engedelmeskedünk az Isten jellemét tükröző elveknek. A szombat a megszentelődésnek is a jele. Aki szívből engedelmeskedik a negyedik parancsnak, az az egész törvénynek engedelmeskedni fog. Az engedelmesség pedig megszentel.

Akár Izraelnek, Isten nekünk is örök szövetségül adta a szombatot. Akik tisztelik Isten szent napját, azoknak a szombat a jelük, hogy választott népének ismeri el őket. Az ígéret az, hogy megtartja a szövetséget. Aki elfogadja Isten kormányának jelét, az isteni, örök szövetségbe helyezi magát. Hozzáerősíti magát az engedelmesség aranyláncához, melynek minden láncszeme ígéret. – *Bizonyságtételek*, VI. köt., 350. o.

Mert a szombatnak is Ura az embernek Fia. E szavak tanítanak, vigasztalnak. Mivel a szombat az emberért rendeltetett, az Úr napja. Krisztusé, mert „minden őáltala lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett” (Jn 1:3). Mivel Ő teremtett mindeneket, Ő a szombat szerzője is. Ő különítette el, mint a teremtés emlékünnepeét. A szombat rá mutat tehát, Teremtőjére és Megszentelőjére. Azt hirdeti, hogy Ő az egyház feje, aki mindent alkotott mennyen és földön, akiben fennállnak a dolgok, és akinek ereje által megbékélünk Istennel. Izraelről szólva ezt mondja: „Adtam nékik szombatjaimat is, hogy legyenek jegyül köztem és őközöttük; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az Ő megszentelőjük.” (Ez 20:12) A szombat Krisztus hatalmának a jele, amely szentté tesz minket. Mindenkinek megadatik, akit Krisztus megszentel – „szentté teszem őket”. A szombat mindenkinek megadatik, mint az Ő megszentelő erejének jele, aki Krisztus által részesévé válik Isten Izraelének. – *Jézus élete*, 288. o.

Május 27., csütörtök – Megemlékezés a szombatról

A negyedik parancsolat legelején Isten így szól: „Megemlékezzél” – tudva, hogy az ember a gondok sokasága közepette kísértésbe esik, hogy kimentse magát a törvény minden követelménye alól. Vagy a világi ügyek nyomása alatt megfélemedezzen a törvény szent fontosságáról. „Hat napig dolgozzál, és végezd minden munkádat”, az élet szokásos ügyeit világi haszonra és megélhetésre. E szavak igen szabatosak; lehetetlen félreérteni őket. – *Bizonyágtételek*, IV. köt., 249. o.

Égész héten tartsuk észben a szombatot, és tegyünk előkészületet, hogy a parancs szerint ünnepeljük meg. A szombatot nemcsak mint törvényes követelményt kell megtartanunk. Igyekezzünk megérteni a szombatnak az élet összes ügyeire kiterjedő lelki vonatkozását. Aki jelnek tekinti a szombatot Isten és maga között, ami azt bizonyítja, hogy Isten az Úr, aki megszenteli őt, az helyesen képviseli Isten kormányának erkölcsi elveit. Naponta imáikba foglalják, hogy nyugodjék meg rajtuk a szombat megszentelő hatása. Minden napot Krisztus társaságában töltenek el, és jellemének tökéletességét testesítik meg. Másokért végzett jótettük naponta előragyog majd. – *Bizonyágtételek*, VI. köt., 353. o.

Az Úr nevében tanácsolom népem minden tagjának, hogy bízzanak Istenben, és ne akarjanak most előkészülni és könnyű pozícióba kerülni a jövőbeli válságos helyzetek idejére, hanem engedjék, hogy Isten készítse majd fel őket.

Amikor a keresztyény a kötelességeire tekintve a hitvallása miatt rá váró keserű próbákra gondol, az emberi természete megriad a következőkmentől, és ez egyre inkább így lesz a földi történelem végéhez közeledve. Isten Igéjének igazságai bátorításul szolgálhatnak. Krisztus soha nem fordult el gyermekeitől, hanem biztos vezetőjük maradt a nehézségek idején. Hűséges feljegyzések szólnak a Sátán elnyomó hatalma miatt szenvedő emberekről. Krisztus kegyelme elegendő erőt adott nekik minden napra. „Hú az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísérteni, mint elszenvedhetitek.” (1Kor 10:13)

Hatalmas nehézségeit láthatjuk annak, hogy úgy engedelmeskedjünk Isten törvényeinek, hogy közben ne lázadjunk fel az állam törvényei ellen. A hívó ne gondoskodjon előre a nehézségtől való oltalmáról, hiszen ő csupán eszköz Isten kezében. Naponta őrködve testi-lelki erői felett, és céltudatosan haladva előre, nem szabad semmit feladnia egyenességéből. A keresztyény ne kérkedjen, ne fenyegetőzzön, és ne fogadkozzon előre, mit fog és mit nem fog megtenni, hiszen ezt nem tudhatja mindaddig, amíg a próba ideje el nem jön. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, III. köt., 398. o.

Május 28., péntek – További tanulmányozásra

- *Tapasztalatok és látomások*: „A bűn titka” című fejezet.
- *Bizonyságtételek*, VI. köt.: „A szombat megünneplése” című fejezet.

10.

ÚJ SZÖVETSÉG

Május 29., szombat délután

Isten uralmának alapja mennyen és földön a szeretet, és ez a szeretet kell, hogy átjárja a hívő ember életét is.

Krisztus szeretete változhatatlan, mély és mindenre kiterjed. Aki ezzel a szeretettel rendelkezik, nem csak azt szereti, aki viszonyozza szeretetét. E szent elvtől vezérelt szív felülemelkedik bármiféle önző érzelmen.

Krisztus vallásának nem csupán az a rendeltetése, hogy felkészítsen az örök életre, hanem képessé tesz arra is, hogy már itt a földön az Úrhoz hasonló életet éljünk. Ő nem csak a példaképünk, hanem a barátunk és vezetőnk is, ezért ha belekapaszkodunk mindenható karjába, Lelkének részeseiként mi is járhatunk úgy, ahogy Krisztus járt. – *That I May Know Him*, 298. o.

Ha pedig az ábrahámi szövetség már magába foglalta a megváltás ígéretét, akkor miért alkottak egy másik szövetséget a Sínai-hegyen? Rabszolgasága idején a nép nagymértékben elvesztette Isten ismeretét és az ábrahámi szövetség alapelveinek ismeretét is. Egyiptomból kiszabadításuk után Isten igyekezett feltárni előttük hatalmát és kegyelmét, hogy ezek elvezessék őket oda, ahol majd minden arra indítja őket, hogy egyedül csak Őt szeressék, és egyedül csak benne bízzanak. Isten azért vezette őket a Vörös-tenger partjára – ahol a nyomukban lévő és őket üldöző egyiptomi hadsereg miatt megmenekülésük lehetetlennek látszott –, hogy felfoghassák teljes tehetetlenségüket és az isteni segítségre való szükségüket. Isten csak azután szabadította ki őket az egyiptomiak kezéből, a biztos pusztulásból, miután megértették helyzetüket. Akkor és ott megtelt a szívük Isten iránti hálával, szeretettel és Isten hatalmában való feltétlen bizalommal. Szabadítójukként Isten magához vonta őket, legalábbis időlegesen.

Isten azonban egy sokkal nagyobb igazsággal is hatni akart elméjükre. Mivel a bálványimádás és az erkölcsi romlottság közepette éltek, ezért nem volt valódi fogalmuk Isten szentségéről, saját szívük rendkívül bűnös voltáról. Képtelenek voltak felfogni, hogy saját erejük és akaratauk nem elegendő ahhoz, hogy igazán engedelmeskedni tudjanak Isten törvényének. Azt sem tudták igazán megérteni, hogy szükségük van megváltóra. Mindezekre meg kellett tanítani őket. – *Pátriárkák és próféták*, 371. o.

Pál apostol világosan feltárja előttünk a hit és törvény közötti összefüggést újszövetségi fogalmazásban. Azt mondja: „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk, Jézus Krisztus által.” „A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-é a hit által, távol legyen! Sőt, inkább a törvényt megerősítjük.” „Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivelhogy erőtelen volt a test miatt, az Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatta a bűnt a testben. Hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint.” (Róm 5:1; 3:31; 8:3–4) – *Pátriárkák és próféták*, 373. o.

Május 30., vasárnap – „Íme, eljönnek majd a napok...”

Isten műve minden időben egy és ugyanaz, bár vannak a fejlődésnek különböző fokozatai és hatalmának különböző kinyilatkoztatásai, hogy megfeleljenek az emberek szükségleteinek az egymást követő korszakokban. Az első evangéliumi ígérettől a patriarkális és Izrael korszakain át a jelenkorig, Isten szándékai fokozatosan bontakoztak ki a megváltás tervében. A zsidó törvény által előírt szokásokban és szertartásokban ábrázolt Krisztus ugyanaz, mint akit az evangéliumból ismerünk. Azok a felhők, amelyek beborították isteni formáját, elvonultak: a köd eloszlott és az árnyék eltűnt, így most a világ Megváltója önmagát kinyilatkoztatva áll előttünk. Az a Krisztus, aki a Sínai-hegyről jelentette ki a törvényt, és aki Mózesnek átadta a szertartási törvény előírásait, ugyanaz a Jézus, mint aki elmondta a Hegyi beszédet.

Az Isten iránti szeretet alapelvei, amelyek a törvény és a próféták alapjai, csak megisméltlései azoknak, amiket Mózes útján mon-

dott a héber népnek: „Halld Izrael: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr! Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből.” „[...] szeresd felebarátodat, mint magadat.” (5Móz 6:4–5; 3Móz 19:18) Mindkét rendelkezésben a tanító egy és ugyanaz az Úr, a mi Urunk, Jézus Krisztus. Isten követelései és uralkodásának alapelvei is ugyanazok. Minden őtőle ered, „[...] akinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka” (Jak 1:17). – *Pátriárkák és próféták*, 373. o.

Ahol nemcsak Isten szavában való hitet, hanem iránta való engedelmességet is találhatunk, ahol egyedül érte ver, érte dobog a szív, csakis ott van igaz hit, olyan hit, amely a szeretet által munkálkodik, és megtisztítja a szívet. Egyedül az ilyen hit alakítja át a szívet Isten képmására. Az a szív, amely régi állapotában nem volt képes Isten törvényeit megtartani, mert nem is tehetette, most örömmel kiáltja a zsoltáríróval: „Mely igen szeretem a te törvényedet, egész napestig arról gondolkodom!” (Zsolt 119:97) Beteljesedik bennünk a törvény igazsága, akik nem test szerint, hanem Lélek szerint járunk (Róm 8:1). – *Isten csodálatos kegyelme*, 137. o.

A zsidók tévesen értelmezték Isten ígérését az Izrael iránti örök kegyről. [...] A zsidók Ábrahámtól való természetes származásuk alapján igényt tartottak erre az ígéretre. Szemet hunytak azonban az Isten által szabott feltételek fölött. Mielőtt az Úr az ígéretet adta, így szólt: „Törvényemet az ő belsejükbe helyezem, és az ő szívükbe írom be, és Istenükké leszek, ők pedig népemmé lesznek. [...] Mert megbocsátom az ő bűneiket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem.” (Jer 31:33–34) – *Jézus élete*, 106. o.

Május 31., hétfő – Istennek a szívben végzett munkája

„Mert ez az a szövetség, melyet kötök az Izrael házával, ama napok múltán, mond az Úr: Adom az én törvényemet az ő elméjükbe, és az ő szívükbe írom azokat, és leszek nekik Istenük, és ők lesznek nekem népem.” (Zsid 8:10)

Az új szövetség áldásai teljes mértékben a bűnök megbocsátásának irgalmára alapoznak. Így szól az Úr: „Mert megkegyelmezek álnokságaiknak, és az ő bűneikről és gonoszságaikról meg nem emlékezem.” (Zsid

8:12) Aki megalázza szívét, és megvallja bűneit, az irgalmat, kegyelmet és biztonságot talál. – *That I May Know Him*, 299. o.

Ugyanazt a törvényt, amelyet a kőtáblákra véstek, a Szentlélek a szív tábláira írta. Ahelyett, hogy saját igazságunk létrehozásán fáradozunk, inkább fogadjuk el Krisztus igazságát! Az Ő vére engesztelés a bűneinkért. Engedelmisségét nekünk tulajdonítja Isten. Azután a Szentlélek által megújított szív megtermi majd „a Lélek gyümölcseit”. Krisztus kegyelme útján az Isten törvénye iránti engedelmisségben élünk, amely törvényt a szívünkbe írta. Ha már Krisztus Lelke lakozik bennünk, akkor éppen úgy járunk és lakozunk ezen a földön, ahogy Ő járt és lakozott. A próféta útján ezt jelentette ki önmagáról: „[...] a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van” (Zsolt 40:9). Mikor az emberek között volt, így szólt: „[...] Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek.” (Jn 8:29) – *Pátriárkák és próféták*, 372. o.

Isten kegyelme árad arra a népre, amelynek szívébe van írva törvénye. Ők egyek vele. De a zsidók elszakadtak Istentől. Bűneik miatt elszenveték ítéleteit. Ezért voltak pogány nép szolgaságában. Értelmüket elhomályosította a törvényszegés, és mivel az elmúlt időkben az Úr olyan kegyelmes volt irántuk, mentséget is találtak a bűneikre. Hízelegtek maguknak, mintha másoknál jobbak volnának, és jogot formáltak Isten áldásaira.

Mindezek „megírtak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége érkezett” (IKor 10:11). Milyen gyakran félreértelmezzük Isten áldásait, és azzal áztatjuk magunkat, hogy jóságunkért kedvez nekünk! Isten nem teheti meg értünk, amit szeretne. Ajándékai növelik önelégültségünket, és szívünket megkeményíti a hitetlenségben és a bűnben. – *Jézus élete*, 106. o.

Nagy veszély fenyegeti azokat, akik ez utolsó napokban a tiszta valóság és a szív megszentelődése nélkül élnek. Isten megtérést hozó ereje nem változtatta meg a jellemüket. A zsidókhhoz hasonlóan állítják, hogy hiszik a szent igazságokat, de mivel nem élik az igazságot, nem ismerik sem a Szentírást, sem Isten hatalmát. Isten törvényének ereje és tekintélye ott van körülöttük, de nincs a lelkükben, hogy igazi megszentelődést eredményezzen. – *This Day With God*, 146. o.

Június 1., kedd – Ő és új szövetség

Bár ezt a szövetséget Isten Ádámmal kötötte meg és Ábrhámmal csak megújította, mégis egyedül Krisztus halálával teljesedhetett be. Isten ígérete alapján azóta létezett, mióta Isten először adott hírt a megváltásról, és azt hittel elfogadták. Azonban attól az időponttól kezdve, amikor Krisztus halálával jóváhagyta ezt a szövetséget, már Újszövetségnek nevezték. Ennek a szövetségnek is Isten törvénye az alapja. Egyszerűen arról intézkedett, hogy az emberek ismét összhangba kerüljenek az isteni akarattal. Oda vezette el az embereket, ahol engedelmeskedni tudnak Isten törvényének.

Egy másik szerződés is volt, amelyet a Szentírásban Ószövetségnek neveztek. Ezt a szerződést, szövetséget Isten a Sínai-hegyen kötötte meg Izraellel. Ezt a szövetséget az áldozat vére, az ábrhámi szövetséget Krisztus vére hitelesítette. Ezt a szövetséget „második” vagy „új” szövetségnek nevezzük, mivel azt a vért, amellyel megpecsételték, az első szövetség vére után ontották ki. Az, hogy ez az új szövetség már Ábrhám napjaiban is érvényes volt, nyilvánvaló abból a tényből, hogy Isten ígérete és esküje erősítette meg, mégpedig „[...] két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon” (Zsid 6:18). – *Pátriárkák és próféták*, 370–371. o.

A Megváltó nem azért jött, hogy félretegye a pátriárkák és próféták beszédeit, hiszen Ő maga szólt képviselői által. Isten Igéjének minden igazsága tőle származott. Ám ezeket a felbecsülhetetlen drágaköveket hamis foglalatba helyezték. Drága fényüket a tévelygés szolgálatába állították. Isten arra vágyott, hogy kiemelje őket a bűn foglalatából, és az igazság keretébe helyezhesse vissza e kincseket. Ezt a munkát csak isteni kéz végezheti el. Az igazság a tévelygéshez kötve Isten és ember ellenségének célját szolgálja. Krisztus azért jött, hogy a helyére tegye, ahol Istent dicsőíti, és az emberiség megváltását munkálja. – *Jézus élete*, 287. o.

Izrael maradékát Pál a nemes olajfához hasonlítja, amelyből néhány ág kitört. A pogányokat ellenben a vadolajfa ágainak mondja, amelyek a nemes törzsbe oltattak. [...]

Hitetlensége, valamint az érdekében hozott mennyei terv elvetése miatt vesztette el Izrael, mint nép összeköttetését Istennel. A törzsről levágott ágakat Isten újból egyesítheti a nemes gyökérrel – Izraellel,

a maradékkal, akik hűek maradtak atyáik Istenéhez. „Sőt, azok is” – írja az apostol a kitörött ágakról –, „ha meg nem maradnak a hitetlenségben, beoltatnak; mert az Isten ismét beolthatja őket.” A pogányok közül megtért keresztényeknek pedig így ír: „Mert ha te a természet szerint való vadolajfából kivágattál, és természet ellenére beoltattál a szelíd olajfába, mennyivel inkább beoltatnak ezek a természet szerint valók az ő saját olajfájukba? Mert nem akarom, hogy ne tudjátok atyámfiai ezt a titkot, hogy magatokat el ne higgyétek, hogy a megkeményedés Izraelre nézve csak részben történt, ameddig a pogányok teljessége bemegy.” (Róm 11:24–25) – *Az apostolok története*, 377. o.

Június 2., szerda – „Jobb szövetség” (Zsid 8:6)

Ha Krisztusban csupán, mint a világ Megváltójában hiszünk, a lelkünk soha nem fog meggyógyulni. A hit, amely üdvösséghez vezet, nem csak az evangélium igazságainak pusztá elfogadása. Az igazi hit személyes Megváltójaként fogadja el Krisztust. Isten azért adta egyszülött Fiát, hogy mivel hiszek, el ne vesszek, hanem örök életem legyen (Jn 3:16). Amikor Krisztushoz fordulok, ahogy Igéje javasolja, hinnem kell, hogy megmentő kegyelmében részesít. Azt az életet, amelyet most élek, „az Isten Fiában való hitben” kell élnem, „aki szeretett engem, és önmagát adta érettem” (Gal 2:20).

Sokan a hitet csak állásfoglalásnak tartják. A megmentő hit azonban egyezés, amely által azok, akik befogadják Krisztust, szövetséges viszonyba lépnek Istennel. Az élő hit az erő fokozódását, a gyermeki bizalmat jelenti, amely által Krisztus kegyemből a lélek diadalmas hatalommá lesz. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 62. o.

Legyünk bizakodók és bátrak! Isten szolgálatában a lehangoltság bűn és indokolatlan. Ő tudja, mire van szükségünk. A mi Istenünk, aki megtartja szövetségét, a királyok Királyának mindenhatóságával egye-síti a szerető pásztor szelídségét és gondoskodását. Hatalma korlátlan, és ez a biztos záloga annak, hogy beváltja a benne bízóknak tett ígéreteit. Megvannak az eszközei a nehézségek elhárítására, hogy megvédhesse azokat, akik neki szolgálnak, és tiszteletben tartják eszközeit. Szeretete annyival szárnyal túl minden más szeretetet, amennyivel magasabb az ég a földnél. Olyan szeretettel őrökdi gyermekai felett, ami mérhetetlen és örök.

A legsötétebb órákban, amikor minden vészjósló, bízzál Istenben! Véghezviszi akarátát, és mindent jól cselekszik – népe javára. Napról napra megújul erejük azoknak, akik szeretik és szolgálják Őt.

Isten minden segítséget meg akar és meg tud adni szolgálóinak, amire csak szükségük van. Felruházza őket azzal a bölcsességgel, amit különféle szükségleteik megkívánnak. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 481–482. o.

„És mikor ők ettek, vette Jézus a kenyeret, és hálákat adván megtörte, és adta nékik mondván: Vegyétek, egyétek; ez az én testem. És vette a poharat, és hálákat adván adta nékik, és ittak abból mindnyájan. És mondta nékik: Ez az én vérem, az új szövetség vére, amely sokakért kiontatik.” (Mk 14:22–24) [...]

Azzal, hogy Krisztus tanítványaival együtt vett részt a kenyér és a bor elfogyasztásában, elpecsételte magát számukra Megváltójukként. Rájuk bízta az új szövetséget, amelynek az útján mindazok, akik elfogadják Őt, Isten gyermekeivé lesznek, és közös örökösök Krisztussal. Ezzel a szövetséggel minden áldás, amit a menny az élet számára csak adományozhat, sőt, az eljövendő élet is már az övék. A szövetség okmányát Krisztus vérével kellett ratifikálni, megerősíteni. A szent úrvacsora vételekor a tanítványok tartásuk előtt azt a végtelen áldozatot, amit Krisztus mindegyikünkért személy szerint meghozott, annak az áldozatnak egy részeként, amit az egész emberi nemzetségért hozott. – *Jézus élete*, 653, 656. o.

Június 3., csütörtök – Az új szövetség papja

Krisztus megmutatta tanításaiban, hogy a Sínai-hegyen adott törvény alapelvei mennyire messze hatóak. Életével bemutatta a törvényt, melynek alapelvei mindörökké az igaz élet mércéjét jelentik – azt a mércét, mely által minden lélek megítéltetik ama nagy napon, amikor ítélőszékek tétetnek le és könyvek nyitvatnak meg. Krisztus azért jött, hogy minden igazságot betöltsön, és az emberiség fejeként bemutassa – a legkisebb részletig eleget téve Isten kívánalmainak –, hogy az ember is elvégezheti ugyanazt a munkát. Az embernek adott kegyelem mértéke alapján senki számára sem szükségszerű, hogy kimaradjon a mennyből. Mindenki eljuthat a jellembeli tökéletességre, aki küzd érte. Ez az evangélium új szövetségének tulajdonképpeni alapja. Ha Isten

törvénye a fa, akkor az evangélium az illatozó virágok és a gyümölcsök.
– *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 211. o.

Maga Krisztus rendelte el a zsidó istentiszteleti rendet, melyben jelképek vetítették előre a lelki és mennyei dolgokat. Sokan elfeledték az áldozatok valódi jelentését; elveszett számukra a nagy igazság, hogy egyedül Krisztus által lehet bűnbocsánat. Az áldozatok sokasága, a bikák és bakok vére nem tudta elvenni a bűnt.

Tanítás rejlett minden áldozatban, belevésve minden szertartásba, ünnepélyesen hirdetve a pap által szent hivatalában, és maga Isten által beoltva, hogy egyedül Krisztus vére szerezhet bűnbocsánatot. Népünk olyan kevésbé érzi e fontos igazság erejét! Milyen ritkán hozzuk be életünkbe élő, cselekvő hit által ezt a nagy igazságot, hogy van bűnbocsánat a legkisebb és bűnbocsánat a legsúlyosabb bűnre! [...]

Engesztelése örökre megpecsételte a kegyelem örök szövetségét. Ezzel eleget tett minden feltételnek, melytől Isten függővé tette a kegyelem szabad kiáradását. Letört vele minden korlátot, mely akadályozta a kegyelem, irgalmasság, béke és szeretet szabad gyakorlását Ádám legbűnösebb gyermekei iránt. – *A Te Igéd igazság*, VII. köt., 933. o.

Amikor Jézus meghalt a Golgotán, így kiáltott fel: „Elvégeztetett!” Ugyanekkor a templom kárpitja kettészakadt felülről kezdve egészen aljáig. Ez jelképezte, hogy a földi szentély szolgálata örökre bevégeződött, s Isten nem kívánja és nem fogadja el többé a papok áldozatát. Akkor ömlött ki Jézus vére, melyet Ő maga mutatott be a mennyei szentélyben.
– *Tapasztalatok és látomások*, 253. o.

Krisztus teljessége abban mutatkozik meg, hogy az egész világ bűnét magára vette. Kettős minőségében Ő volt az adományozó és a felkínált adomány, vagyis pap és áldozat is egyben. Szent, feddhetetlen és foltnélküli volt. Ő mondta: „jön a világ fejedelme: és énbennem nincsen semmije” (Jn 14:30). Ő volt a feddhetetlen bárány. – *192. levél*, 1906. június 8.

11.

SZENTÉLY AZ ÚJ SZÖVETSÉGBEN

Június 5., szombat délután

Arra a kérdésre, hogy mi a szenthely, a Szentírásban világos választ találunk. A „szenthely” szó a Biblia szóhasználatában egyrészt a Mózes által épített templomra, a mennyei dolgok tükörképére vonatkozik, másrészt pedig az „igazi sátor”-ra, a mennyeire, amelyre a földi templom hívta fel a figyelmet. Krisztus halálakor a jelképes szolgálat véget ért. Az „igazi sátor” a mennyei, az újszövetség temploma. És mivel Dániel prófécijája (Dán 8:14) a keresztény korszakban teljesült, a próféciaiban említett szenthely minden bizonnyal az újszövetség temploma. A 2300 nap végén – 1844-ben – már hosszú századok óta nem volt szenthely a földön. Tehát ez a prófécia – „Kétezer és háromszáz estéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága” – kétségtelenül a mennyei templomra vonatkozik. – *A nagy küzdelem*, 417. o.

Közvetlenül a frigláda előtt, de a függöny által elválasztva állt az arany füstölő oltár. Ennek az oltárnak a tüzeit az Úr maga gyújtotta meg kegyelettel szent tömjénnel, amely éjjel-nappal betöltötte a szent helyet, a szent sátort illatos felhőjével. Illata mérföldekre elterjedt a szent sátor körül. Amikor a pap bemutatta a tömjénfüstöt az Úr előtt, a kegyelem trónjára tekintett. Habár nem láthatta Őt, de tudta, hogy ott van, és amikor a tömjénfüst felhője felszállt, az Úr dicsősége leszállt a kegyelem trónjára, és betöltötte a szentek szentét, amit láthattak a szentélyben is, és a dicsőség gyakran annyira betöltötte mind a két helyiséget, hogy a pap képtelen volt ellátni tisztségét, azért kénytelen volt a szent sátor ajtajához állni.

Amikor a pap imájában a kegyelem trónjához járult, amelyet nem láthat, Isten népét ábrázolja, amint imáit Krisztushoz küldi fel a szentek szentjében lévő kegyelmi királyi szék elé. Ők sem láthatják közbenjárójukat természetes szemükkel, de hitszemükkel láthatják Krisztust

a kegyelem királyi széke előtt. Hozzá intézik imáikat, és bizalommal igénylik közbenjárásának áldásait. – *A megváltás története*, 154–155. o.

Krisztus emberi természetet vett magára, és eljött, hogy egy legyen az emberiséggel, egyúttal kinyilatkoztassa mennyei Atyánkat a bűnös embereknek. Urunk minden vonatkozásban hasonló lett testvéreihez. Testté lett éppúgy, mint mi vagyunk. Megéhezett, megszomjazott, elfáradt. Evett, hogy éljen, aludt, hogy felfrissüljön. Osztozott az ember sorában, mégis Isten ártatlan Fia maradt. Idegen és zárándok volt a földön. A világban élt, de nem volt a világból való. Kísértéseknek és próbáknak volt kitéve, mint a mai férfiak és nők, mégis büntől szabadon élt.

Gyöngéd, szánakozó, szeretetteljes és mindig figyelmes volt mások iránt. Hűen képviselte Isten jellemét, és szüntelenül lekötötte őt Isten és az emberek szolgálata.

„Az Ige testté lett, és közöttünk lakott... teljes volt kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1:14) – *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 286. o.

Június 6., vasárnap – Kapcsolatok

Isten Mózes által parancsot adott Izraelnek: „Készítsenek nékem szent hajlékot, hogy őközöttük lakozzam” (2Móz 25:8), és a szentélyben, népe között lakozott. A pusztában, fáradságos vándorlásuk egész ideje alatt velük volt jelenlétének szimbóluma. Hasonlóképpen állította fel szentélyét Krisztus az emberiség táborának közepén. Sátorát az emberek sátrai mellé helyezte, hogy közöttük lakhasson, s hogy megismertesse velük isteni jellemét és életét. „És az Ige testté lett, és lakozott miközöttünk (és láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1:14) (A görög szövegben: „És az Ige testté lett, és közöttünk sátorozott” olvasható. Erre épül a bibliai idézetet megelőző mondat – a ford.).

Mivel Jézus lejött a földre, és köztünk élt, tudjuk, hogy Isten ismeri megpróbáltatásainkat, és együttérez velünk fájdalmainkban. Ádám minden leszármazottja tudatában lehet annak, hogy Teremtőnk a bűnösök barátja. Minden kegyelmet hirdető tanítás, minden örömről szóló ígéret, minden szeretetből fakadó cselekedet, a Megváltó földi életének egész isteni vonzereje azt hirdeti, hogy „velünk az Isten” (Mt 1:23). – *Jézus élete*, 23–24. o.

A szent sátor rendeltetése és jelképe Krisztusban teljesedett. A dicsőséges építmény ragyogó arany borításaival, a kerubok ábrázolásaival díszített leplek, a szétterjedő tömjén illata, a hófehér köntösbe öltözött papok és a legbelső, legtitkosabb helységben, az irgalom trónja fölött a magasságos Isten dicsősége – mindezek által Isten azt akarta, hogy népe megértse azt a tervet, amelyet készített az ember lelkének megmentése érdekében. – *The Faith I Live By*, 192. o.

Az Úr bennünket eget és földet betöltő szeretetének megszámlálhatatlan bizonyítékaival von magához. A természet művei és a legbensőségesebb lelki kötelék által igyekezett magát kijelenteni nekünk, melyeket az emberi szív átérezhet és átélhet; ám mindezek csak tökéletlenül mutatják be végtelen szeretetét. Mert mindezen világos és érthető bizonyítékok ellenére is úgy elvakította a jónak ellensége az emberek értelmét, hogy csak félelemmel és rettegéssel tekintenek Istenre, akit szigorú és engesztelhetetlen Úrnak képzelnek. [...] Jézus épp azért jött a földre, hogy eltávolítsa a sötét árnyat, mely Istennek irántunk érzett végtelen szeretetét elfedte. [...]

Jézus Krisztus azonban nem azért szánta rá magát erre a nagy áldozatra, hogy mennyei Atyánk szívét irántunk való szeretetre ébresztesse, vagy hogy Őt az emberiség megmentésére és megváltására készítse. Nem, nem! „Úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta” érte (Jn 3:16). Isten nem a nagy engesztelő áldozat következtében szeret minket, hanem ellenkezőleg; azért hozta az áldozatot, mert szeret bennünket. Krisztus volt a közvetítő, aki által végtelen szeretetét a bűnbe süllyedt világra áraszthatta. Mert „Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot” (2Kor 5:19). Isten együtt szenvedett Fiával; a Gecsemáné lelki gyötrelmeiben és a Golgota halálküzdelseiben Megváltónk lefizette váltságunk árát. – *Jézus-hoz vezető út*, 10, 13. o.

Június 7., hétfő – Bűn, áldozat és elfogadás (Zsid 9:22)

Istent a közbenjáró Jézus Krisztuson keresztül lehet megközelíteni. Isten nem bocsáthat meg bűnöket a jogossága rovására. Csakis Krisztus által bocsáthat meg bűnöket, mégpedig teljesen. Nincsen olyan bűn, melyet az Úr Jézus Krisztuson keresztül meg ne bocsátana. Ez a bűnös

egyedüli reménysége, s ha ebben nyugszik őszinte hittel, bizonyos lehet a teljes és ingyenes megbocsátásban. [...]

Isten ezekre a leckékre tanította választott népét évezredekkel ezelőtt. Ezeket ismételték el jelképekben, hogy minden szívbe be legyen vésve az igazság működése, vagyis hogy „vérontás nélkül nincs bűnbocsánat”. Minden vérző áldozat föláldozásánál, minden szertartásnál az a legfontosabb tanítás domborodott ki, hogy bűnbocsánat egyedül Krisztus vére által lehetséges. [...]

Az igazságszolgáltatás megköveteli az ember szenvedését. Jézus azonban Isten szenvedésével adózott. Neki nem volt szüksége engesztelő szenvedésre; értünk viselte el összes szenvedését. – *A Te Igéd igazság, VII. köt., 912–913. o.*

Minden húsvétkor, sátoros ünnepkor állatok ezreit vágják le, vérüket a papok felfogták, és az oltárra öntötték. A zsidók megszokták a véres áldozatot, s majdnem szem elől tévesztették azt aényt, hogy az állatok vérenek kiontását a bűn tette szükségessé. Nem érzékelték, hogy ez Isten drága Fiának vérét jelképezi – mely kiontatik a világ bűneiért –, s hogy az áldozati felajánlásokkal az emberek figyelmét a megfeszített Üdvözítőre kell irányítani. – *Jézus élete, 589. o.*

Pál kimutatta, hogy az áldozati szertartásokat Isten milyen szorosan egybefonta a próféciákkal. Ezek utalnak arra, aki olyan lesz, mint „a bárány, mely mézárszékre vitetik”. A Messiás „önlelkét áldozatul” adja. Ézsaiás próféta bizonyosságot tett róla, mint Isten Bárányáról; az Üdvözítő engesztelő művét évszázadokkal előbb szemlélhette, aki „életét halálra adta és a bűnösök közé számláltatott; pedig Ő sokak bűnét hordozta, és a bűnösökért imádkozott” (Ésa 53:7, 10, 12).

A jövendölések Üdvözítőjének tehát nem földi uralkodóként kell jönnie, hogy megszabadítsa a zsidó népet elnyomóitól, hanem mint ember jön az emberek közé. Alacsony sorban és szegénységben él, hogy végül, mint megvetettet és elvetettet megöljék. Az ótestamentumi írásokban megjövendölt Üdvözítő áldozatul adja önmagát a bukott emberiségért, és ezáltal tesz eleget az áthágott törvény követelményének. Benne kellett teljeseedsbe menniük az engesztelési áldozatoknak; kereszthalála ad jelentőséget az egész zsidó szertartási rendszernek. – *Az apostolok története, 227. o.*

Június 8., kedd – Helyettesítés

Megváltásunk terve nem Ádám bukása után – mint utólagos megoldás – jött létre. A megváltás terve „ama titoknak kijelentése” volt, „mely örök időtől fogva el volt hallgatva” (Róm 16:25). A megváltás terve azokat az elveket tárta fel, amelyek Isten trónjának alappillérei voltak öröktől fogva. Isten és Krisztus kezdettől tudtak Sátán hitehagyásáról és arról, hogy az ember is bűnbe esik a lázadó megtévesztő befolyása következtében. Nem Isten akarta a bűnt, de látta előre, hogy lesz, és gondoskodott ennek a rettenetes veszedelemnek a legyőzéséről. Oly nagy volt a világ iránti szeretete, hogy elkötelezte magát egyszülött Fia feláldozására, „hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). [...]

Ez önkéntes áldozat volt. Jézus Atyja mellett maradhatott volna, megtarthatta volna mennyei dicsőségét s az angyalok hódolatát. Mégis elhatározta, hogy leteszi jogarát Atyja kezébe, elhagyja a minden-ség trónját, hogy világosságot hozzon a sötétségben ülőknek, és életet adjon az elveszendőknek. – *Jézus élete*, 22. o.

Jézus nézte az ártatlan áldozati állatokat, és látta, hogyan tették a zsidók ezeket a nagy gyülekezési alkalmakat vérontás és kegyetlenség színhelyévé. Az alázatos bűnbánat helyett megsokszorozták az állatáldozatokat, mintha Istent szívtelen szolgálattal lehetne tisztelni. A papok és főemberek szívét megkeményítette az önzés és a telhetlenség. Az Isten Bárányára mutató jelképekből is kereseti lehetőséget csináltak. Így a nép szemében az áldozati szolgálat szentségét nagymértékben lerombolták. Jézus felháborodott: tudta, hogy vérét, mely hamarosan kiontatik a világ bűneiért, éppoly kevésbé értékelik majd a papok és vének, mint az állatok szüntelen kifolyó vérét. – *Jézus élete*, 590. o.

Életét adva az emberiségért, Krisztus hidat épített a bűn okozta szakadék fölött, s a bűn átkától sújtott világot egyesítette a mennyyel. Isten ezt a világot kegyelmi munkájának a színterévé választotta. Miközben lakosainak a lázadása miatt büntetés várt a földre, és miközben Isten haragjának felhői gyülekeztek a világ felett, egy titkos hang volt hallható a mennyből: „Ímé, jövök... hogy teljesítsem a te akaratodat.” (Zsolt 40:8–9) Helyettesünk lejött a mennyből, és kijelentette, hogy magával hozta az örökélet semmihez sem fogható ajándékát. Megbocsátása

mindazok rendelkezésére áll, akik megtérnek és engedelmeskednek Isten parancsolatainak. [...]

Jézus most az elbukott világhoz intézi üzenetét. Szívesen vesz a kezébe olyan alapanyagot, amely látszatra reménytelen, mert korábban Sátán eszköze volt, de Ő képes a kegyelme alá vonni és engedelmességre ösztönözni. Örömmel szabadítja meg az engedetlenekre váró haragtól. – *This Day With God*, 84. o.

Június 9., szerda – Az új szövetség főpapja

Krisztus a közbenjárónk és szolgáló főpapunk az Atya jelenlétében. Isten, mint leölt Bárányt mutatta Jánosnak, amint vérét ontja a bűnösökért. Mikor Isten törvényét tárjuk a bűnös elé, rámutatva bűnei súlyosságára, vezessük Isten Bárányához, aki elveszi a világ bűnét. Tanítsuk meg Isten iránti bűnbánatra és Urunk, Jézus Krisztus iránti hitre. Így áll majd összhangban Krisztus követőjének munkássága Jézusnak a mennyei szenthelyen végzett munkájával. – *Bizonyságtételek*, IV. köt., 395. o.

Krisztus magára vette az emberi természetet, és az áldozat oltárára helyezte életét, hogy az ember az Isteni természet részesévé válva elnyerhesse az örök életet. Krisztus nem csupán az áldozat volt, hanem maga a pap is, aki felajánlotta az áldozatot. „A kenyér” – mondta –, „amelyet én adok, az én testem, amelyet én adok a világ életéért.” (Jn 6:51) Jézus mentes volt minden bűntől. Odaadta életét azok helyett, akik az Isten törvényének áthágásával eladták magukat Sátánnak. Odaadta életét az emberi család életéért, mely ezáltal az Ő megvásárolt tulajdona lett.

„Azért szeret engem az Atya” – mondta Krisztus –, „mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt... Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól.” (Jn 10:17–18) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, III. köt., 141. o.

Miként a jelképesen előrevetített istentiszteleti szertartás szerint a főpap levetette díszes öltözékét, hogy egyszerű papi gyolcsruhában végezze a szolgálatot, Krisztus is levetette a királyi öltözetet, és emberi alakot felvévén áldozatot mutatott be. Ő volt a főpap és az áldozat is egy személyben. Amiként a főpap teljes díszben lépett ki újból a várakozó gyülekezet elé, miután elvégezte szolgálatát a szentek Szentjében,

akképpen fog Krisztus is visszatérni vakító fehér ruhában, „mihez hasonlót a ruhafestő e földön nem fehéřített” (Mk 9:3). Saját dicsősé-
gében és az Atya dicsőségében jelenik meg, mennyei seregek kísérik el
útján.

Akkor beteljesedik majd Krisztusnak tanítványaihoz szóló ígé-
rete: „És ha majd elmegyek, és helyet készítek néktek, ismét eljövök,
és magamhoz veszek titeket.” (Jn 14:3) Akik szerették és várták Őt,
azokat dicsőséggel, tisztességgel és halhatatlansággal koronázza meg.
Akkor a megholt igazak feltámadnak sírjukból, és az élő igazakkal elra-
gadtatnak az Úr elé a felhőkbe. [...] Hallani fogják Jézus hangját, mely
kedvesebben hangzik bármely zenénél, amit valaha is hallottak, amint
mondja: Küzdelmetek véget ért. „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököl-
jétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása
óta!” (Mt 25:34) – *Az apostolok története*, 33–34. o.

Június 10., csütörtök – Jézus mennyei szolgálata (Zsid 9:24)

Miután Megváltónk a mennybe ment, főpapként kezdte el munkáját.
Ezt mondja Pál: „Nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak máso-
latába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten
színe előtt megjelenjék érettünk.” (Zsid 9:24)

A pap szolgálata, amit a templom első helyiségében, a szenthelyet
a külső udvartól ajtóként elválasztó „kárpítón belül” egész évben vég-
zett, jelképezi azt a szolgálatot, amelyet Krisztus a mennybemenetele-
kor megkezdett. A mindennapi szolgálatban a papnak az volt a feladata,
hogy bemutassa Istennek a bűnázdozat véréit, és tömjént füstölögtes-
sen, amely Izrael imájával együtt szállt fel. Így viszi Krisztus is a saját
vérét az Atya elé a bűnösökért, és bemutatja – saját igaz voltának jó illa-
tával együtt – a bűnbánó hívők imáit is. Ez a szolgálat folyt a mennyei
templom első helyiségében. – *A nagy küzdelem*, 420. o.

Krisztus közbenjár érettünk, ami azt jelenti, hogy mennyei érdeme-
ire hivatkozik, hiszen vállalta, hogy az Atya előtt a kezesünk és helyet-
tesünk lesz, miután visszament a mennybe, hogy engesztelést szerez-
zen a bűneinkért. „Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az
Istent, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte az Ő Fiát engesztelő
áldozatul a mi bűneinkért.” (1Jn 4:10) „Ennekokáért Ő mindenképpen

üdvözítheti is azokat, akik őáltala járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezzék érettük.” (Zsid 7:25) – *Reflecting Christ*, 75. o.

Mint közbejáró ügyvédünknek, Krisztusnak nincs szüksége az ember érdemeire vagy közbenjárására. Csak Jézus hordozhatja bűneinket a bűnért való áldozata bemutatása végett. Csak őhozzá kell imádkoznunk, neki kell megvallanunk bűneinket, hiszen Ő az, aki belépett a szent helyre.

Krisztus képviselte az Atyát a világban, most pedig választottait képviseli az Atya előtt, akikben helyreállította Isten erkölcsi képmását. Ezek az emberek Krisztus örökségét képezik. Pap vagy ember Ádám egyetlen fiának vagy lányának sem képes kinyilatkoztatni az Atyát. Az embernek egyetlen ügyvédje, egyetlen közbenjárója van, aki bűnbocsánatot szerezhet számára. Vajon nem kellene megteljen a szívünk hálával az iránt, aki Jézust adta engesztelő áldozatként a bűneinkért? Foglalkoztasson benneteket teljes komolysággal az a szeretet, amit tanúsított irántunk az Atya. Ez a szeretet felmérhetetlen, nincs hozzá emberi mérce. Csupán annyit tehetünk, hogy a Golgotára, a megöletett Bárányra mutatunk. Képesek vagyunk-e megérteni és felmérni a végtelent? – *That I May Know Him*, 73. o.

12.

SZÖVETSÉGI HIT

Június 12., szombat délután

A zsidók azt tanították, hogy a bűnösnek először meg kell bánnia bűneit, mielőtt Isten szeretetével felé fordulna. Véleményük szerint bűnbánattal érdemeket lehet szerezni Istennél. Ebből kiindulva a farizeusok döbbenet és haraggal kiáltották: „Ez bűnösöket fogad magához!” Azt képzelték, hogy Jézus csak a bűnbánókat engedheti közel magához. Krisztus azonban azt tanítja az elveszett juhról szóló példázatban, hogy üdvösségünk nem azon múlik, hogy mi keressük Istent, hanem azon, hogy Ő keres minket. „Nincs, aki megértse, nincs, aki keresse az Istent. Mindnyájan elhajlottak.” (Róm 3:11–12) Nem azért térünk meg, hogy Isten szeressen minket, hanem Isten kinyilatkoztatta irántunk való szeretetét azért, hogy megtérjünk.

Amikor az eltévedt juh végre hazajut, a pásztor örömeinkben fejezi ki háláját. Összehívja barátait és szomszédait. Ezt mondja nekik: „Örvendezetek énvelem, mert megtaláltam az én juhomat, amely elveszett.” Amikor tehát a juhok nagy Pásztora megtalál egy tévelygőt, a menny és a föld hálaadásban és örömeinkben egyesül. – *Krisztus példázatai*, 189. o.

Mikor a bűnbánó, megtört szívű bűnös fölismeri Krisztus érte hozott engesztelését, mint az erre és az eljövendő életre szóló egyedüli reménységét, a bűnei bocsánatot nyernek. Ez a hit általi megigazulás. [...]

A bűnös eltévelyedhet, Isten mégsem veti el irgalmatlanul. Ám egyedüli reménysége az Isten iránti bűnbánat és az Úr Jézus Krisztusba vetett hit. Az Atya előjoga megbocsátani vétkeinket és bűneinket, mivel Krisztus vette magára, kimentve minket, igaz életét tudva be nekünk. Áldozata teljes elégtétel a törvény elvárására.

A megigazulás a kárhoztatás ellentéte. Isten határtalan kegyelmét gyakorolja a teljesen érdemtelenek iránt. Jézusért megbocsátja gonosz-

ságunkat és bűneinket, aki elfedező áldozat lett bűneinkért. A Krisztusba vetett hit által a törvénszegő bűnös Isten kedvezésébe s az örökélet erős reménységébe lép. – *A Te Igéd igazság, VI. köt., 1070. o.*

Hitben kell élnünk, mert hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni. [...] Minden lélek előjoga gyakorolni a hitet Jézus Krisztusban. A tiszta lelki élet csak akkor kezdődhet el, ha a megbékélést hozó Krisztus által a lélek teljes mértékben enged Isten akarátának. Nagy előjogunk, hogy a Szentlélek átformáló erejére hagyatkozhatunk. Hitünk gyakorlásával közösségünk van Jézus Krisztussal, mivel Ő mindazok szívében kész lakozni, akik szelídek és alázatosak. Szeretet által munkálkodó és lelket megtisztító hittel rendelkeznek, amely békét szerez a szív számára, és elvezet az önmeztagadás útjára. – *This Day With God, 359. o.*

Június 13., vasárnap – Gondolatok a Golgotáról

Krisztus halála: Isten nagy szeretetének bizonyítéka, üdvösségünk záloga. A kereszténytől megvonni a keresztet, annyit jelentene, mint kioltani a napot az égen. A kereszt közelebb visz bennünket Istenhez, és kiengesztel vele. Az atyai szeretet gyöngéd részvételével tekint Isten az Ő Fiának gyötrelmeire, amelyeket elszenvedett azért, hogy az embereket megmentse az örök haláltól. Bennünket pedig elfogad szeretett Fiában.

A kereszt nélkül nem lehetne az embernek közössége az Atyával. Minden reménységünk benne gyökerezik. Róla sugárzik az Üdvözítő szeretetének fénye, és ha a bűnös a kereszt tövéből felnéz arra, aki megmentéséért meghalt, teljes örömmel örvendhet, mert bűnei megbocsáttak. Hittel térdelve a kereszt alá, eléri azt a legmagasabb helyet, amelyet ember a földön elérhet.

A kereszt által tudjuk, hogy az Atya végtelen szeretettel szeret bennünket. Csodálhatjuk-e, hogy Pál így kiáltott fel. „Nekem pedig ne legyen másban dicsekvésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében.” (Gal 6:14) Kiváltságunk, hogy dicsekedjünk a kereszttel; kiváltságunk, hogy magunkat teljesen átadjuk annak, aki önmagát odaadta érettünk. Arcunkon a Golgotáról áradó fény sugaraival mehetünk embertársaink közé, hogy közvetítsük a világosságot azok számára, akik még a sötétségben vergődnek. – *Az apostolok története, 209–210. o.*

Hány embernek van helyes felfogása Krisztus keresztségével kapcsolatban? Hányan tanulmányozzák és ismerik igazi jelentőségét? Krisztus keresztsége nélkül sem a világ, sem a keresztények nem léteznének. [...] Mindenkinek meg kell értenie, hogy mit jelent dicsekedni Krisztus keresztségével. Ezt a keresztet bátran, férfiasan kell hordoznunk. [...]

A legmagasztosabb tudomány, amit megtanulhatunk, a megváltás tudománya. Ha helyesen értelmezzük, a golgotai kereszt az egyedüli igazi filozófia, tiszta és szeplőtlen vallás. Benne rejlik minden hívó számára az örökélet reménysége. Kitartó, fáradtságot nem ismerő törekvéssel kell tanítást tanításhoz csatolva elsajátítanunk, míg be nem vésődik az elménkbe. Mivel ez a tudomány ma pontosan olyan, mint Pál idejében volt, az apostolhoz hasonlóan nekünk is teljes mértékben meg kell értenünk. – *Sons and Daughters of God*, 231. o.

A megfeszített Megváltóra tekintve még teljesebben fogjuk fel annak az áldozatnak a nagyságát és értelmét, amelyet a mennyei Fenség hozott a világért. Az üdvözítés terve előttünk dicsőül meg, és a Golgota gondolata eleven és szent érzelmeket ébreszt fel a szívünkben. Szívünkben és az ajkunkon Istennek és a Báránynak szóló dicséret zendül. Igen, mert gőg és önimádat nem burjánozhat többé a lelkünkben, ha frissen tartjuk meg abban a Golgotán lejátszódó események emlékét.

Akik Üdvözítőnk összehasonlíthatatlan szeretetére tekintenek, azoknak gondolatai megnemesednek, a szívük megtisztul, és jellemük átalakul. Elindulnak, hogy világosság legyenek a világ számára, és bizonyos mértékben visszatükrözzék Istennek ezt az irántunk való titokzatos szeretetét. – *Jézus élete*, 661. o.

Június 14., hétfő – A szövetség és az áldozat

Csodálatos, majdnem túl csodálatos az emberi megértés számára a Megváltó értünk hozott áldozata, melyet a múltban a szentélyszolgálat áldozatai vetítettek előre. Erre az áldozatra nagy szükség volt. Szívünk meglágyul, amikor felismerjük, hogy Krisztusnak örök jólétünk biztosítása érdekében kellett szenvednie. [...]

Az Atya egyszülött Fián kívül senki nem ajánlhatott fel olyan áldozatot, mely mindazok megtisztítására alkalmas lett volna, akik – bármilyen bűnösök és szentségtelenek is – engesztelő áldozatként fogadják el

a Megváltót, és engedelmeskednek a mennyei törvénynek. Semmi más nem állíthatta vissza az embert Isten pártfogásába. [...]

Megváltónk megfizette értünk a váltságdíjat. Senki számára nem szükségszerű, hogy Sátán szolgálja legyen. Krisztus mindenható támogatóként áll mellettünk. „Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen, és hű főpap... Mert amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.” (Zsid 2:17–18) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 309. o.

A sötétség serege ott állt, hogy a lehető legsúlyosabbnak, mélyebbnek és borzalmasabbnak tüntesse föl a bűnt. Istengyűlölete, Isten jellemének meghamisítása, tiszteletlensége, Isten kormánya törvényének megvetése és gyűlölete által Sátán egetverővé tette a gonoszságot, hogy Isten Fia, aki az elveszett világot törekedett megmenteni, összeroppanjon a bűn átka alatt. Annyira meg akarta duzzasztani a bűn árját, hogy lehetetlennek tűnjék az engesztelés. A résen álló ellenség erőfeszítése, hogy a törvényszegés roppant nagyságát Jézus elé teregesse, olyan éles fájdalmat okozott neki, hogy úgy érezte, nem tud megmaradni az emberek között. [...] Az igazságszolgáltatás kardja ki volt húzva hüvelyéből, s Isten gonoszság elleni haragja az ember helyettesén, Jézus Krisztuson, az Atya egyszülöttén nyugodott meg.

A Gecsemáné kertben Jézus az ember helyében szenvedett, s Isten Fiának emberi természete roskadozott a bűntudat rettentő borzalma alatt, míg csak vértelen, reszkető ajkáról föl nem szakadtak a szavak: „Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; de ha nincs más mód, mellyel a bukott ember megmentése megvalósítható lenne, ne az legyen, ami én akarok, hanem amit te.” Az emberi természet ott, akkor meghalt volna a bűntudat borzalma alatt, ha mennyei angyal meg nem erősítette volna Őt a győtrelem elviselésére.

Az a hatalom, mely az imént megtorló igazságszolgáltatással sújtotta le az ember helyettesét és kezesét, ugyanaz volt, mint amelyik most megtartotta és támogatta a szenvedőt, az azon harag rettenetes súlya alatt roskadozó Emberfiát, mely a bűnös világot sújtotta volna. Az Isten törvénye megrontói fölött elhangzó halálos ítéletet Krisztus szenvedte el. – *A Te Igéd igazság*, V. köt., 1102–1103. o.

Június 15., kedd – Ábrahám hite, 1. rész

Ugyanezt a szövetséget újította meg Isten Ábrahámmal a következő ígéletben: „És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei...” (1Móz 22:18) Ez az ígélet Krisztusra mutatott. Így fogta ezt fel Ábrahám is (lásd: Gal 3:8, 16), és bűnei bocsánatáért Krisztusban bízott. Ez volt az a hite, amelyet Isten igazságul számított be néki. Az Ábrahámmal megújított szövetség Isten törvényének tekintélyét is fenntartotta. Az Úr azt mondta Ábrahámnak: „[...] Én a mindenható Isten vagyok, járj énelőttem, és légy tökéletes.” (1Móz 17:1) Isten a következőképpen tett tanúbizonyosságot hűséges szolgájáról: „Hallgatott Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet.” (1Móz 26:5) – *Pátriárkák és próféták*, 370. o.

Az imádkozónak olyan hittel kell rendelkeznie, amely lemond bármiféle önbizalomról, és mindenben Isten végtelen hatalmára támaszkodik.

Az egyszerű, önmegtagadó hitnek semmi külső erő nem veheti át a helyét. Mi csupán bele tudunk egyezni abba, hogy Krisztus elvégezze bennünk ezt a munkát. Következésképpen tehát legyen lelkünk imája a következő: „Uram, vedd a szívemet, mert én képtelen vagyok átadni azt neked! De a te tulajdonod. Őrizd meg tisztán, mert én erre képtelen vagyok. Adj nekem üdvösséget annak ellenére, hogy gyenge és helytelen természettel rendelkezem. Formáld, csiszold, és emeld fel szereteted szent légkörébe, hogy ez a szeretet átjárhassa a lelkemet.”

Az önmegtagadásra nem csak a keresztényi élet kezdetén van szükség. A menny felé vezető úton minden lépésnél meg kell újítanunk. Jó cselekedeteink egy rajtunk kívülálló erőttől függnék. Szükséges tehát, hogy szívünk folyamatosan keresse Istent, vallja meg töredelmesen a bűneit, s alázza meg magát az Úr előtt. Csak a szüntelen önmegtagadás és az állandó Krisztushoz ragaszkodás révén lehetünk biztosak a járásunkban. – *Reflecting Christ*, 260. o.

Az igazság(osság) a törvénynek való engedelmisség. A törvény igazságot követel, és ezzel a bűnös tartozik a törvénynek, de képtelen annak megadására. Egyedül hit által igazulhat meg. Hit által Istenhez hozhatja Krisztus érdemeit, és az Úr a bűnösnek tulajdonítja Fiának engedelmisségét. Isten elfogadja Krisztus igazságát az ember elégtelensége helyett. Elfogadja és megigazítja a bűnbánó, hívő lelket. Meg-

bocsátja büntetteit, és úgy bánik vele, mintha igaz volna. Úgy szereti, mint saját Fiát. Ekként tulajdonítatik a hit igazságként, majd a bűnbocsánatot nyert lélek továbbjut kegyelemből kegyelembe és világosságról nagyobb világosságra.

A hit érintése megnyitja előttünk az isteni erő és bölcsesség kincsesházát. Isten ekként hajtja végre kegyelmének csodás tetteit porból lett eszközein keresztül. Erre az élő hitre van ma szükségünk. Legyünk bizonyosak abban, hogy Jézus valóban a mienk, és az Ő Lelke tisztogatja és finomítja szívünket. Ha Krisztus követőinek valódi hite volna, amely szeretettel és szelídséggel párosul, hatalmas munkát végezhetnének el. Munkájuk gyümölcse Isten dicsőségét szolgálná. – Isten csodálatos kegyelme, 265. o.

Június 16., szerda – Ábrahám hite, 2. rész

Tanulnunk kell Krisztus iskolájában. Egyedül az Ő igazságossága jogosíthat fel minket a kegyelem szövetségének áldásaira. Régóta vágyunk és törekszünk elérni ezeket az áldásokat, de nem nyertük el őket, mert azt az elképzelést melengettük magunkban, hogy képesek vagyunk tenni valamit azért, hogy méltókká váljunk az áldásokra. Túlságosan önmagunkra tekintettünk annak elhívése helyett, hogy Jézus élő Megváltó. Ne gondoljuk, hogy saját kegyességünk és érdemeink megmenthetnek bennünket! Üdvösségünk egyedüli reménysége Krisztus kegyelmében van. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 351. o.

A cselekedeteink nem biztosítják számunkra a belépést a mennybe. A végtelen áldozat elégséges a hívő számára. Isten szeretete lelkesíti a hívő embert, és készíti új életre. Aki az élet vizét issza, betöltekezik az új ország borával. A Krisztusba vetett hit képezi az eszközt, amely által a hívő megfelelő lelkiületet és ösztönzést nyer. Aki Jézusra, hite szerzőjére és bevégzőjére tekint, az megláthatja a menny jóságát és elveit. Ne az emberekre, hanem Istenre nézzetek! Ő a ti mennyei Atyátok, aki türelemmel hordozza tehetetlenségeteket, és aki kész megbocsátani és meggyógyítani benneteket. – *The Advent Review and Sabbath Herald, 1894. március 20.*

Krisztus a dicsőség udvarából jött le a bűntől szennyes világra, és emberi szintre alázta meg magát. Azonosította magát gyengesége-

inkkel, s hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett. Krisztus igaz jellemet tökéletesített a földön. Nem a maga javára, mert az Ő jelleme tiszta és szeplőtlen volt, hanem a bukott emberért. S most ajánlja jellemét annak, aki hajlandó elfogadni azt. A bűnösnek a bűnei elhagyása, a Krisztusba vetett hit, és az Isten tökéletes törvénye iránti engedelmesség által Krisztus igazságos tetteit tudják be, ezek az ő igaz tettei lesznek, és nevét bejegyzik a Bárány életkönyvébe. Isten gyermekévé, a királyi család tagjává válik. – *Bizonyságtételek*, III. köt., 371. o.

Drága az a gondolat, hogy Krisztus igazságát nekünk tulajdonítják, nem bármiféle érdemünkre való tekintettel, mert Isten ingyen ajándéka ez. Isten és az ember ellensége nem akarja, hogy ezt az igazságot tisztán hirdessük, mert tudja: hatalmának elvesztését jelenti, ha az emberek tökéletesen elfogadják. Ha az elmén annyira tud uralkodni, hogy kétely, hitetlenség és sötétség keríti hatalmába azokat, akik Isten gyermekének tartják magukat, akkor kísértéseivel legyőzheti őket.

Az az egyszerű hit bátorítson bennünket, amelyet Igéjében élénk tár. Isten népének olyan hite legyen, amely megragadja az isteni erőt: „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez.” (Ef 2:8) – *Az evangélium szolgálói*, 161. o.

Június 17., csütörtök – Az ígéretekre hagyatkozni

Van egy bizonyíték, melyet mindenki – a legműveltebb és legtanulatlanabb is – megragadhat: ez a tapasztalatok bizonyítéka. Isten mindnyájunknak alkalmat ad, hogy ígéreteinek igazságáról meggyőződhesünk. Meghívása így hangzik: „Éreztétek és lássátok meg, hogy jó az Úr!” (Zsolt 34:9) Ahelyett, hogy mások szavára bízánk magunkat, győződjünk meg róla személyesen. Az Úr megígérte: „Kérjétek és megkapjátok” (Jn 16:24); és ígéretei teljesedni fognak, mert eddig még mindig teljesedtek, tehát ezután sem csalatkozhatunk bennük. Ahogy közeledünk Jézushoz és szeretetének nagyságán épülünk, a kételyeink és lelünk homálya eltűnik jelenlétének világosságában. – *Jézushoz vezető út*, 111. o.

A világot végtelen alázata által váltotta meg az Üdvözítő. Bemutatta a szoros kapuhoz vezető egyedüli utat, amelyen átjutva ráléphetünk a keskeny ösvényre, melynek végén tágas terek várnak ránk. Ennek

az útnak minden lépését kijelölte, hogy senki se tévedjen el. Pontosan megmondta, mit kell tennünk: „Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelketeknek. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.” (Mt 11:29–30) A bűnös megmentésének ez az egyetlen módja. Krisztus jól tudja, hogy senki sem képes önerőből engedelmeskedni a törvénynek, ezért azt tanácsolja, hogy ne féljünk és ne rettegjünk, hanem emlékezzünk arra, hogy ha őhózzá járulunk és erejében bízunk, akkor mindent elvégez helyettünk. Azt mondja, hogy vegyük fel igáját, mert Ő a mi erőnk és hatékonyságunk.

A Krisztus meghívásában rejlő áldásokat csak azok érthetik meg, és csak azok részesülhetnek belőlük, akik felvették igáját. Ha elfogadod hívását, többé nem ragaszkodsz a világ kívánságaihoz, hanem örülsz az Istennel kialakított szoros kapcsolat áldásainak. Krisztushoz járulva az Ő érdekei alá veted a saját érdekeidet. – *In Heavenly Places*, 53. o.

„Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét minden nap, és kövessen engem.” (Lk 9:23) Ez a tanítványság bizonyítéka. Ha a gyülekezet tagjai eleget tennének annak, amit az Ige mond, és megtartanák keresztségi fogadalmukat, akkor szeretnék a testvéreiket, és mindenben az egységre, az összhangra törekednének.

Aki hisz Krisztusban, az alázatosan jár ővele, törekszik mások áldására lenni, s ezzel az üdvösséget elnyerők érdekében munkálkodó angyalok munkatársává válik. Jézus kegyelmet, bölcsességet és feddhetetlenséget ad számára, hogy áldás lehessen mindazoknak, akikkel kapcsolatba kerül. Az ilyen ember minél alázatosabbnak tűnik saját szemében, annál több áldást kap Istentől, mivel a kapott áldások nem készítetik büszkeségre, hanem ezeket az áldásokat mások érdekében használja fel. – *This Day With God*, 356. o.

AZ ÚJ SZÖVETSÉG SZELLEMEBEN ÉLNI

Június 19., szombat délután

A közösség Istennel minden ember számára személyes és közvetlen. A Szentlélektől vezérelt szívben Isten iránti szeretet buzog, és gyermeki bizalommal rendelkezik. Krisztus nem az érdemeket keresi. Ő, bárcsak mindenki úgy járulna hozzá, ahogy van, és engedné, hogy Ő készítse fel magának! Az Úr csak azt kívánja, fogadja el az Ő igáját és terhét, hogy a menny előtt nyilvánvaló legyen: Isten munkatársává vált. Miért nem fogadják el a világosságot és az életet tőle mindazok, akiknek segítségre és nyugalomra van szükségük?

Krisztus nem teheti, hogy ne világítson és ne ragyogjon. Világosságot hozott, mert ez az Ő küldetése. [...] A világosság felfedezést jelent, aminek világitania kell az erkölcsi sötétség közepette. Akik befogadják Őt, azok számára Krisztus a teljességet fogja jelenteni. Ő lesz a vigasztalójuk, biztonságuk és jellemük szépsége. Jézus nélkül nincs világosság. A lélek és Krisztus közötti kapcsolatot egyetlen felhő sem árnyékolhatja be, mert az Ő hatalmas és szeretetteljes szíve kimondhatatlanul vágyik arra, hogy feddhetetlenségének sugarait az ember lelkére áraszthassa. – *Lift Him Up*, 221. o.

Micsoda teljességről árulkodnak e szavak: „Én vagyok a világ Világossága” (Jn 8:12); „Én vagyok az élet Kenyere (Jn 6:35); „Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet” (Jn 14:6); „Én vagyok a jó Pásztor” (Jn 10:14); „Azért jöttem, hogy életük legyen, és bővítködjenek!” (Jn 10:10). Ilyen életet kellene élnünk. Isten mindezt kész megadni bármely léleknek, aki feladja énjét, és Krisztusért él. Teljes önmegtágadásra van szükség. Amíg ez nem történik meg, addig magunkban hordozzuk a boldogságunkat tönkretevő gonoszsgot. De ha az énünket keresztre szegezzük, Krisztus a szívünkbe költözik, és erőfeszítéseinket a Szentlélek fogja támogatni. [...]

Naponta oda kell szentelnünk magunkat Isten szolgálatára. Járuljunk hittel az Úr elé, és alázzuk meg magunkat. Mindenekelőtt az énünkkel kell dolgoznunk. Meg kell dorgálnunk saját szívünket, és vizsgáljuk meg, hogy mi az, ami gátat szab a Szentlélek beavatkozásának. El kell fogadnunk a Szentleket, s csak akkor lesz erőnk Istennel együtt győzni. – *Our High Calling*, 21. o.

Az egész mennyet érdekli az ember boldogsága. Mennyei Atyánk egyetlen teremtménye elől sem zárja el az öröm útjait. [...] Szent vérével nemcsak bűneinktől megtisztítani és megváltani akar bennünket, hanem mindazok forró vágyát is ki akarja elégíteni, akik készségesen felveszik magukra igáját, és hordozzák az Ő terhét. Békét és nyugalmat kíván nyújtani mindazoknak, akik az élet kenyeréért jönnek hozzá. Csupán olyan kötelességeket hárít ránk, melyek földi lépteinket az áldások magaslatai felé irányítják, amelyekre az engedetlenek sohasem juthatnak el. Az igazi örömteljes élet abból áll, hogy Krisztus, a dicsőség reménye bennünk kialakuljon. – *Jézushoz vezető út*, 46. o.

Június 20., vasárnap – Öröm

Mikor a menny világossága ragyog az emberre, arca a benne élő Úr örömet fogja kifejezni. Krisztus hiánya a lelkükben teszi szomorúvá és kételkedővé az embereket. Ezért bánatos az arcuk. Életük a sóhajok zarándoklása. Isten Igéjének alaphangja pedig örvendezés az Őt befogadók számára, mivel övék az élet világossága. A világosság örömet és boldogságot hoz, s ez az öröm az életben és jellemben jut kifejezésre. – *A Te Igéd igazság*, V. köt., 1144. o.

Azok, akik megmaradnak Jézus Krisztusban, boldogok és örömteli életet élnek. Hangjukat nemes szelídség jellemzi, a tetteikben az örök és felsőbbrendű dolgok tisztelete nyilatkozik meg, és ajkukról az Isten trónjától áradó örömteli zene visszhangzik. Ez a kegyességnek ama titka, amely bár nem könnyen magyarázható, de annál inkább érezhető és örömet adó. Bár a konok és lázadó szív elzárhatja kapuját Isten kegyelmének minden befolyása és a Szentlélek minden adománya előtt, de a bölcsesség útja gyönyörűsége, és minden ösvénye békeség. Minél szorosabban kapcsolódunk Krisztushoz, annál jobban mutatják

szavaink és cselekedeteink az Ő kegyelmének győzelmes és átalakító hatalmát. – *Üzenet az ifjúságnak*, 431. o.

Miután Jézus meggyógyította az asszonyt, arra vágyott, hogy ismerje el a kapott áldást. Az evangélium által felkínált ajándékokat nem lopva, titokban kell élveznünk. Ezért hív az Úr, hogy valljuk meg jóságát: „Ti vagytok az én tanúim, így szól az Úr, hogy én Isten vagyok.” (Ésa 43:12)

Krisztus hűségének megvallása a menny választott eszköze, mellyel bemutatathatjuk Őt a világnak. Méltányolnunk kell kegyelmét, melyet a hajdani szent emberek által ismertetett meg, de ennél is hatásosabb saját tapasztalatunkról bizonytságot tenni. Isten tanúi vagyunk, ha isteni erő munkálkodása nyilvánul meg bennünk. Mindenkinek a másokétól különböző élete van, tapasztalatai is eltérőek a többiekétől. Isten azt szeretné, ha saját egyéniségünk jegyeit viselő dicséret szállna föl hozzá. Ha kegyelme dicsőségének, magasztalásának ilyen értékes elismerése krisztusi étellel párosul, akkor ellenállhatatlan erőt jelent a lélekmentő munkában. [...]

Az Isten kegyelmére válaszoló lélek az öntözött kerthez lesz hasonló. Egészsége gyorsan kivirul, világossága felkél rejtekéből, és az Úr dicsősége meglátszik rajta. Jusson eszünkbe akkor az Úr szerető nyájassága, gyengéd, irgalmas cselekedeteinek sokasága. Izrael népéhez hasonlóan emeljünk emlékköveket, s írjuk rájuk Isten értünk végzett munkálkodásának drága történetét. – *Jézus élete*, 347–348. o.

Június 21., hétfő – Bűntehertől szabadon

Mivel pedig Isten akarata az, hogy bűneinkből megtisztítson, az Ő gyermekeivé tegyen, és képessé tegyen szent életet élni, így tehát kérhetjük ezen áldásokat, és hihetjük, hogy el is nyerjük; sőt, már meg is köszönhetjük Istennek azokat. Kiváltságunk, hogy Jézus elé lépünk, és bűneinktől megtisztuljunk, hogy szégyen és lelkiismeret-furdalás nélkül megállhassunk a törvény előtt. „Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint.” (Róm 8:1)

Többé tehát nem vagytok a magatokéi, mert igen becses áron vétettek meg. „Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből; hanem drága véren... a Krisztusén.” (1Pt 1:18–19) Ezen egyszerű tény által,

hogy Istenben hiszünk, a Szentlélek új életet szül szívünkben. Mint gyermekek, beleszületünk Isten családjába, és az Örökkévaló úgy szeret bennünket, ahogyan Fiát szereti. – *Jézushoz vezető út*, 51. o.

Isten régi népe számára kijelölt menedékvárosok a Krisztusban lévő menedék jelképei. Ugyanaz az irgalmas Megváltó, aki az ideiglenes menedékvárosokat elrendelte, saját vére kiontásával biztos menedéket szerzett az Isten törvényét megszegő számára, amelyben oltalmat kereshet a második halál elől. Semmi hatalom nem ragadhatja ki kezéből azt, aki őhozzá járul bocsánatért. „Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik a Krisztus Jézusban vannak.” (Róm 8:1) „[...] erős vigasztalásunk legyen [...], mint akik odamenekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet.” (Zsid 6:18) „Kicsoda az, aki kárhoztat? Krisztus az, aki meghalt, sőt, aki fel is támadott, aki az Isten jobbán van, aki esedezik is érettünk.” (Róm 8:34) – *Pátriárkák és próféták*, 516. o.

Izrael visszatért az Úrhoz, és mélységesen bánta bűneit. Sírva és keseregve vallották meg azokat. Elismerték, Isten igazságosan bánt velük, és törvénye iránt engedelmességet fogadtak. Most kinyilvánították ígéreteibe vetett hitüket. Isten elfogadta bűnbánatukat; s örvendezhettek, tudva, hogy megbocsátotta bűneiket, és újra kegyelmébe fogadta népét. [...]

Minden őszinte Úrhoz fordulás maradandó örömet hoz az életbe. Amikor a bűnös a Szentlélek befolyása alá kerül, meglátja az emberi szív csodálatos vizsgálójának szentsége és a maga vétkes, szennyes volta közötti különbséget. Magát elítélt bűnősként látja. De nem kell kétségbeesnie, mert Krisztus megszerezte számára a bocsánatot. Örömmel töltheti el az a tudat, hogy Isten megbocsátotta bűneit, és bűnbocsátó menyeyi Atyja szereti. A bűnbánó bűnöst Isten magához öleli szeretetével, és körülveszi dicsőségével. Bekötözi sebeit, megtisztítja bűneitől, és az üdvösség ruhájába öltözteti. – *Próféták és királyok*, 667–668. o.

Június 22., kedd – Új szövetség

A Krisztus szeretetét megízlelő szív a szeretet még nagyobb árvaira vágyik, mivel aki ad, az még nagyobb mértékben fog kapni is. A lélek számára az Istennel kapcsolatos bármely felfedezés csak növeli erejét

és szeretetkészségét. „Sokkal inkább terólad” – kiált fel a szív, amire a Szentírás így válaszol: „Sokkal inkább” (Róm 5:9–10).

Krisztus élete telve volt Isten szeretetének mennyei üzenetével, és arra vágyott, hogy ezt a szeretetet a legnagyobb mértékben megoszssa az emberekkel. Irgalom áradt az arcáról, magatartását pedig kegyelem, alázat, igazságosság és szeretet jellemezte. Küzdő egyháza minden tagjának ugyanezekkel a tulajdonságokkal kell rendelkeznie, ha a győzedelmes egyházhoz akar csatlakozni. Krisztus szeretete olyan nagy, olyan dicsőséges, hogy hozzá viszonyítva minden emberi jelentéktelennek bizonyul. Amikor eljutunk erre a felismerésre, felkiáltunk: „Ó, Isten szeretetének gazdagsága, amelyet egyetlen Fiában adott az embereknek!” – *Our High Calling*, 366. o.

Mikor Jézus új szívről beszél, a gondolkodást, az életet, az egész embert érti ezen. Változzon meg a szívünk, a szeretetünket vonjuk vissza a világtól, s a világ helyett rögzítsük Krisztusra. Új szívvel rendelkezünk annyit tesz, hogy megújult gondolkodásunk, új céljaink, új indítékaink legyenek. Mi az új szív jele? A megváltozott élet. Ha naponta, óránként meghalunk az önzés és büszkeség számára.

Dávid imája az egyik legbuzgóbb ima, melyet Isten Igéje följegyez, mikor így esedezik: „Tiszta szívet teremts bennem, ó, Isten.” Isten ezt feleli az ilyen imára: „Új szívet adok neked.” A véges ember ezt nem tudja megtenni. A férfiak és nők kezdjék az elején, keressék a legbuzgóbban Istent az igaz keresztény tapasztalat és életmód elérése végett. Érezniük kell a Szentlélek teremtő hatalmát. Új szívet kell elfogadniuk, melyet a menny kegyelme tart meg lágyan, gyöngéden. Az önző lelkület el kell távolítani a lélekből. Komolyan, lelkiismeretesen, szívük alázatával kell fáradozniuk Jézusra tekintve irányításért és bátorításért. Ezúton az épület, helyesen összeállítva, szent templommá növekedik az Úrban. – *A Te Igéd igazság*, IV. köt., 1164–1165. o.

Ne csüggedjete el, még ha éreznétek is szívetek keménységét. Minden akadály, minden egyes belső ellenség csak növeli Krisztusra utaltságotokat. Azért jött, hogy a kőszívet eltávolítsa, és hússzívet adjon nektek. Tekintsetek rá, és kérjétek különös kegyelmét, hogy sajátos hibáitokat legyőzhessétek. Ha kísértés közeledik felétek, álljatok ellene a gonosz unszolásának, és szóljatok lelketekhez így: „Hogyan is hozhatnék ilyen szégyent Megváltómra? Én Krisztusnak adtam át magam,

többé nem végezhetem Sátán munkáját.” Hívjátok a Megváltót segítségül, hogy minden bálványotokat feláldozhassátok, és kedvenc bűneitek-től megszabadulhassátok. Irányítsátok hiteszemeteket Jézusra, amint az Atya trónja előtt áll, átszegezett kezét mutatja, és értetek könyörög. Higgyétek, hogy dicsőséges Megváltótok megadja nektek a szükséges erőt. – *Megszentelt élet*, 90. o.

Június 23., szerda – Új szövetség és örök élet

Azt a hangot, amely a keresztről ezt kiáltotta: „Elvégeztetett!” (Jn 19:30) – a halottak is meghallották. Ez a hang átütötte a sírok falait, és megparancsolta az alvóknak, hogy keljenek fel. Így lesz majd, mikor Krisztus hangja felharsan az égből. Ez a hang behatol majd a sírokba, kinyitja a sírboltokat, és a Krisztusban meghaltak feltámadnak. Üdvözítőnk feltámadásakor csak néhány sír tárult fel. Második eljövetelekor azonban minden drága halottunk meghallja majd az Ő hangját, és előjönnek a dicsőséges és halhatatlan életre. Ugyanaz a hatalom, amely feltámasztotta Krisztust a halottak közül, feltámasztja majd az Ő egyházát is, és megdicsőíti azt vele minden fejedelemségek, minden hatalmasságok és minden más név felett, amely adatott, nemcsak ebben a világban, hanem az eljövendőben is. – *Jézus élete*, 787. o.

Jézus Krisztus az életet jelenti. Ő, az élet Forrása elviselte a halált, hogy megtörje a halál erejét. Van gyógyír és orvos Gileádban. Krisztus megalázó halált szenvedett, hogy nekünk életünk legyen. Legdrágább életét adta, hogy legyőzhesse a halált, majd kijött a sírból. A fogadására érkezett angyalsereg látni akarta, ahogy újra felveszi az életét, és József sírja fölött hallhatta győzedelmes szavait: „Én vagyok a feltámadás és az élet!” – *The Faith I Live By*, 51. o.

Ha odafentről születünk, ugyanaz a gondolkodás hat át bennünket is, ami Jézust – ez készítette, hogy megalázza magát, és megmentsen minket. Ekkor nem keressük a legmagasabb polcot. Arra vágyunk, hogy Jézus lábainál ülhessünk, tőle tanulhassunk. Megértjük: a munkánk értékét nem az szabja meg, hogy mekkora port verünk fel, mekkora zajt csapunk a világban, vagy milyen aktívak, buzgók vagyunk a magunk erejéből. Munkánk értéke azzal arányos, amilyen mértékben a Szentlélekből részesülünk. Az Istenben való bizodalom szentebb

magasságokba emeli az elmét, úgyhogy nyugalomban őrizhetjük meg lelkünket. [...]

Mivel Jézus által elnyerjük a nyugalmat, a menny már itt elkezdődik. Engedünk hívásának – „jöjjetek, tanuljatok tőlem” –, megyünk, és ezzel elkezdődik számunkra az örök élet. A menny: szüntelen közeledés Istenhez Krisztus által. Amennyivel többet időzünk a menny fényességében, annyival nagyobb és nagyobb dicsőség tárul fel előttünk; és minél többet tudunk Istenről, annál inkább növekszik boldogságunk. Mivel már ebben az életben Jézussal járunk, eltölthet szeretete, kielégíthet jelenléte. – *Jézus élete*, 330–331. o.

Június 24., csütörtök – Új szövetség és küldetés

Egyetlen lélek számára sem szegényes az élet, ha Krisztussal egyesül. Aki teljes szívéből, lelkéből szereti Őt és felebarátját, mint önmagát, annak tág munkaterület áll a rendelkezésére, ahol gyakorolhatja képességeit és befolyását. Nincs olyan talentum, amit önző módon használhatunk fel. Az ének meg kell halnia, hogy életünk elrejtőzhesen Krisztussal együtt Istenben.

Az Úr azt akarja, hogy vizsgáljuk meg a lelkünket, és figyeljük meg, hogy eleget tudunk-e tenni a krisztusi mércének. Jézus meghalt, hogy az embert megválthassa az örök pusztulástól. Meg kell értenünk, hogy az Ő tulajdonát képezzük, mert megváltott bennünket. „Avagy nem tudjátok-é, hogy... nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi.” (1Kor 6:19–20) Értelmi, lelki és testi erőink az Úréi. Az időnkkel is Ő rendelkezik. Ezért leghelyesebb, ha Őt szolgáljuk, ha szoros kapcsolatban maradunk Krisztussal, és minden nap emlékezünk éretünk hozott végtelen áldozatára, mert így Isten igazságában maradhatunk. – *In Heavenly Places*, 60. o.

Életünk minden pillanata valóság. Az élet nem játék, hanem telve van félelmetesen fontos dolgokkal, örök jelentőségű felelőségekkel. Ha így tekintünk az életre, akkor rájövünk, hogy milyen nagy szükségünk van az Úr segítségére. Csak akkor fogjuk elnyerni a szilárd meggyőződést, miszerint Krisztus nélkül teljes kudarc az élet, és életünk csak úgy nyer értelmet, ha Jézus bennünk lakozik. Akkor értjük meg, hogy Isten kegyelme és Lelkének ereje nélkül nem érhetjük el az elénk

állított magas mércét. Jellemünk fejlődésében a kiválóságra, a mennyei mércére kell törekednünk, s akkor a mennyei sugallat vezet majd előre, az elménk kiegyensúlyozottá válik, és Krisztus nyugalma elúzi a lelünk nyugtalanságát. – *That I May Know Him*, 85. o.

Aki igazán megtért, betöltekezik Isten szeretetével, aminek következtében igyekszik megosztani másokkal is a kapott örömet. Isten célja az, hogy egyháza bemutassa a világnak a szentség szépségét, és megbizonyítsa a keresztény vallás erejét. A hívő ember jelleme tükrözze a mennyei jellemet. A sötétben levők hallják meg dicsőítő és hálaéneküket. Fejezzük ki hálánkat az evangélium jó híréért és az ígéretekért, és igyekezzünk jót cselekedni mások érdekében. [...]

Bármely szolgálat örömét Krisztus felmagasztalása jelenti az emberek előtt. Az igazi munkálkodásnak ez a végcélja. Járjunk úgy, hogy Krisztust mutassuk be, és énünket rejtjük el Jézus mögé. Csak az ilyen önmegtagadásnak van értéke Isten szemében.

A szolgálat ajtajai nyílnak meg előttünk. Ismerjük meg a szomszédokat, és vezessük őket Krisztushoz. Ha ezt tesszük, akkor Ő a jóváhagyását adja ránk, és velünk együtt fog dolgozni. – *A Call to Medical Evangelism and Health Education*, 26–27. o.

